

MAKROSÄKRING

– INTRESSENTERS ATTITYDER TILL REDOVISNING AV DYNAMISK RISKHANTERING

Examensarbete – Civilekonom
Företagsekonomi

Malin Andersson
Natalie Atterflod

2015: VT2015CE34

HÖGSKOLAN I BORÅS

Svensk titel: Makrosäkring – Intressenters attityder till redovisning av dynamisk riskhantering

Engelsk titel: Macro Hedging – Stakeholders' attitudes towards Accounting for Dynamic Risk Management

Utgivningsår: 2015

Författare: Malin Andersson och Natalie Atterflod

Handledare: Kjell Johansson

Abstract

Hedge accounting is used when accounting for financial instruments held for hedging purposes. There are difficulties associated with applying existing hedge accounting requirements to macro hedges particularly when portfolios are managed dynamically. Because of the limitations of existing hedge accounting many entities find it difficult to faithfully present the results of dynamic risk management in the financial statements. As a result, some entities do not apply hedge accounting at all while others only apply parts of hedge accounting. Some entities apply other hedging techniques which do not correctly reflect the dynamic risk management. The IASB has published a Discussion Paper (DP) featuring an accounting method for dynamic risk management. The objective of the new method Portfolio Revaluation Approach (PRA) is to achieve a faithful presentation of dynamic risk management and reduce the existing operational complexity.

The purpose of the study is to examine and compare the attitudes of the IASB's stakeholders towards accounting for dynamic risk management and identify their opinion on the proposed accounting method PRA. The study also aims to identify stakeholders' views on how a future method should be designed. To obtain an understanding of stakeholders' views a qualitative content analysis were used. The study is based on 30 comment letters received from stakeholders in response to the issued DP on macro hedging. The stakeholders were categorized into three groups: standard setting bodies, accounting firms and corporations.

The study shows that stakeholders consider that problems arise when the current rules is applied to dynamically managed portfolios. The IASB should develop rules that will be applicable and reflect dynamic risk management. The comment letters shows different opinions about the scale of the project and what dynamic risk management should cover. The IASB has modified the initial objective of the project and expanded the scope. Stakeholders therefore require that the IASB clarifies the objective before they develop an Exposure Draft (ED).

The study found that opinions on PRA are diverse. Stakeholders have, however, identified more disadvantages than advantages with PRA. According to stakeholders, a future accounting method for dynamic risk management should be applied only when risk mitigation has been undertaken by hedging and not applied on all dynamic risk management. Stakeholders believe that an application on all dynamic risk management activities would increase volatility in profit or loss and not result in useful information. Furthermore, the study shows that a method should be optional to apply. A future accounting method should be designed to be applicable to all risks, not only interest rate risks. Judging by the comment

letters from the stakeholders, the IASB should not develop a new method but instead design a method based on the existing rules in IFRS 9 Financial instruments and IAS 39 Financial Instruments: Recognition and Measurement. Moreover, the IASB should develop principle-based rules because of the character of dynamic risk management. The IASB must ensure that the method is practicable. Our conclusion is that even though the stakeholders encourage the macro hedging project, few are satisfied with the proposal submitted.

(This paper is written in Swedish)

Keywords: Hedge Accounting, Macro Hedging, Dynamic Risk Management, PRA, IFRS 9, IAS 39, Stakeholder Theory, PAT

Sammanfattning

Säkringsredovisning används vid redovisning av finansiella instrument som innehas i säkringssyfte. Det är svårt att tillämpa nuvarande regler för säkringsredovisning på makrosäkringar, särskilt när portföljer hanteras dynamiskt. På grund av begränsningarna i nuvarande säkringsredovisning har många företag svårt att tillförlitligt presentera resultatet av dynamisk riskhantering i de finansiella rapporterna. Effekten blir att vissa företag undviker att använda säkringsredovisning medan andra endast tillämpar säkringsredovisning till viss del. En del företag använder istället andra säkringstekniker som inte fullständigt återspeglar den dynamiska riskhanteringen. IASB har publicerat ett diskussionsunderlag (DP) som presenterar en redovisningsmetod för dynamisk riskhantering. Målet med den nya metoden Portfolio Revaluation Approach (PRA) är att uppnå en tillförlitlig presentation samt reducera den nuvarande operativa komplexiteten.

Syftet med studien är att undersöka och jämföra IASB:s intressenters attityder till redovisning av dynamisk riskhantering och identifiera deras attityder till den föreslagna redovisningsmetoden PRA. Studien syftar dessutom till att kartlägga intressenternas attityder till hur en framtida metod bör utformas. I studien genomförs en kvalitativ innehållsanalys för att skapa en uppfattning av intressenternas attityder. Studien baseras på 30 remissvar som inkommit från intressenter som svar på IASB:s utgivna DP om makrosäkring. Intressentgrupperna som studien baseras på är normgivare, revisionsbolag och företag.

Studien visar att intressenterna anser att det uppstår problem när nuvarande regler tillämpas på dynamiskt hanterade portföljer. IASB bör därför utveckla regler som återspeglar och blir tillämpbara på dynamisk riskhantering. Remissvaren visar dock att åsikterna om makrosäkringsprojektets omfattning och vad dynamisk riskhantering bör innefatta skiljer sig åt. IASB har frångått det initiala målet med projektet och utökat omfattningen. Intressenterna kräver därför att IASB tydliggör målet innan ett utkast (ED) utvecklas.

Studien påvisar att åsikterna om PRA är skilda. Intressenterna har dock identifierat fler nackdelar än fördelar med PRA. Enligt intressenterna bör en framtida redovisningsmetod för dynamisk riskhantering endast tillämpas när riskerna har minimerats genom säkring och inte vid all dynamisk riskhantering. Intressenterna anser att en tillämpning på alla dynamiska riskhanteringsaktiviteter skulle öka resultatvolatiliteten och inte resultera i användbar information. Studien visar att en framtida redovisningsmetod för dynamisk riskhantering bör vara frivillig att tillämpa. Intressenterna anser att metoden bör utformas för att kunna tillämpas på alla risker, inte enbart ränterisker. Enligt intressenterna bör IASB inte utveckla en helt ny metod utan istället utforma en metod som bygger på befintliga regler i IFRS 9 Finansiella instrument och IAS 39 Finansiella instrument: Redovisning och värdering. IASB bör dessutom utforma principbaserade regler eftersom att den dynamiska riskhanteringen är föränderlig. IASB måste säkerställa att metoden är praktisk genomförbar. Vår slutsats är att intressenterna förvisso uppmuntrar IASB:s makrosäkringsprojekt men få är tillfredsställda med det som presenteras i DP.

Nyckelord: Säkringsredovisning, Makrosäkring, Dynamisk riskhantering, PRA, IFRS 9, IAS 39, Intressentteori, PAT

Förkortningslista

AASB	Australian Accounting Standards Board
ABA	Australian Bankers' Association
ABSJ	Accounting Standards Board of Japan
ANC	Autorité des normes comptables
CASC	China Accounting Standards Committee
CINIF	Mexican Council for the implementation and the oversight of financial information
DASB	Dutch Accounting Standards Board
DP	Discussion Paper
ED	Exposure Draft
EFRAG	European Financial Reporting Advisory Group
EU	Europeiska Unionen
FASB	Financial Accounting Standards Board
FRC	UK Financial Reporting Council
GDV	German Insurance Association
HKAB	Hong Kong Association of Banks
HKICPA	Hong Kong Institute of Certified Public Accountants
IAS	International Accounting Standards
IASB	International Accounting Standards Board
IASC	International Accounting Standards Committee
IDW	Institute of Public Auditors in Germany, Incorporated Association
IFRS	International Financial Reporting Standards
JICPA	Japanese Institute of Certified Public Accountants
LIAJ	Life Insurance Association of Japan
MASB	Malaysian Accounting Standards Board
MBA	Mortgage Bankers Association
NASB	Norwegian Accounting Standards Board
PAT	Positive Accounting Theory
PRA	Portfolio Revaluation Approach
PwC	PricewaterhouseCoopers
SAICA	South African Institute of Chartered Accountants
WSBI-ESBG	World Savings and Retail Banking Institute - European Savings and Retail Banking Group

Innehållsförteckning

1	Introduktion	- 1 -
1.1	Bakgrund.....	- 1 -
1.2	Problemdiskussion	- 2 -
1.3	Forskningsfrågor	- 4 -
1.4	Syfte	- 4 -
1.5	Avgränsningar.....	- 4 -
1.6	Ämnets relevans.....	- 5 -
1.7	Disposition	- 5 -
2	Metod.....	- 6 -
2.1	Inledning	- 6 -
2.2	Forskningsansats	- 6 -
2.3	Undersökningsansats.....	- 6 -
2.4	Studiens genomförande.....	- 7 -
2.5	Urvalsmetod.....	- 8 -
2.5.1	Remissvar	- 8 -
2.5.1	Redovisningsfrågor.....	- 9 -
2.6	Värdering av studien	- 9 -
2.6.1	Reliabilitet	- 9 -
2.6.2	Validitet	- 10 -
2.7	Källkritik	- 10 -
2.7.1	Artiklar.....	- 11 -
2.7.2	Litterära verk	- 11 -
2.7.3	Offentliga dokument.....	- 12 -
2.7.4	Webbsidor.....	- 12 -
2.8	Etisk reflektion.....	- 12 -
3	Referensram.....	- 14 -
3.1	Inledning	- 14 -
3.2	IASB	- 14 -
3.2.1	IFRS - Internationella redovisningsstandarder	- 14 -
3.2.2	Normgivningsprocessen	- 15 -
3.2.3	Föreställningsramen.....	- 15 -
3.3	Regel- och principbaserade standarder	- 16 -
3.4	Rättvisande bild	- 17 -
3.5	Säkring	- 17 -
3.5.1	Säkrad post	- 17 -
3.5.2	Säkringsinstrument	- 18 -
3.5.2.1	Derivatinstrument	- 18 -
3.5.3	Risksituationer	- 18 -
3.5.3.1	Dynamisk riskhantering.....	- 19 -
3.6	Säkringsredovisning.....	- 19 -
3.6.1	Makrosäkring.....	- 21 -
3.6.2	Reglering av säkringsredovisning.....	- 21 -
3.6.3	Metoder för säkringsredovisning.....	- 22 -
3.6.3.1	Säkring av verkligt värde.....	- 22 -
3.6.3.2	Kassaflödessäkring	- 22 -
3.6.3.3	Säkring av nettoinvesteringar i utlandsverksamhet	- 22 -
3.6.3.4	Säkringsredovisning av verkligt värde för en portföljsäkring av ränterisk	- 23 -
3.6.4	Utvecklingen av PRA	- 23 -
3.6.4.1	Omfattningen av PRA	- 24 -
3.7	Positive Accounting Theory.....	- 24 -
3.8	Intressenteori.....	- 25 -
3.8.1	IASB:s intressenter	- 26 -

4	Resultat	- 28 -
4.1	Inledning	- 28 -
4.2	Remissinstanserna	- 28 -
4.3	Dynamisk riskhantering och PRA	- 28 -
4.3.1	Dynamisk riskhantering och PRA enligt normgivare	- 28 -
4.3.2	Dynamisk riskhantering och PRA enligt revisionsbolag	- 31 -
4.3.3	Dynamisk riskhantering och PRA enligt företag	- 32 -
4.4	Omfattning	- 34 -
4.4.1	Omfattning enligt normgivare	- 34 -
4.4.2	Omfattning enligt revisionsbolag	- 35 -
4.4.3	Omfattning enligt företag	- 36 -
4.5	Obligatorisk tillämpning	- 38 -
4.5.1	Obligatorisk tillämpning enligt normgivare	- 38 -
4.5.2	Obligatorisk tillämpning enligt revisionsbolag	- 39 -
4.5.3	Obligatorisk tillämpning enligt företag	- 40 -
4.6	Andra tillämpningsområden	- 41 -
4.6.1	Andra tillämpningsområden enligt normgivare	- 41 -
4.6.2	Andra tillämpningsområden enligt revisionsbranschen	- 41 -
4.6.3	Andra tillämpningsområden enligt företag	- 42 -
5	Analys	- 44 -
5.1	Inledning	- 44 -
5.2	Dynamisk riskhantering och PRA	- 44 -
5.3	Omfattning	- 46 -
5.4	Obligatorisk tillämpning	- 48 -
5.5	Andra tillämpningsområden	- 49 -
6	Slutsatser	- 50 -
7	Diskussion	- 52 -
7.1	Inledning	- 52 -
7.2	Avslutande diskussion	- 52 -
7.3	Förslag till framtida forskning	- 53 -
	Källförteckning	- 54 -
	Bilaga 1	- 60 -
	Bilaga 2	- 63 -
	Bilaga 3	- 66 -
	Bilaga 4	- 67 -

Tabellförteckning

Tabell 3.1 Resultateffekt utan säkring.....	- 20 -
Tabell 3.2 Resultateffekt med säkring utan säkringsredovisning.....	- 20 -
Tabell 3.3 Resultateffekt med säkring och säkringsredovisning.....	- 20 -
Tabell 4.1 Medverkande remissinstanser	- 28 -
Tabell 4.2 Normgivares ställningstagande – PRA	- 29 -
Tabell 4.3 Revisionsbolags ställningstagande – PRA.....	- 31 -
Tabell 4.4 Företags ställningstagande – PRA	- 33 -
Tabell 4.5 Normgivares ställningstagande – Omfattning.....	- 34 -
Tabell 4.6 Revisionsbolags ställningstagande – Omfattning	- 35 -
Tabell 4.7 Företags ställningstagande – Omfattning.....	- 37 -
Tabell 4.8 Normgivares ställningstagande – Obligatorisk tillämpning.....	- 38 -
Tabell 4.9 Revisionsbolags ställningstagande – Obligatorisk tillämpning	- 39 -
Tabell 4.10 Företags ställningstagande – Obligatorisk tillämpning.....	- 40 -
Tabell 4.11 Normgivares ställningstagande – Andra tillämpningsområden	- 41 -
Tabell 4.12 Revisionsbolags ställningstagande – Andra tillämpningsområden.....	- 42 -
Tabell 4.13 Företags ställningstagande – Andra tillämpningsområden	- 42 -

1 Introduktion

1.1 Bakgrund

Makrosäkring (eng. Macro Hedging) innebär säkring av portföljer, även kallat portföljsäkring (Whittington 2005, s. 140). En säkring genomförs för att skydda företaget mot risker. Företaget ställer ut eller förvärvar ett finansiellt instrument som förväntas utvecklas i motsatt riktning jämfört med värdet av den post som säkras. Säkringen leder till att ett eventuellt sjunkande värde i den säkrade posten uppvägs med ett stigande värde av instrumentet som innehåses i säkringssyfte och vice versa (Ericsson 2010, s. 3). Vid makrosäkring säkras nettobeloppet av en portfölj med tillgångar och skulder (Whittington 2005, ss. 140-141). Få portföljer är statiska eftersom att de ofta förändras över tid när exempelvis nya lån läggs till och befintliga lån betalas eller förfaller. Riskhantering av portföljer är därmed vanligtvis dynamisk och därför en kontinuerlig process. Dynamisk riskhantering genomförs av företag i spridda branscher, allt från banker och finansinstitut till tillverknings- och energiföretag (IASB 2014, s. 10).

IAS 39 Finansiella instrument: Redovisning och värdering, är standarden som reglerar redovisning av säkringar. Företag som innehar finansiella instrument i syfte att reducera dess exponering för olika risker kan välja att säkringsredovisa (Ericsson 2010, s. 3). Nuvarande säkringsredovisning (eng. Hedge Accounting) skapar problem vid makrosäkring eftersom att reglerna kräver att varje enskild säkrad post ska identifieras med respektive säkringsinstrument (IASB 2014, s. 10). Standarden IAS 39 har blivit kritiserad för att vara komplex och omfattande (Nobes 2005, s. 30). Kritiken har resulterat i att International Accounting Standards Board (IASB) utvecklat förslag på förändringar. År 2004 tillsatte IASB en arbetsgrupp vars uppgift var att förbättra den befintliga standarden och på lång sikt ersätta IAS 39 med en ny standard, IFRS 9 Finansiella instrument (Ericsson 2010, s. 85). Projektet delades upp i tre faser där första fasen omfattade klassificering och värdering av finansiella instrument. Andra fasen behandlade nedskrivning och tredje fasen innefattade säkringsredovisning. IFRS 9 är färdigställd och kommer att tillämpas för räkenskapsår som inleds den 1 januari år 2018 (IFRSb u.å.).

Initialt ingick makrosäkring i tredje fasen vid utvecklingen av IFRS 9. IASB insåg dock att utvecklingen av en redovisningsmetod för makrosäkring var tidskrävande. IASB separerade projekten i maj år 2012 eftersom att de ville slutföra IFRS 9 enligt tidsplan (IASB 2014, s. 7). Drivkraften bakom makrosäkringsprojektet var svårigheten att tillämpa befintlig säkringsredovisning på dynamiskt förvaltade portföljer. Det är svårt att spegla dynamisk riskhantering korrekt i de finansiella rapporterna eftersom att öppna portföljer säkringsredovisas som stängda portföljer (IASB 2014, s. 6). Stängda portföljer innebär att nya riskexponeringar inte läggs till och att befintliga exponeringar i portföljen inte kan tas bort eller ersättas. Öppna portföljer förändras frekvent eftersom att nya exponeringar tillkommer och befintliga exponeringar tas bort (IASB 2014, s. 12). Förutom denna problematik är nuvarande säkringsredovisning av portföljer begränsad till ränterisker (IASB 2014, s. 6). En metod som anpassar redovisningen till dynamisk riskhantering skulle potentiellt förbättra informationen till användare av finansiella rapporter eftersom att risker som ett företag utsätts för och hur dessa hanteras återges (IASB 2014, s. 7). IASB har publicerat ett diskussionsunderlag (DP eng. Discussion Paper) för att erhålla remissvar (eng. Comment Letters) om den föreslagna metoden (IFRSa u.å.). Remissvaren kommer förhoppningsvis öka IASB:s förståelse om kostnader och fördelar som den nya metoden medför samt hur riskhanteringsperspektivet

återspeglas i de finansiella rapporterna. IASB är särskilt intresserade om informationen som uppkommer från den nya metoden är värdefull för användare av finansiella rapporter (IASB 2014, s. 6).

Den föreslagna metoden benämns Portfolio Revaluation Approach (PRA) (IFRSa u.å). Tidigare metoder har betydande brister eftersom att dessa inte tillförlitligt presenterar den faktiska riskhanteringen i de finansiella rapporterna. Ur resonemanget har PRA utvecklats vars syfte är att ge en korrekt bild av företags dynamiska riskhanteringsaktiviteter. PRA ska tillämpas på risker som hanteras i portföljer som förändras över tid (IASB 2014, s. 16). PRA innebär kortfattat att en portfölj omvärderas med avseende enbart på risken som hanteras. Samtliga värdeförändringar ska redovisas i resultaträkningen (IFRSa u.å). DP fokuserar på bankers hantering av dynamiska ränterisker. IASB eftersträvar dock att utveckla regler som kan tillämpas på olika risker (IASB 2014, ss. 5-6).

1.2 Problemdiskussion

Under den globala finanskrisen år 2008 identifierade politiska organ redovisningsstandarder som en bidragande faktor som förstärkte konsekvenserna av krisen (Rayman & Castleden 2011, s. 32). Europeiska Unionen (EU) är en av instanserna som ifrågasatte existensen av vissa standarder och IASB som normgivningsorgan (Bengtsson 2011, s. 567). Barth och Landsman (2010, s. 418) påpekar dock att det inte är normgivningsorgan som har ansvaret att säkerställa stabiliteten i det finansiella systemet utan istället banker och dess tillsynsmyndigheter.

Redovisning av finansiella instrument och IAS 39 fick mycket kritik under finanskrisen (Paananen, Renders & Shima 2012, s. 209). Standarden har dock utsatts för hård kritik sedan den utgavs (Glaum & Klöcker 2011, s. 459). Reglerna anses vara för komplicerade för att användare av finansiella rapporter ska förstå dem (Rayman & Castleden 2011, s. 32). Det har dessutom riktats kritik mot att standarden är för regelbaserad (Nobes 2005, s. 30). IAS 39 anses i allmänhet vara en kontroversiell standard, till stor del på grund av dess komplexitet (Onali & Ginesti 2014, s. 629). Ett särskilt omtvistat område är säkringsredovisning där makrosäkring ingår (Glaum & Klöcker 2011, ss. 484; Brackney & Witmer 2005, s. 25). Behovet av säkringsredovisning uppstår eftersom olika värderingsmetoder tillämpas i IAS 39 (Whittington 2005, s. 139). Säkringsredovisning används i syfte att undvika resultatvolatilitet som uppstår på grund av redovisningsmissmatchningar. Företag vill undvika resultatvolatilitet eftersom att risken i företaget ökar samt att chefers förmåga att uppnå resultatmål minskar (Hughen 2010, s. 1028). Revisorer och akademiker har uttryckt att reglerna kring säkringsredovisning är alltför komplexa och restriktiva (Glaum & Klöcker 2011, ss. 459-460). Den allmänna uppfattningen är att den befintliga säkringsredovisningen gör det svårt för användare av finansiella rapporter att förstå företags risker och hur dessa hanteras. De har dessutom svårt att uppfatta effektiviteten i företags riskhanteringsstrategier (Rayman & Castleden 2011, ss. 33-34). Det har vidare varit problematiskt för företag att tillämpa säkringsredovisning på grund av de högra krav som ställs i IAS 39 (Hughen 2010, s. 1028).

På grund av finanskrisen och kritiken mot standarden skapades påtryckningar mot normgivare såsom IASB och Financial Accounting Standards Board (FASB) att en brådskande översyn av redovisningsstandarder behövdes. Kritiker ansåg att klassificeringskategorierna av finansiella instrument skulle förenklas samt att transparensen i de finansiella rapporterna skulle förbättras (Rayman & Caseleden 2011, s. 32). Ytterligare en anledning till att en förändring behövdes var den kraftiga ökningen av derivatinstrument (Panaretou, Shackleton & Taylor 2013, s.

116). Som svar på all kritik har IASB utvecklat IFRS 9 som ska ersätta IAS 39 (Glaum & Klöcker 2011, s. 462). Resultatet i en undersökning av Onali och Ginesti (2014, s. 636) visar att investerarna är positiva till den nya standarden samt att de tror att IFRS 9 kommer hantera problem som är förknippade med IAS 39. Mavhiki (2014, s. 22) framför att förändringar gällande säkringsredovisning verkar kunna skapa fler affärsmöjligheter för banker samt fler möjligheter att anpassa säkringsredovisningen efter organisationens riskhantering.

Marton, Lumsden, Lundqvist och Pettersson (2013, s. 444) påpekar att den process som en ny standard kräver är problematisk, speciellt avseende regler för finansiella instrument. Det beror till stor del på att reglerna påverkar bank- och försäkringsbranschen där det finns starka politiska intressen. Det existerar ofta statliga garantier som stödjer dessa branscher vid ekonomiska problem, därmed blir redovisningen intressant för både kapitalmarknaden och för det politiska systemet (Marton et al. 2013, s. 444). IASB:s utveckling av nya standarder påverkar även andra intressenter. Flera forskare är överens om att IASB:s primära intressentgrupper inkluderar normgivare, revisionsbolag, företag och användare av finansiella rapporter (Larson 2007, s. 215; Kwok & Sharp 2005, s. 94; Kwok 1999, ss. 43-44). Dessa intressenter har olika mål och motiv med redovisningen vilket skapar komplexitet vid utformandet av nya standarder (Saemann 1999, s. 18; Kwok & Sharp 2005, ss. 75-76).

Initialt ingick dynamisk riskhantering av portföljer i utvecklingen av säkringsredovisning i IFRS 9 vilket senare separerades från projektet (IFRSc u.å). Många finansiella institutioner och andra bolag hanterar risker dynamiskt på portföljbasis snarare än på individuell basis (IASB 2014, s. 10). Säkringsredovisning enligt IAS 39 bygger på säkring av individuella poster vilket medför problem för bland annat banksektorn som ofta säkrar på portföljbasis (Whittington 2005, s. 140). Få låneportföljer är statiska eftersom att portföljer vanligen förändras över tid när nya lån läggs till och befintliga lån betalas eller förfaller. Riskhantering av portföljer är därmed vanligtvis dynamisk med kontinuerlig bevakning av öppna nettoriskpositioner och en motsvarande omprövning av riskhanteringen (IASB 2014, s. 10).

Enligt IASB uppstår problem med nuvarande säkringsredovisning eftersom att IAS 39 kräver att varje enskild säkrad post identifieras med respektive säkringsinstrument. Effekten blir att öppna portföljer säkringsredovisas som stängda portföljer vilket medför att användare inte får korrekt information om företags riskhantering. Det finns dessutom begränsningar i nuvarande säkringsredovisning avseende vad som kan anses som godtagbara säkrade poster (IASB 2014, s. 10). Även Whittington (2005, s. 140) diskuterar att de nuvarande reglerna är svårtillämpade i dessa situationer på grund av kraven på identifiering av säkringsförhållanden och prövning av säkringens effektivitet. Begränsningarna ökar komplexiteten och gör det svårt att tillförlitligt spegla dynamisk riskhantering i de finansiella rapporterna (IASB 2014, s. 10). Det huvudsakliga problemet som banker står inför är därmed att de inte tillämpar säkringsredovisning med hänvisning till specifika objekt utan istället på ett nettobelopp på en dynamiskt förvaltd portfölj (Whittington 2005, ss. 140-141). En undersökning utförd av Deloitte år 2013 visar att majoriteten av banker stödjer en förändring av makrosäkringsredovisning. Den främsta anledningen är att de finansiella rapporterna bättre ska spegla riskhanteringsaktiviteterna (Deloitte 2013, s. 27).

På grund av begränsningarna i nuvarande säkringsredovisning har många företag, särskilt banker, haft svårt att tillförlitligt presentera resultatet av dynamiska riskhanteringar i de finansiella rapporterna (IASB 2014, s. 14). Effekten har blivit att vissa företag undviker att använda säkringsredovisning och accepterar resultatvolatiliteten som uppstår utan säkringsredovisning (Glaum & Klöcker 2011, s. 484). Andra företag tillämpar endast säkrings-

redovisning till viss del medan en del företag istället använder andra säkringstekniker som inte återspeglar deras dynamiska riskhanteringsaktiviteter till fullo (IASB 2014, s. 14). Glaum & Klöcker (2011, s. 484) påpekar dessutom att många företag förändrar sina riskhanteringsstrategier för att försäkra sig om att få tillämpa säkringsredovisning. IASB har tidigare implementerat en metod för hantering av kassaflödessäkring för portföljer i IAS 39. Många finansinstitut ansåg dock att metoden inte var optimal eftersom att kassaflödessäkring kan leda till volatilitet i eget kapital (Whittington 2005, s. 141; Brackney & Witmer 2005, s. 25). Företag och banker drev därför lobbying mot IASB för att få dem att införa verkligt värde säkringsredovisning även för portföljer (Brackney & Witmer 2005, s. 25). IAS 39 innehåller numera en metod som gör det möjligt för företag att säkra verkligt värde för en ränterisk hänförlig till en portfölj med finansiella tillgångar eller skulder (IASB 2014, s. 5). Metoden har dock sedan den införts kritiserats för dess operativa komplexitet. Metoden har dessutom kritiserats för att skapa resultat som inte alltid är begripliga och som inte speglar riskhanteringen (Deloitte 2013, s. 26).

Problematiken ovan har drivit IASB till att utveckla en ny säkringsredovisningsmetod för dynamiskt förvaltade portföljer (IASB 2014, ss. 7-8). De har publicerat ett DP där de presenterar förslag på en potentiell redovisningsmetod som kan användas vid dynamisk riskhantering. Metoden PRA är avsedd att kunna tillämpas på hantering av risker som uppstår från både finansiella och icke-finansiella poster när dessa risker hanteras dynamiskt (IASB 2014, s. 5). IASB:s mål med PRA är att öka transparensen gällande företags faktiska affärsmässiga risker och riskhanteringsaktiviteter. Vidare syftar metoden till att ge en mer tillförlitlig framställning av ekonomisk volatilitet i resultaträkningen (IASB 2014, ss. 6-7). Utveckling av en ny makrosäkringsmetod är dock problematisk. IASB måste vara lyhörda för problem som kan uppstå i praktiken men bör samtidigt inte äventyra grundläggande principer som är väsentliga för att uppnå enhetlighet och jämförbarhet i redovisningen (Whittington 2005, s. 142).

1.3 Forskningsfrågor

Problemdiskussionen har resulterat i följande forskningsfrågor:

- Vilka attityder har IASB:s intressenter till en redovisningsmetod för dynamisk riskhantering?
- Vilka attityder har intressenterna till PRA?
- Hur bör en metod som speglar dynamisk riskhantering utformas?

1.4 Syfte

Syftet med studien är att undersöka och jämföra IASB:s intressenters attityder till redovisning av dynamisk riskhantering samt identifiera deras attityder till den föreslagna redovisningsmetoden PRA. Studien syftar dessutom till att kartlägga intressenternas attityder till hur en framtida metod bör utformas.

1.5 Avgränsningar

Studien avgränsas genom att granska remissvar som inkommit på DP som benämns ”Accounting for Dynamic Risk Management: a Portfolio Revaluation Approach to Macro Hedging”. Remissvaren är inte undersökta i sin helhet utan endast delar som är relevanta för

syftet behandlas. Studien omfattar inte inkomna remissvar på fas III i utveckling av IFRS 9 som behandlar säkringsredovisning. Vi har i studien fokuserat på den del av säkringsredovisning som behandlar dynamisk riskhantering. Således anses inte remissvaren som inkommit för säkringsredovisning relevanta för syftet. Vidare avgränsas studien genom att undersöka remissvar från utvalda intressentgrupper. Intressentgrupperna som behandlas i studien är normgivare, revisionsbolag och företag.

1.6 Ämnets relevans

Säkringsredovisning är ett omtvistat område där reglerna anses vara komplexa och restriktiva (Glaum & Klöcker 2011, s. 459-460). På grund av begränsningarna i nuvarande regler har företag haft svårt att tillförlitligt presentera effekten av dynamiskt riskhanterade portföljer i de finansiella rapporterna (Brackney & Witmer 2005, s. 25). I april år 2014 publicerade IASB ett DP angående redovisning av dynamisk riskhantering. Intressenterna har haft möjlighet att kommentera det fram till oktober samma år (IFRSa u.å). Många finansiella institutioner kommer att påverkas av IASB:s förslag eftersom att få av deras låneportföljer är statiska (IASB 2014, s 10). Ämnet blir således relevant eftersom att redovisning av dynamisk riskhantering har stor effekt på finansiella institutioners balansräkningar och påverkar stora belopp. Vidare är ämnet relevant på grund av dess aktualitet och komplexitet. Drivkraften till studien har därför varit att bidra till ökad förståelse genom att utforska ämnet djupare. Tidigare forskning berör säkringsredovisning och intressenters attityder. För att inte skapa hjulet på nytt utan istället bidra till ny kunskap och ökad förståelse är därför studien inriktad på IASB:s senaste projekt om makrosäkring. Relevansen styrks därmed även av att forskning inom ämnet är begränsad.

1.7 Disposition

Studien är disponerad enligt följande. I kapitel två diskuteras studiens tillvägagångssätt. I kapitel tre presenteras studiens referensram. Kapitlet utgör en fördjupning i ämnet och viktiga begrepp och relevanta teorier beskrivs. Referensramen är delvis till för att förklara den komplexa säkringsredovisningen men utgör även ett analysverktyg. Kapitel fyra är en genomgång av det empiriska materialet som använts för att uppnå studiens syfte. Här presenteras en sammanställning av intressenternas remissvar. I kapitel fem analyseras resultatet med utgångspunkt från referensramen. Intressentteori (eng. Stakeholder Theory) och Positiv redovisningsteori (PAT eng. Positive Accounting Theory) är genomgripande i hela analysen. Kapitel sex redogör för studiens slutsatser. Slutligen förs en avslutande diskussion i kapitel sju där vi framför våra tankar om studiens resultat och ger förslag till framtida forskning.

2 Metod

2.1 Inledning

I följande kapitel redogörs för studiens metod. Vi diskuterar forskningsansats, undersökningsansats, urvalsmetod och genomförande utifrån studiens syfte. Vidare reflekterar vi över studiens reliabilitet och validitet samt gör en kritisk bedömning av använda källor. I kapitlets sista avsnitt genomförs en etisk reflektion.

2.2 Forskningsansats

Ett mål med samhällsvetenskaplig forskning är att integrera teori och empiri. Det finns två huvudsakliga tillvägagångssätt för att uppnå målet (Johannessen & Tufte 2003, s. 35). En induktiv ansats utgår ifrån datamaterialet och försöker utifrån empirin finna mönster för att kunna utveckla en teori och dra slutsatser om ämnet. Deduktiv ansats utgår istället från teorin och teorierna testas med empirisk data. Abduktion är ytterligare ett angreppssätt som har identifierats. Denna ansats innebär en kombination av induktiv och deduktiv ansats (Wallén 1996, ss. 47-48). I en kvalitativ dataanalys är det vanligt att den induktiva och deduktiva ansatsen samspelar (Johannessen & Tufte 2003, s. 108).

På grund av vårt syfte, och således vår undersökningsansats, har vi använt ett abduktivt angreppssätt i vår studie. Studiens dataanalys utgick från referensramen samtidigt bearbetades studiens teoretiska perspektiv kontinuerligt utifrån tolkningen av datamaterialet. Syftet med studien är inte att utveckla nya teorier i dess rätta bemärkelse utan snarare att bidra med ökad kunskap och förståelse av ämnet.

2.3 Undersökningsansats

Kvalitativ och kvantitativ ansats är två vanliga undersökningsansatser som används i samhällsvetenskaplig forskning (Johannessen & Tufte 2003, s. 20). Bryman och Bell (2013, s. 49) anger att det inte finns någon universell åsikt om vilka skillnader som ansatserna innebär. För många författare skiljer sig dock ansatserna åt gällande kunskapsteoretiska grundval och andra frågeställningar. Jacobsen (2002, s. 189) påpekar att problemformuleringen alltid bör ligga till grund för vilken metod som tillämpas i studien. Vår problemformulering har således avgjort valet av undersökningsansats. Vi har genomfört en kvalitativ innehållsanalys eftersom vårt syfte är att studera IASB:s intressenters attityder. Enligt Johannessen och Tufte (2003, s. 21) är syftet med en kvalitativ undersökningsansats att erhålla detaljerade beskrivningar vilket överensstämmer med vad vi önskade åstadkomma med studien. Målet med en dokumentanalys är att finna meningsinnehållet i en text (Johannessen & Tufte 2003, s. 105).

Johannessen och Tufte (2003, s. 21) finner att en kvalitativ ansats är lämplig vid undersökning av fenomen där forskaren har lite kännedom samt där det finns begränsad forskning kring ämnet. Även Jacobsen (2002, s. 145) påtalar att en kvalitativ ansats är lämplig för att generera större klarhet i ett svårbegripligt ämne samt för att erhålla en nyanserad beskrivning av ämnet. På grund av ovanstående resonemang var en kvalitativ ansats lämplig i studien för att inte gå miste om oväntade händelser och information. Enligt Jacobsen (2002, ss. 146-147) skulle en kvantitativ ansats öka risken att förlora viktig information. Vid en kvalitativ innehållsanalys kan datamaterialet kompletteras kontinuerligt under datainsamlingsperioden (Grønmo 2006, s.

206). En kvalitativ ansats gav oss således möjligheten att vara flexibla under datainsamlingen vilket var viktigt eftersom att kunskap om ämnet utvecklades under datainsamlingens gång.

Jacobsen (2002, ss. 142-144) framför att en kvalitativ undersökningsansats gör det svårt att generalisera resultatet. Vi har varit medvetna om problemet men syftet med studien är snarare att erhålla detaljer och nyanser av respondenterna. Bryman & Bell (2013, s. 416) påtalar att många forskare kritiserar kvalitativ forskning eftersom de anser att denna är alltför subjektiv. Vi anser att det är svårt att genomföra en studie som är helt objektiv, oavsett ansats. Vi finner det dock viktigt att vara medveten om sin egen påverkan på studien och på så vis försöka minimera den. I studien har vi därför bearbetat samma datamaterial oberoende av varandra för att undvika misstolkningar. För att reducera vår enskilda påverkan har vi därefter behandlat materialet tillsammans.

2.4 Studiens genomförande

Studien inleddes med inläsning av ämnet och kartläggning av tidigare forskning. För att erhålla information användes databaserna Summon, Business Source Premier och ABI/INFORM Complete. Artiklar och tidskrifter i nämnda databaser är inriktade på ekonomi och redovisning, därav ansågs de relevanta för studien. Initialt nyttjades ämnesorden Hedging, Hedge Accounting och Financial Instruments. För att avgränsa informationen användes sökorden Dynamic Risk Management, Macro Hedging, IFRS 9 och IAS 39. För att erhålla information inom relevanta områden nyttjade vi referenser och citeringar på utvalda artiklar. Forskning om makrosäkring var begränsad och därför utnyttjades IFRS Foundations hemsida där ämnet och problematiken beskrivs utförligt. Hemsidan var en viktig informationskälla under hela studiens gång.

Efter att viktig forskning och information om ämnet identifierats fastställdes studiens syfte och frågeställningar. Därefter diskuterades lämpligt metodval för att kunna uppnå studiens syfte. I april år 2014 publicerade IASB ett offentligt DP om dynamisk riskhantering. Intressenter gavs där möjlighet att insända remissvar med kommentarer och svar på frågor som angavs i DP. Remissvaren ansågs lämpliga för studiens syfte. Samtliga inkomna remissvar insamlades från IFRS Foundations hemsida för att kunna undersöka intressenternas attityder till redovisning av dynamisk riskhantering. Vi anser att detta empiriska underlag användes med fördel framför till exempel intervjuer eftersom att remissvaren var tillgängliga och omfattande. Vi bedömer att intervjuer inte skulle tillföra ytterligare information eftersom att organisationernas attityder redan uttalats i remissvar. Intervjuer skulle således inte bidra till vidare kunskap om intressenternas attityder utan enbart medfört dubbelarbete. Vidare användes remissvar för att nå samtliga respondenter. Vi bedömer att det hade varit svårt att få kontakt med respondenterna eftersom att de är utspridda internationellt. Vi befarar även att kontakt med enskilda respondenter inte skulle fånga organisationers attityder utan endast individuella. Remissvaren gav oss dessutom möjligheten att kontinuerligt återkomma och utöka information som behövdes för att besvara våra frågeställningar. Dessutom utgjorde remissvar det empiriska materialet eftersom att det använts i tidigare forskning som studerat IASB:s intressenter (Kwok & Sharp 2005, ss. 81-82; Jorissen, Lybaert, Orens & Van Der Tas 2012, ss. 703-704; Larson 2007, ss. 217-218).

Johannessen och Tuft (2003, s. 106) påpekar att kvalitativ dataanalys av texter ofta innefattar ett omfattande textmaterial. För att kunna analysera datamaterialet föreslår författarna att texten bör komprimeras, systematiseras och ordnas. Vi begränsade därför vårt datamaterial genom att inrikta oss på följande områden: dynamisk riskhantering, PRA, omfattning,

obligatorisk tillämpning samt andra tillämpningsområden. Dessa områden identifierades efter frågeställningar i DP. Vi bearbetade materialet utifrån nämnda områden och kategoriserade texten därefter. Attityderna till dynamisk riskhantering och PRA har sammanställts och behandlas under samma avsnitt eftersom att dessa områden integrerar. Vi skapade ett påstående för varje område för att gruppera intressenternas åsikter i följande alternativ: ”instämmer”, ”instämmer delvis”, ”instämmer inte” samt ”ingen kommentar”. Resultatet sammanställdes i tabeller för att läsaren lättare ska kunna överblicka vilken inställning varje instans har. För att erhålla djupare förståelse av intressenternas attityder granskade och sammanställde vi respondenternas argument inom respektive område.

Under studiens gång har vi utgått från referensramen men vi har dessutom kontinuerligt kompletterat teorin utifrån empirin. Det har varit problematiskt att skilja empirisammanställningen från analysen. Enligt Grønmo (2006, s. 339) kännetecknas kvalitativa studier ofta av att datainsamlingen och dataanalysen är integrerade. Forskaren erbjuds att kontinuerligt tolka informationen och förändra teorier under datainsamlingens gång (Johannessen & Tufte 2003, s. 72).

2.5 Urvalsmetod

2.5.1 Remissvar

IASB erhöll 131 remissvar på DP som utgetts för makrosäkringsprojektet. På grund av tiden som har stått till förfogande för studien fanns ingen möjlighet att genomföra en fullständig undersökning av samtliga remissvar. Varje remissvar var omfattande och tidskrävande att tolka. Vi har därför begränsat urvalet av remissvar och har inte analyserat alla 131 svar. För att bearbeta vårt datamaterial tillämpades två kriterier. För att erhålla tillräcklig information om intressenternas attityder var ett krav att remissinstanserna skulle ha svarat på övervägande del av IASB:s frågor i DP. De remissvar som inte uppnådde kriteriet bedömdes som bortfall och uppgick till 49 stycken. Efter urvalet återstod 82 remissvar.

Det andra kravet var att remissinstansen skulle kunna klassificeras i någon av följande intressentgrupper: normgivare, revisionsbolag, företag samt användare av finansiella rapporter. Remissinstanserna kategoriserades för att identifiera eventuella skilda åsikter mellan intressentgrupperna. Orsaken till att vi använt angivna intressentgrupper är eftersom att tidigare studier har påvisat att dessa påverkar och påverkas av utformningen av standarder, se avsnitt 3.8.1. För att underlätta kategoriseringen har vi sammanfört branscherna revision och redovisning eftersom att flera organisationer utövar både revisions- och redovisningstjänster. Intressentgruppen revisionsbolag innefattar således organisationer som utövar redovisningstjänster, revisionstjänster eller en kombination av dessa. Intressentgruppen normgivare avser inte endast normgivare i dess rätta bemärkelse utan även organisationer vars främsta syfte är att utöva påverkan på normgivare. Vi har till exempel kategoriserat European Financial Reporting Advisory Group (EFRAG) i intressentgruppen normgivare. EFRAG samordnar och företräder normgivare (Donnelly 2007, s. 120). I intressentgruppen företag ingår bolag och branschorganisationer som företräder företag. De flesta respondenter är banker och bankorganisationer. I vissa avseenden kan banker ses som användare av finansiella rapporter men i vår studie har vi kategoriserat denna intressent som upprättare. Orsaken är att bankernas redovisning kommer påverkas mer av makrosäkringsförslaget än vad de kommer påverkas i deras roll som användare. Det var enbart fyra av 82 remissvar som inte kunde kategoriseras inom de fyra intressentgrupperna.

Efter bearbetningen av remissvaren återstod totalt 78 remissvar: 18 normgivare, 15 revisionsbolag, 42 företag och tre användare av finansiella rapporter. Kategorin användare av finansiella rapporter utgjorde en liten grupp och kategoriserades därför som bortfall. Vi ansåg att denna begränsade grupp inte var användbar för att kunna göra en representativ jämförelse mellan intressentgrupperna. Det totala bortfallet består därmed av remissvar där informationen är begränsad, remissinstanser som inte kunnat klassificeras till exempel remissvar från akademiker samt användare av finansiella rapporter. Totalt uppgick bortfallen till 53 remissvar.

Efter ovanstående urval begränsades populationen ytterligare. För att undvika ett subjektivt urval och på så vis skapa en mer trovärdig studie genomfördes slumpmässiga urval. Slumpvalsfunktionen i Microsoft Excel 2010 användes för att generera sammanlagt 30 remissvar. För att erhålla samma antal remissvar från respektive grupp genomfördes separata slumpmässiga urval på grupperna. Urvalen gav tio remissvar vardera från intressentgrupperna normgivare, revisionsbolag och företag.

2.5.1 Redovisningsfrågor

DP innehåller 26 frågor till respondenterna men alla har inte behandlats i studien. De frågor som studerats anser vi har varit mest relevanta för studiens forskningssyfte. Frågor i DP som omfattar specifika transaktioner analyserades inte eftersom att vårt syfte snarare är att fastställa intressenternas attityder till dynamisk riskhantering generellt och således inte fokusera på specifika situationer. För att besvara våra forskningsfrågor har vi använt fem frågor ur DP, se bilaga 4. Frågorna berör följande områden: dynamisk riskhantering, PRA, omfattning, obligatorisk tillämpning samt andra tillämpningsområden.

2.6 Värdering av studien

Grønmo (2006, ss. 139-140) påpekar att det finns stora möjligheter att utföra undersökningar som baseras på existerande data inom det samhällsvetenskapliga området. En sekundäranalys kräver en kritisk bedömning av relevansen och kvaliteten på existerande data. Dessa kriterier förutsätter att forskarna är väl bekanta med datamaterialet och har kännedom om problem som kan uppstå vid datainsamlingen. En bedömning av relevansen innebär att kontrollera om data är intressant och passande i förhållande till studiens problemställningar. Kvalitetsbedömningen syftar till att avgöra datamaterialets pålitlighet (Grønmo 2006, ss. 139-140). Oavsett datainsamlingsmetod är det viktigt att bedöma och kritisk granska hur tillförlitlig och giltig informationen som tas fram är (Bell 2006, s.117). Om inte kraven på reliabilitet och validitet uppfylls har inte forskningsresultaten något vetenskapligt värde enligt Ejvegård (2009, s. 77).

2.6.1 Reliabilitet

Reliabilitet är ett mått på datamaterialets tillförlitlighet. För att studien ska uppnå hög reliabilitet krävs att studien har genomförts på ett tillfredställande sätt (Grønmo 2006, s. 418). Reliabilitet kan beskrivas i termer av extern och intern reliabilitet (LeCompte & Goetz 1982, s. 32). Om en undersökning har hög extern reliabilitet innebär det att resultatet blir ungefär detsamma om fenomenet mäts på olika sätt eller vid olika tidpunkter (Grønmo 2006, s. 418; Andersen 1994, s. 91). Metoder som används kan forma resultatet av undersökningen. Det blir

därför viktigt att forskare uttryckligen anger vilka metoder som har använts samt reflekterar över vilka effekter metodvalet har på resultatet. Ett centralt begrepp är öppenhet eftersom läsarna då kan avgöra om tillämpade metoder är trovärdiga (Jacobsen 2002, s. 276). Genom att beskriva vårt metodval och studiens genomförande kan replikerbarheten öka, det vill säga att en annan forskare kan utföra en identisk studie och erhålla samma resultat. Med dessa åtgärder ges läsaren möjlighet att själv bedöma studiens reliabilitet.

Hög intern reliabilitet uppnås genom att resultatet bygger på faktisk data och inte är färgad av forskarens tolkning (Grønmo 2006, s. 228; LeCompte & Goetz 1982, s. 32). Grønmo (2006, s. 228) påpekar att resultatet i kvalitativa studier påverkas av forskarens subjektivitet eftersom att datainsamlingen ofta är integrerad med analysen och tolkningen av materialet. Forskaren har en större betydelse vid insamling av kvalitativ data än vid kvantitativ (Grønmo 2006, s. 228). I detta avseende tenderar intern reliabilitet i vår studie att påverkas. Grønmo (2006, s. 229) framför dock att reliabiliteten kan förbättras genom att jämföra olika forskares beskrivningar av samma förhållanden. För att förbättra tillförlitligheten och minimera vår påverkan har vi i viss mån bearbetat och analyserat samma empiriska material oberoende av varandra. Genom detta förfarande har vi kunnat konstatera att våra tolkningar överlag överensstämmer. I de fall våra bedömningar inte överensstämde fördes diskussioner för att kunna uppnå en lämplig tolkning. Vi analyserade och bearbetade därefter resterande remissvar tillsammans för att behålla reliabiliteten i studien. Det vill säga att vi tolkade resultatet tillsammans men inte oberoende av varandra.

2.6.2 Validitet

Begreppet validitet används för att påvisa datamaterialets giltighet för de problem som ska belysas. För att uppnå hög validitet krävs att det undersökta fenomenet och datainsamlingen ger information som är relevant för problemställningen. En studie anses vara valid om det faktiska datamaterialet motsvarar forskarens avsikter med studien (Grønmo 2006, s. 421). Med denna bakgrund anser vi att vår studie har hög validitet eftersom informationen från det empiriska materialet är relevant för våra frågeställningar. Våra forskningsfrågor och syften har legat till grund för utformningen av studien. Således har datamaterialet insamlats och tolkats för att kunna ge svar på frågeställningarna.

Grønmo (2006, s. 233) påpekar att validitetsbegreppet är svårt att tillämpa på kvalitativ forskning på grund av att datatypen skiljer sig från kvantitativ forskning. Istället kan begreppet verifierbarhet användas (Grønmo 2006, s. 233). Enligt Denscombe (2010, s. 147) uppnås verifierbarhet och således validitet genom att informationen som utges kan kontrolleras av andra. Vi bedömer att vår studie uppnår hög validitet även i detta avseende. Vår studie bygger på empiriskt material som publicerats offentligt vilket innebär att vårt resultat blir verifierbart.

2.7 Källkritik

Syftet med källkritik är att finna källor som tillhandahåller de bästa kunskaperna om verkligheten (Leth & Thurén 2000, s. 18). Enligt vår uppfattning har vi i studien använt oss av litteratur som är relevant för vårt syfte. Det finns fyra källkritiska principer som bör övervägas vid val av tillförlitliga källor. För det första ska ett äkthetskrav föreligga vilket innebär att källan är vad den utger sig för att vara (Thurén 2013, ss. 7-8). Ejvegård (2009, s. 71) anser att övervägningar kring förfalskningar bör göras. För det andra krävs ett tidssamband vilket

innebär att det oftast anses vara bättre att använda nyare källor framför äldre (Thurén 2013, s. 7; Ejvegård 2009, s. 72). En tredje princip som bör beaktas är ett oberoendekrav. Källans trovärdighet fastställs genom att identifiera varifrån uppgifter ursprungligen härstammar (Ejvegård 2009, s. 71). Sista principen enligt Thurén (2013, s. 8) är tendensfrihet vilket innebär att informationen bör granskas för att upptäcka förvrängningar på grund av personliga eller politiska intressen.

Under studiens gång har vi bedömt våra källor enligt dessa principer och använt oss av källor som vi har bedömt vara mest tillförlitliga. Vid situationer där källor varit tveksamma har vi undvikit att använda oss av dessa eller utfört en grundligare granskning för att säkerställa informationen. I viss mån har vi fått utesluta information från källor som till exempel inte uppnått principen om tidssamband.

2.7.1 Artiklar

Vetenskapliga artiklar är originalpublikationer. Forskarvärlden är generellt överens om att dessa artiklar presenterar forskning som inte tidigare har publicerats, är granskade av andra forskare och är åtkomliga för framtida referenser (American Psychological Association 2010, ss. 9-10). Större delen av artiklarna redovisar resultat från empiriska forskningsprojekt men de kan också framföra analyser av tidigare forskning och på så sätt bilda ny kunskap (Segesten 2012, ss. 47-48). Enligt Segesten (2012, s. 49) ska ett examensarbete inom högskolan alltid referera till vetenskapliga artiklar. Vi har därför i så stor utsträckning som möjligt använt oss av vetenskaplig information.

Vi har i största möjliga mån använt oss av artiklar från välkända vetenskapliga journaler. Vi har dessutom i så stor utsträckning som möjligt använt artiklar som blivit citerade. Urvalet av vetenskapliga artiklar inom vårt ämne är begränsat. Det finns mycket forskning om finansiella instrument och säkringsredovisning men makrosäkring och dynamisk riskhantering av portföljer är ett relativt outforskat ämne. Vid några tillfällen refererar vi därför till artiklar som är tagna ur andra tidskrifter än vetenskapliga tidskrifter. I dessa situationer har vi varit noggranna med att granska artiklarna för att bedöma dess tillförlitlighet. Vi har använt oss av författare vars namn kontinuerligt återkommit samt kontrollerat den angivna informationen mot andra källor.

2.7.2 Litterära verk

I studien används litterära verk såsom läroböcker och fackböcker för att erhålla information. I dessa situationer har vi säkerställt tillförlitligheten genom att använda oss av Thuréns följande kriterier (2013, ss. 110-111). För det första anser Thurén (2013, s. 111) att ett kriterium är kompetens. Författare med expertiskunskap bör rankas högre än amatörer. Öppenhet är ytterligare ett kriterium för tillförlighet. Genom att ange källor och metoder ökar öppenheten och således tillförlitligheten (Thurén 2013, s. 111). Vidare har vi använt oss av litterära verk som är aktuella och de senaste upplagorna för att erhålla relevant information. Vid tillämpning av dessa källor har vi dessutom haft i åtanke att informationen i verken delvis bygger på författarnas åsikter.

2.7.3 Offentliga dokument

Enligt Segesten (2012, s. 51) inkluderar offentliga dokument bland annat lagar, författningar och andra verk av organisationer och stater. I studien används frekvent flertal offentliga dokument såsom IASB:s DP, IFRS:s föreställningsram och inkomna remissvar eftersom vårt syfte kräver information från dessa källor. Vi anser att samtliga ovanstående offentliga dokument är tillförlitliga eftersom att organisationerna bakom dessa dokument har bred kompetens inom redovisning. Gällande remissvaren är vi medvetna om att det kan uppstå svårigheter med att säkerställa att insändaren är den organisation som den utger sig vara samt att även okunniga inom området kan framställa ett remissvar. IASB uppdaterar kontinuerligt sina standarder samt föreställningsramen, vi har därför varit noga med att använda oss av de senaste publikationerna för att få aktuell och relevant information.

2.7.4 Websidor

Information som hämtats från internet kräver en mer noggrann granskning för att kunna rensa bort oseriöst material eftersom att vem som helst kan publicera information utan att någon kontrollerar äktheten i den. Det finns inte alltid någon ansvarig utgivare på internet vilket finns i de traditionella medierna såsom böcker och tidskrifter (Segesten 2012, ss. 54-55). Vi har således skött större delen av kvalitetsbedömningen på egen hand.

Det finns mängder av websidor och kvaliteten på informationen varierar (Leth & Thurén 2000, s. 12). Vi har begränsat vår användning av internetkällor till de som vi har förtroende för. För att erhålla tillförlitlig information förespråkar Leth och Thurén (2000, s. 31) användning av internetkällor som representerar erkända auktoriteter. Med bakgrund av detta har vi nyttjat en mängd information från IFRS Foundations webbsida, vilken vi anser vara tillförlitlig. Vidare har vi i en mindre utsträckning dessutom använt oss av kända revisionsbolags websidor såsom Deloitte och KPMG. Jacobsen (2002, s. 262) anger att information från olika källor ger varierande kvalitet. Författaren påtalar att informationen blir mer tillförlitlig om den bland annat erhålls från källor med god kunskap om ämnet, från källor som saknar motiv att ljuga samt från fler oberoende källor. Vi bedömer därför att informationen från dessa websidor är tillförlitlig. Vid osäkerhet kring information som påträffats på websidor har vi försökt bekräfta informationen med andra källor för att säkerställa äktheten. Vår frekventa användning av websidor kan förklaras av den begränsade forskningen inom vårt ämne. Det saknas bra och tydlig information från andra källor och vi har därmed tvingats att referera till websidor i flera delar av vår uppsats. Vi är medvetna om risker som uppstår vid tillämpning av internet som källa. Vi har dock, som ovan nämnts, begränsat valet av websidor samt genomfört noggranna kontroller för att säkerställa tillförlitligheten. Informationen vi har erhållit från internetkällor har använts för att klargöra problematiken samt förklara och förtydliga ämnet.

2.8 Etisk reflektion

Etiska problem kan uppstå när forskaren direkt studerar människor synnerligen vid observationer och intervjuer. Etisk problematik tenderar att uppstå när temat för intervjuerna är intima och respondenterna kan uppfatta situationen som obehaglig och besvärande (Johannessen & Tufte 2003, s. 60). En annan situation när etiska dilemman kan uppstå är när forskare vill dölja avsikten med en undersökning (Jacobsen 2002, s. 482). Det är således viktigt att forskaren reflekterar över huruvida forskningen är försvarbar ur ett etiskt perspektiv

(Johannessen & Tufte 2003, s. 61). I inledningen av studien reflekterade vi över eventuella etiska problem som skulle kunna uppstå. Vi konstaterade att vår studie inte skulle utsättas för etiska problem i den direkta bemärkelsen som beskrivits ovan. Studien gör inte intrång på privata områden och använder inte heller metoder som medför direkt kontakt med respondenterna.

Jacobsen (2002, s. 483) framför tre grundkrav som studier bör uppfylla för att vara etisk: informerat samtycke, krav på privatliv och krav på att bli korrekt återgiven. Informerat samtycke innebär kortfattat att respondenten godkänner deltagandet i undersökningen. Deltagaren ska vara medveten om vilka risker som medverkanen innebär (Jacobsen 2002, s. 483). Studiens datamaterial är offentligt och finns tillgängligt på IFRS Foundations hemsida vilket respondenterna är medvetna om. Således uppfattar vi det som att de accepterar att denna information studeras och därmed att kravet på informerat samtycke är uppnått. Grundkravet rätt till privatliv uppnås om det inte är möjligt att identifiera enskilda personer när information kan uppfattas som känslig (Jacobsen 2002, ss. 485-486). Vi bedömer att remissvaren inte utgör känslig information. Vidare har respondenterna frivilligt publicerat sina identiteter och därmed anser vi att de har accepterat offentlighet och att informationen således inte är konfidentiell.

Kravet på att bli korrekt återgiven innebär att forskaren i så stor utsträckning som möjligt återger respondenternas åsikter fullständigt och i rätt sammanhang (Jacobsen 2002, s. 488). Det finns en risk att vi i viss utsträckning har misstolkat remissvaren och på så vis inte korrekt presenterat dessa. Vi har dock i möjligaste mån undvikit att separera data som kan bli felaktig om det tas ur sitt sammanhang. Vi har i dessa situationer presenterat de detaljer som krävs för att förstå resonemanget. Vidare har vi samarbetat vid tolkning av remissvaren för att undvika misstolkningar och för att inte eliminera viktiga detaljer. Jacobsen (2002, s. 448) påtalar att dataanalys alltid innebär reducering av detaljer och att fullständigt återge resultatet i dess fulla sammanhang är därmed ett ideal som aldrig helt kan uppfyllas.

3 Referensram

3.1 Inledning

I kapitlet introduceras avsnitt som är viktiga för att förstå det undersökta området. Kapitlet inleds med en beskrivning av normgivningsorganet IASB och dess arbete. Vidare redogörs för skillnaden mellan regel- och principbaserade standarder samt begreppet rättvisande bild. Därefter presenteras säkring och säkringsredovisning. I detta avsnitt beskrivs viktiga begrepp för att ge läsaren en djupare förståelse för det komplexa ämnet. Slutligen redogörs för studiens använda teorier, intressentteorin och PAT.

3.2 IASB

IFRS Foundation är en oberoende, icke-vinstdrivande organisation som arbetar för allmänheten (IFRSg u.å). Deras huvudsakliga uppgift är att utveckla högkvalitativa, förståeliga och globalt accepterade redovisningsstandarder vars syfte är att vägleda marknadsaktörer i ekonomiska beslut (Johansson 2010, s. 60). IASB är ett normgivningsorgan som verkar under IFRS Foundation (IFRSg u.å). De utformar redovisningsstandarder vars syfte är att vara en uppsättning regler tillämpbara för företag världen över. IASB tog över den normgivande funktionen år 2001 från International Accounting Standards Committee (IASC) (Ball 2006, s. 6). I takt med globaliseringen ökade efterfrågan på en enda uppsättning redovisningsstandarder. IASC tog sig an uppdraget att se över befintliga standarder i olika länder och främja harmonisering av dessa (Saemann 1999, s. 1).

IASB har tre övergripande mål med sitt arbete: förbättring, konvergens och ledarskap. Med förbättring avses förbättringar av befintliga standarder. Konvergens innebär att minska internationella skillnader genom att anta bästa befintliga praxis eller genom att utveckla nya standarder i samarbete med nationella normgivare. Ledarskap i sammanhanget innebär att utveckla nya standarder för att hantera problem som ännu inte beaktats tillräckligt. IASB bör, i samarbete med andra normgivare, leda utvecklingen av nya initiativ och lösningar till problem där det inte finns någon nationell standard (Whittington 2005, s. 132-133).

3.2.1 IFRS - Internationella redovisningsstandarder

Redovisningsstandarder innehåller regler som upprättare av finansiella rapporter ska följa vid förberedandet av företags redovisning. Redovisningsstandarder säkerställer på så vis enhetlighet på marknaden (IFRSh u.å). Enligt Sutton (1984, s. 81) kommer redovisningsstandarder i bästa fall begränsa valet av redovisningsmetoder som finns tillgängliga för företag. I värsta fall tvingas företag att redovisa finansiell information på ett sätt som de inte skulle ha valt frivilligt (Sutton 1984, s. 81). Enligt lag är företag som är noterade på offentliga börser skyldiga att publicera finansiella rapporter i enlighet med relevanta redovisningsstandarder (IFRSh u.å).

Mellan år 1973 och år 2000 utfärdades internationella redovisningsstandarder av IASC. Dessa standarder benämns IAS. Sedan år 2001 har den normgivande funktionen tagits över av IASB som benämner sina regler IFRS. IASB fortsätter dock att erkänna de tidigare reglerna utgivna av IASC (Ball 2006, s. 6). IFRS och IAS syftar till att ge användare av finansiella rapporter möjlighet att jämföra börsnoterade bolags finansiella ställning (IFRSh u.å). Utformningen av

redovisningsstandarder avgör därmed graden av finansiell transparens i företags rapporter och graden av jämförbarhet mellan företag och länder (Donnelly 2007, s. 123). IFRS tillämpas för närvarande i 130 länder runt om i världen (IFRSu u.å). De flesta av världens börser accepterar IFRS (Whittington 2005, s. 128).

3.2.2 Normgivningsprocessen

Kwok och Sharp (2005, s. 75) påpekar att IASB:s normgivningsprocess är ett av de viktigaste internationella redovisningsfenomenen på senare tid. Enligt författarna visar tidigare forskning att processen inte endast är av teknisk karaktär utan även politisk. Processen är politisk eftersom den inte enbart handlar om att fastställa korrekta standarder utan även om att göra avvägningar mellan motstridiga intressen (Kwok & Sharp 2005, s. 75). Även Larson (2007, s. 214) påpekar att IASB måste ta hänsyn till oförenliga intressen i normgivningsprocessen. IASB måste ta hänsyn till politiska organ och intressenters synpunkter eftersom att IASB, till skillnad från vissa nationella normgivare, inte har befogenhet att tvinga länder och organisationer att implementera IFRS. Det är således alltid möjligt att de avsedda mottagarna bojkottar IFRS (Kwok & Sharp 2005, ss. 77-78).

Enligt Jorissen et al. (2012, s. 717) är transparent normgivning med deltagande av intressenter en viktig del av IASB:s legitimitet. Intressenter kan delta direkt i normgivningsprocessen genom att utfärda remissvar på DP eller utkast (ED eng. exposure draft). Europeiska intressenter kan dessutom delta indirekt genom att kommunicera åsikter till EFRAG (Jorissen et al. 2012, s. 717). Georgiou (2010, s. 111) anger andra metoder för att påverka normgivningsprocessen, till exempel genom att delta i IASB:s offentliga diskussioner eller använda sig av media för att framföra sina åsikter. Oavsett tillvägagångssätt kommer intressenter försöka påverka normgivare att utforma standarder till deras fördel (Sutton 1984, s. 81).

IFRS utvecklas genom en process som involverar intressenter och organisationer från hela världen. Processen består av sex olika faser: fastställa agenda, planera projektet, utveckla och publicera DP, utveckla och publicera ED, utveckla och publicera standarden samt förfaranden efter IFRS har utgetts (IFRSj u.å). IASB fastställer agendan utifrån synpunkter från andra normgivare och organ (IFRSd u.å). Efter att agendan är fastställd upprättas en projektplan och beslut fattas om projektet ska genomföras tillsammans med andra normgivare (IFRSk u.å). Den tredje fasen är inte obligatorisk. Vid större projekt utges dock ofta ett DP. Vanligtvis innehåller DP en översikt av ämnet, möjliga strategier för hantera detta samt preliminära synpunkter (IFRSe u.å). Publicering av ED är obligatoriskt. Ett ED baseras främst på remissvar från DP och är IASB:s främsta verktyg för att kommunicera med allmänheten (IFRSf u.å). När IASB utrett frågor som uppstått från ED utarbetas en standard (IFRSi u.å). Efter att standarden har utfärdats hålls kontinuerliga möten för att reda ut praktiska svårigheter som kan uppstå vid tillämpning (IFRSm u.å).

3.2.3 Föreställningsramen

IASB:s föreställningsram (eng. Conceptual Framework) redogör för principer och begrepp som gäller vid utformning av finansiella rapporter (IASB 2010, s. A21). Föreställningsramen som publicerades år 1989 är bristfällig (IASB 2010, s. A19). En del viktiga områden saknas och på andra områden är vägledningen otydlig och inaktuell (IFRSi u.å). IASB befinner sig därför i en process där föreställningsramen ska revideras. Den reviderade föreställningsramen uppdateras under projektets gång. Ett färdigställt kapitel ersätter berörda punkter i den tidigare föreställningsramen (IASB 2010, s. A19). Syftet med den reviderade föreställningsramen är

bland annat att vägleda IASB vid utveckling och omarbetning av standarder. Den ska dessutom vägleda upprättare, användare och revisorer vid tillämpning och tolkning av IAS och IFRS (IASB 2010, s. A21). Föreställningsramen anger att målet för finansiell rapportering är att finansiella rapporter ska ge information som är användbar för användare vid ekonomiska beslut (IASB 2010, p. OB2).

Det har visats sig finnas många egenskaper som frambringar god redovisningsinformation exempelvis aktualitet, relevans, tillförlitlighet, jämförbarhet, begriplighet och verifierbarhet. IASB har utvecklat en hierarki av kvalitativa egenskaper som är mest väsentliga vid utformning av finansiella rapporter. Dessa egenskaper presenteras i föreställningsramen (Eierle & Schultze 2013, s. 160). Relevans och korrekt bild är primära kvalitativa egenskaper som anses vara viktigast för att informationen i finansiella rapporter ska vara användbar för beslutsfattande (IASB 2010, pp. QC4–QC5). Information anses vara relevant om den kan förändra användarnas beslut (IASB 2010, p. QC6). För att finansiella rapporter ska ge en korrekt bild bör den finansiella informationen vara komplett, neutral och fri från fel (IASB 2010, p. QC12). Föreställningsramen anger dessutom fyra sekundära kvalitativa egenskaper: begriplighet, jämförbarhet, verifierbarhet och aktualitet. Egenskaperna anses förbättra användbarheten av information som är relevant och korrekt (IASB 2010, p. QC19).

3.3 Regel- och principbaserade standarder

Distinktionen mellan regel- och principbaserade standarder är inte väl definierad och därmed föremål för olika tolkningar. Det finns dock en allmän uppfattning att FASB:s standarder är regelbaserade och IASB:s standarder är principbaserade (Bennett, Bradbury & Prangnell 2006, s. 189; Benston, Bromwich & Wagenhofer 2006, s. 183; Bradbury & Schröder 2012, s. 2). Enligt IASB är deras principbaserade standarder en konkurrensfördel gentemot regelbaserade standarder eftersom att tillämpningen blir flexibel (Donnelly 2007, s. 121). Regler och principer kan oftast särskiljas genom deras grad av specificering. Regelbaserade standarder uppfattas som specifika föreskrifter (Wüstemann & Wüstemann 2010, s. 14). De tillhandahåller detaljerad vägledning till redovisningen (Bennett, Bradbury & Prangnell 2006, s. 191). Detaljerade regler av detta slag kallas även bright-lines. Alexander och Jermakowicz (2006, s. 134) framför att bright-lines uppmuntrar till ordagrann tolkning och skapar utrymme för manipulering av redovisning. Wüstemann & Wüstemann (2010, s. 14) påpekar att regelbaserade standarder lämnar begränsat utrymme för det professionella omdömet.

Principer anses vara vaga föreskrifter som argumenterar mot en viss riktning men som inte nödvändigtvis leder till ett visst utfall. Det kan i flera fall vara svårt att avgöra reglernas yttre gräns (Johansson 2010 s. 77). Principer uppfattas som vaga eftersom att de endast tillhandahåller begränsad vägledning och kräver därmed att aktörerna använder sitt omdöme vid tillämpning av principerna i olika situationer (Wüstemann & Wüstemann 2010, s. 14; Bradbury & Schröder 2012, s. 9). Även Bennett, Bradbury och Prangnell (2006, s. 189) delar denna uppfattning av principbaserade standarder. Donnelly (2007, s. 121) diskuterar att en fördel med principbaserade standarder är att dess tillämpning är mer flexibel och därmed undviks konflikter med gällande lagar och redovisningspraxis. Alexander och Jermakowicz (2006, s. 134) påtalar att normgivare inte bör fastna i valet mellan regel- och principbaserade standarder utan istället säkerställa att den ekonomiska innebörden återspeglas i redovisningen.

3.4 Rättvisande bild

IAS 1 Utformning av finansiella rapporter anger att finansiella rapporter ska ge en rättvisande bild (eng. True and Fair View) av företags finansiella ställning, resultat och kassaflöde (Johansson 2010, s. 91). Begreppet rättvisande bild är svårt att definiera och är inte definierat i EU:s lagstiftning (Alexander & Jermakowicz 2006, s. 140). Det har skapats olika uppfattningar om innebörden på grund av kulturella och juridiska skillnader samt på grund av skilda redovisningsattityder (Alexander 1993, s. 72). Enligt Johansson (2010, s. 91) kan dock en rättvisande bild uppnås genom att effekterna av transaktioner, händelser och andra förhållanden uttrycks korrekt i redovisningen. En korrekt bild är kopplad till skildringen av den ekonomiska verkligheten. Vidare uppnås korrekthet genom att redovisningsnormer följs vid tillämpning och upprättande av finansiella rapporter (Johansson 2010, s. 91). Trots att en direkt definition saknas utger IASB rekommendationer som anger att poster ska redovisas med hänsyn till vissa faktorer för att skapa en rättvisande bild av företags finansiella ställning (Engström 2009, s. 41).

3.5 Säkring

En säkring innebär att företag ställer ut eller köper ett säkringsinstrument som förväntas röra sig i motsatt riktning gentemot den säkrade posten. En värdeminskning i den säkrade posten kommer således att vägas upp genom en ökning i säkringsinstrumentets värde (Ericsson 2010, s. 3). Säkring är förknippat med kostnader, exempelvis kostnader för eventuella förluster på säkringsinstrumentet, kostnader i form av personal, system och kontroll samt kostnader för att hantera säkringstransaktioner. Det måste dessutom finnas marknadsaktörer som är villiga att överta risken när företag vill minska sin riskexponering genom säkring. Marknadsaktörerna kommer kräva kompensation för riskövertagandet (Ericsson 2010, ss. 22-23).

Smith och Stulz (1985, s. 398) anger orsaker till varför företag säkrar sina riskexponeringar trots kostnaderna som uppstår. Företagsledningen har ett ansvar gentemot ägare att hantera risker. Genom säkring skyddas ägare från händelser som kan uppfattas som ogynnsamma. Vidare kan det vara skattemässigt förmånligt att säkra eftersom att säkringen kan användas för att stabilisera den beskattningsbara inkomsten mellan olika år (Smith & Stulz 1985, s. 395). Enligt Glaum och Klöcker (2011, s. 462) kan en jämn resultatnivå öka företags värde. Ericsson (2010, ss. 25-26) framför dessutom kommersiella anledningar till varför företag säkrar. Företag kan genom säkring säkerställa att marginaler inte försvinner till följd av exempelvis förändrade valutakurser. Ett beslut att inte säkra kan resultera i finansiella problem och i värsta fall konkurs (Ericsson 2010, ss. 25-26).

3.5.1 Säkrad post

En säkrad post kan vara en redovisad tillgång eller skuld, ett icke-redovisat bindande åtagande, en mycket sannolik prognostiserad transaktion eller en nettoinvestering i en utlandsverksamhet (IFRS 9 p. 6.3.1). Den säkrade posten måste kunna värderas på ett tillförlitligt sätt (IFRS 9 p. 6.3.2). En säkrad post ska innefatta en extern part vilket innebär en part utanför koncernen. I IFRS 9 anges dock undantag från denna regel. Valutarisken för en koncernintern monetär post kan kvalificeras som en säkrad post om den skapar en exponering som leder till valutavinster eller förluster som inte elimineras i den konsoliderade koncernredovisningen (IFRS 9 p. 6.3.5).

En grupp av poster, inklusive nettositioner, kan erkännas som en säkrad post endast om vissa villkor är uppfyllda. Samtliga individuella poster inom portföljen måste vara berättigade att klassificeras som säkrade poster. Posterna i gruppen måste dessutom riskhanteras som en grupp. Enligt IFRS 9 kan en nettosition identifieras som en säkrad post vid kassaflödes-säkring av valutarisk om företaget, i säkringsdokumentationen, anger i vilken period som de prognostiserade transaktionerna väntas påverka resultatet (IFRS 9 p. 6.6.1).

3.5.2 Säkringsinstrument

Ett säkringsinstrument är oftast ett derivat (Deloitte u.å.). Säkringsinstrumentet kan dessutom vara ett annat finansiellt instrument som värderas till verkligt värde via resultaträkningen. En finansiell skuld som värderas till verkligt värde via resultaträkningen där förändringar på grund av kreditrisk redovisas i övrigt totalresultat kan dock inte användas som säkringsinstrument (IFRS 9 p. 6.2.2). IFRS 9 tillåter även att en kombination av derivat och icke-derivat identifieras som säkringsinstrument (IFRS 9 p. 6.2.5). Säkringsinstrumentet måste innefatta en extern part (IFRS 9 p. 6.2.3). En andel av säkringsinstrumentet kan identifieras som säkringsinstrument. Det är dock inte tillåtet att en tidsandel, till exempel de första fyra årens kassaflöde av ett femårsinstrument, identifieras som säkringsinstrument (IFRS 9 p. 6.2.4c).

3.5.2.1 Derivatinstrument

Ett derivat är ett finansiellt instrument vars värde förändras på grund av värdeförändringar i en underliggande variabel som till exempel en valutakurs, räntesats, priset på en aktie eller priset på en råvara. Det krävs endast en liten eller ingen nettoinvestering och reglering av avtalet kommer ske vid en framtida tidpunkt (Holmqvist-Larsson, Pilebjer-Bosson & Wideroth 2004, s. 21). Ett derivat definieras som en skuld eller en tillgång beroende på avtalsvillkoren. Derivat kan således klassificeras olika under sin löptid. Det primära syftet med ett derivat är att reglera risker. Derivat är därmed ingen investering eller finansiering (Marton et al. 2013, s. 447).

Enligt Marton et al. (2013, s. 448) är terminer, optioner och swappar de vanligaste derivatinstrumenten. Ett terminskontrakt är en förbindelse att köpa eller sälja en underliggande tillgång till ett avtalat pris vid en framtida tidpunkt. Vid terminskontrakt betalas ingen premie vid tecknandet av avtalet och båda parter är skyldiga att genomföra transaktionen. Ett optionsavtal innebär, till skillnad från ett terminsavtal, att innehavaren har en rättighet men inte en skyldighet att genomföra transaktionen. Om innehavaren vill genomföra transaktionen har dock utställaren alltid en skyldighet att fullfölja avtalet. Som kompensation för utställarens risktagande betalar innehavaren en premie vid avtalets ingång. En swap innebär att två aktörer genom avtal till exempel byter lånevillkor med varandra. Båda aktörerna är förpliktigade att fullfölja avtalet även om det ej är till deras fördel (Marton et al. 2013, s. 448).

3.5.3 Risksituationer

Företag utsätts för många situationer där riskhantering behövs. De vanligaste riskerna som företag säkrar är valuta-, råvarupris- och ränterisk (IASB 2014, s. 10). Exponering för valutarisk kan uppkomma i två situationer. Exponeringen kan uppkomma i samband med in- och utbetalningar i utländsk valuta. Företag kan säkra risken att framtida transaktioner i utländsk valuta förändras. Säkring av valutarisk är vanligt i samband med betalning av

leverantörsskulder i utländsk valuta eller vid betalning från kunder i utlandet (Ericsson 2010, s. 31). Vidare kan exponeringen uppkomma vid upprättning av koncernredovisning när ett utländskt dotterbolags balans- och resultaträkning ska omräknas till moderbolagets valuta (Ericsson 2010, ss. 34-35). Säkring av råvarupriser genomförs av företag som producerar råvaror som vill säkra sig mot risken för sjunkande priser och företag som förbrukar råvaror i verksamheten som vill säkra sig mot ökade priser (Ericsson 2010, ss. 36-37). Säkring av ränterisk är vanligt förekommande i exempelvis banker. Marton et al. (2013, s. 441) tydliggör ränterisk i följande exempel: Ett bolag med en fastränteskuld gör en vinst när räntan ökar och en förlust när räntan sjunker. Genom att införskaffa en ränteswap säkrar de ränterisken eftersom att swappen genererar en förlust när räntan stiger och vice versa. En annan ränterisk är kassaflödesrisk som uppstår vid upplåning av rörlig ränta eftersom att räntebetalningarna påverkas av marknadsräntorna (Ericsson 2010, ss. 35-36).

3.5.3.1 Dynamisk riskhantering

Dynamisk riskhantering utförs på portföljer som förändras över tid och är därför en kontinuerlig process (IFRSa u.å). Riskerna hanteras med verktyg som inkluderar riskminimering (eng. risk mitigation) genom säkring men även andra åtgärder som inte innefattar säkringsaktiviteter (IASB 2014, s. 57). Ett viktigt kännetecken av dynamisk riskhantering är den kontinuerliga omvärderingen av nettoriskpositionen som uppkommer från dynamiskt hanterade portföljer. Finansiella institutioner hanterar ofta risker dynamiskt på portföljbasis snarare än på individuell basis. Få låneportföljer är statiska eftersom att portföljer vanligtvis förändras när nya lån läggs till och existerande lån förfaller eller betalas i förtid. Dynamisk riskhantering utförs av företag i spridda branscher, allt från banker och finansinstitut till tillverknings- och energiföretag (IASB 2014, s. 10).

Reglerna för säkringsredovisning, se avsnitt 3.6.2 - 3.6.3.4, kan tillämpas vid dynamisk riskhantering och är i vissa fall tillräckliga för att återspegla en korrekt ekonomisk innebörd av aktiviteterna i de finansiella rapporterna (Cooper 2014, s. 2). Reglerna är dock primärt utformade för säkring av statiska riskeponeringar eftersom att de kräver en-mot-en identifiering mellan den säkrade posten och säkringsinstrumentet (IASB 2014, s. 11). Vid dynamiskt hanterade portföljer medför förändringar i portföljerna att företag kontinuerligt måste identifiera nya säkringsförhållanden. Det blir operativt betungande eftersom att portföljerna ständigt förändras. Det finns dessutom dynamisk riskhantering som är svår att återspegla i de finansiella rapporterna och som följaktligen kan leda till volatilitet som inte ger uttryck för den underliggande situationen. Användare kan därmed ha svårt att förstå de finansiella rapporterna (Cooper 2014, s. 2).

3.6 Säkringsredovisning

Behovet av säkringsredovisning uppstår eftersom att olika värderingsmetoder tillämpas på finansiella instrument (Whittington 2005, s. 139). I IFRS 9 värderas finansiella tillgångar efter tre redovisningsmodeller: upplupet anskaffningsvärde, verkligt värde via övrigt totalresultat och verkligt värde via resultaträkningen. Klassificeringen beror på hur företag hanterar de finansiella tillgångarna, det vill säga om kassaflöden skapas genom försäljning eller genom innehav (PwC 2014). När den säkrade posten och säkringsinstrumentet värderas efter olika modeller eller inom olika tidsperioder uppstår efterfrågan på redovisning som justerar dessa skillnader (Hague 2004, s. 8). Traditionellt har anskaffningsvärdet legat till grund för redovisningen och tillämpats på finansiella instrument. En ökad användning av derivat har

dock resulterat i att värdering till verkligt värde blivit viktigare. Derivatinstrument har ofta ett lågt anskaffningsvärde men det aktuella värdet är känsligt för den underliggande variabeln och kan därmed vara mycket högt (Whittington 2005, s. 139).

Syftet med säkringsredovisning är att koppla samman värderingen av den säkrade posten och värderingen av säkringsinstrumentet och på så vis minska resultatvolatilitet (Marton et al. 2013, s. 441; Glaum & Klöcker 2011, ss. 459-460). Säkringsredovisning uppförs i enlighet med matchningsprincipen eftersom mismatchningar mellan säkringsinstrumentet och den säkrade posten undviks (Frestad & Beisland 2015, s. 36). I praktiken kan dock matchningsprincipen anses utvidgad vid säkringsredovisning eftersom att intäkter kan matchas mot kostnader och även det motsatta (Ericsson 2010, s. 4). Säkringsredovisning är frivilligt men tillämpas av företag för att spegla effekterna av finansiella riskhanteringsstrategier i resultaträkningen (Hague 2004, s. 16). En del företag väljer att inte tillämpa säkringsredovisning medan andra endast säkringsredovisar utvalda säkringsrelationer (Hague 2004, s. 117). En anledning till att företag inte säkringsredovisar är att reglerna är komplicerade vilket kan innebära höga kostnader (Marton et al. 2013, s. 441). I nedanstående tabeller presenteras effekten av att använda säkringsredovisning.

Tabell 3.1 Resultateffekt utan säkring

Post	År 1	År 2
Osäkrad post	0	+ 200
Nettoeffekt	0	+ 200

Tabell 3.2 Resultateffekt med säkring utan säkringsredovisning

Post	År 1	År 2
Säkrad post	0	+ 200
Säkringsinstrument	- 200	0
Nettoeffekt	- 200	+ 200

Källa: Marton et al. 2013, sid 441

Tabell 3.3 Resultateffekt med säkring och säkringsredovisning

Post	År 1	År 2
Säkrad post	+ 200	0
Säkringsinstrument	- 200	0
Nettoeffekt	0	0

Källa: Marton et al. 2013, sid 441

I tabell 3.1 visas resultateffekten av en situation utan säkring. Den osäkrade posten värderas till anskaffningsvärde vilket innebär att värdeökningen kommer att redovisas i resultaträkningen när posten avyttras år 2. Värdeförändringen uppvägs inte av ett säkringsinstrument. I tabell 3.2 presenteras resultateffekten av en säkring som inte säkringsredovisas. Den säkrade posten värderas till anskaffningsvärde. Säkringsinstrumentet värderas till verkligt värde och värdeförändringar redovisas i resultaträkningen när de uppkommer. Trots att företaget har säkrat den exponerade risken visar företagens resultaträkning ett fluktuerande resultat. I tabell 3.3 presenteras resultateffekten vid tillämpning av säkringsredovisning. Värderingen av den säkrade posten kopplas till värderingen av säkringsinstrumentet och redovisas till verkligt värde. Nettoeffekten i denna situation blir således noll. Över tid blir resultateffekten densamma i tabell 3.2 och 3.3 dock återspeglas inte företagens riskhanteringsaktiviteter och volatilitet skapas när säkringsredovisning inte tillämpas (Marton et al. 2013, s. 441).

3.6.1 Makrosäkring

Makrosäkring innebär säkring av portföljer, även kallat portföljsäkring. Vid makrosäkring säkras nettobeloppet av en portfölj med tillgångar och skulder. Det är vanligt förekommande i banker men existerar även i andra branscher. Banker grupperar tillgångar och skulder i separata portföljer som baseras på förväntad löptid eller räntejusteringsstidpunkter och säkrar nettobeloppet. Det är således nettoportföljen som säkras snarare än enskilda objekt (Whittington 2005, ss. 140-141). Nuvarande säkringsredovisning skapar problem vid makrosäkring eftersom att reglerna kräver att varje enskild säkrad post ska identifieras med respektive säkringsinstrument. Reglerna medför att öppna portföljer säkringsredovisas som stängda vilket innebär att användare inte får korrekt information om företags riskhantering (IASB 2014, s. 10). Metoden för säkringsredovisning av portföljer, se avsnitt 3.6.3.4, är lämplig när portföljerna är stängda, det vill säga när inga nya exponeringar läggs till och när existerande exponeringar inte kan ersättas eller tas bort. Den är dock inte lämplig när portföljerna är av dynamisk karaktär (IASB 2014, s. 12). En undersökning utförd av Deloitte år 2013 visar att majoriteten av tillfrågade banker stödjer en förändring av makrosäkringsredovisning. Den främsta anledningen är att de finansiella rapporterna bättre ska spegla bankernas riskhanteringsaktiviteter (Deloitte 2013, s. 27).

3.6.2 Reglering av säkringsredovisning

IAS 39 är standarden som reglerar dagens säkringsredovisning. Standarden innehåller höga krav för att företag ska få tillämpa säkringsredovisning. Kraven innebär bland annat att företag måste ange strategier och mål med riskhanteringen. Det existerar dessutom krav på strikt dokumentation av säkringsförhållanden samt att säkringsförhållandet är effektivt (Marton et al. 2013, sid 442). Effektivitet innebär att förändringar i den säkrade postens värde uppvägs av värdeförändringar i säkringsinstrumentet. Företag måste påvisa både förväntad och historisk effektivitet och den historiska effektiviteten måste uppmäta mellan 80-125 % (Ericsson 2010, ss. 76-77). Det krävs dessutom system som kan hantera dokumentation och bedöma effektiviteten av säkringsrelationer (Glaum & Klöcker 2011, s. 466).

IAS 39 har länge utsatts för kritik (Glaum & Klöcker 2011, s. 459). Standarden är kontroversiell till stor del på grund av dess komplexitet (Onali & Ginesti 2014, s. 629). För att hantera de debatterade problemen har IASB utvecklat IFRS 9 (Rayman & Castleden 2011, s. 32). IFRS 9 reducerar och förenklar många regler i IAS 39 och ökar jämförbarheten mellan länder (Onali & Ginesti 2014, ss. 628-629). Bland annat förenklas prövningen av säkringsrelationens effektivitet och effektivitetsintervallet i IAS 39 elimineras. Istället anges en allmän definition om vad en effektiv säkringsrelation innebär. IFRS 9 innehåller dessutom ytterligare upplysningskrav. Därtill kommer fler finansiella instrument kunna identifieras som säkringsinstrument. Den avgörande faktorn är om instrumentet värderas till verkligt värde via resultaträkningen och inte huruvida det utgör ett derivat. Vidare kommer fler poster kunna identifieras som säkrade poster eftersom att även icke-finansiella instrument blir berättigade under vissa omständigheter (Bolton & Prince 2013). IFRS 9 kommer dessutom förbjuda företag att frivilligt avbryta säkringsredovisning, vilket är tillåtet enligt IAS 39 (KPMG 2014). IFRS 9 är färdigställd och kommer att tillämpas för räkenskapsår som inleds efter den 1 januari år 2018. Således är IAS 39 fortfarande standarden som reglerar säkringsredovisning (IFRSb u.å). Forskning har visat att investerare har en övergripande positiv reaktion på införandet av IFRS 9 (Onali & Ginesti 2014, ss. 628-629).

3.6.3 Metoder för säkringsredovisning

Det finns olika redovisningsalternativ för företag som väljer att säkringsredovisa. En del företag använder en kombination av redovisningsalternativ för att minimera resultatvolatilitet. Konsekvensen blir att nuvarande redovisningsregler resulterar i ett lapptäcke av metoder som inte alltid skildrar effekten av företags riskhantering i de finansiella rapporterna (IASB 2014, s. 14). IAS 39 anger tre metoder för säkringsredovisning: säkring av verkligt värde, kassaflödessäkring och säkring av en nettoinvestering i utlandsverksamhet. Metoderna kvarstår och är oförändrade i IFRS 9 (PwC 2014). Vidare innehåller IAS 39 en metod för säkringsredovisning av verkligt värde för en portföljsäkring av ränterisk (IAS 39 p. VT 114). Metoden kommer att fortsätta användas, trots att IFRS 9 ersätter IAS 39, tills en alternativ metod har fastställts (Deloitte 2013, s. 25).

3.6.3.1 Säkring av verkligt värde

Säkring av verkligt värde kan användas vid exponering av förändringar i det verkliga värdet på en redovisad tillgång eller skuld samt ett icke-redovisat bindande åtagande som är hänförlig till en viss risk (Ericsson 2010, s. 80). Metoden innebär att värderingen av den säkrade posten kopplas till värderingen av säkringsinstrumentet (Marton et al. 2013, s. 442). Således redovisas vinster och förluster på både säkringsinstrumentet och den säkrade posten i resultaträkningen. Värdeförändringarna matchas därmed och resultaträkningen återspeglar eventuell ineffektivitet. Om exempelvis den säkrade posten är en tillgång som redovisas till anskaffningsvärde ska vinster och förluster avseende den säkrade risken redovisas genom att justera postens redovisade värde. Justeringen ska redovisas i resultaträkningen. Om tillgången däremot skulle redovisats till verkligt värde över resultaträkningen skulle ingen säkringsredovisning behövas eftersom värdeförändringar redan matchas i resultaträkningen (Ericsson 2010, ss. 80-81).

3.6.3.2 Kassafördessäkring

Kassafördessäkring avser säkring av exponeringar för variationer i kassaflöden som är hänförliga till en viss risk. Risken ska vara kopplad till en redovisad tillgång eller skuld eller till en framtida transaktion som är mycket sannolik (IAS 39 p. 86b). I kassafördessäkring kopplas värderingen av säkringsinstrumentet till värderingen av den säkrade posten (Marton et al. 2013, s. 442). Vinster och förluster på säkringsinstrumentet redovisas i övrigt totalresultat. Den ineffektiva delen av säkringsinstrumentet redovisas i resultaträkningen (IAS 39 p. 95). Vinster och förluster som redovisats i övrigt totalresultat ska omklassificeras och redovisas i resultaträkningen i samma period som de säkrade kassaflödena påverkar resultatet (IAS 39 p. 97).

3.6.3.3 Säkring av nettoinvesteringar i utlandsverksamhet

Säkring av nettoinvesteringar i utlandsverksamhet behandlas redovisningsmässigt som en kassafördessäkring (Marton et al. 2013, s. 442). Vinster och förluster på säkringsinstrumentet som identifieras som effektiv säkring redovisas i övrigt totalresultat och den ineffektiva delen redovisas i resultatet. Vid avyttring av utlandsverksamheten ska vinster och förluster på säkringsinstrumentet som redovisats i övrigt totalresultat omklassificeras och redovisas i resultaträkningen (IAS 39 p. 102).

3.6.3.4 Säkringsredovisning av verkligt värde för en portföljsäkring av ränterisk

IAS 39 innehåller en metod som gör det möjligt för företag att säkra verkligt värde för en ränterisk hänförlig till en portfölj med finansiella tillgångar eller skulder (IASB 2014, s. 5). Portföljen kan bestå av endast tillgångar eller skulder eller en kombination av dessa. Företaget måste göra en analys och dela in portföljen i räntejusteringsperioder. Baserat på analysen fastställer företaget vilket belopp de vill säkra. Den säkrade posten avser inte ett nettobelopp utan ett belopp avseende tillgångar eller skulder i portföljen som motsvarar beloppet som företaget vill säkra (IAS 39 p. VT 114). Portföljen i sig erkänns således inte som den säkrade posten (IAS 39 p. VT 116). Därefter identifierar företaget ränterisken som de säkrar samt ett eller flera säkringsinstrument för varje räntejusteringsperiod. Med hjälp av dessa identifieringar bedömer företaget säkringens effektivitet. Företaget måste regelbundet värdera förändringen i verkligt värde för den säkrade posten. Förändringen ska vara hänförlig till ränterisken. Om säkringen har varit effektiv ska förändringen redovisas i resultaträkningen samt i en separat post i balansräkningen. När det gäller säkringsinstrumentet värderar företaget förändringen i verkligt värde och redovisar denna i resultatet. Det verkliga värdet på säkringsinstrumentet redovisas i balansräkningen. Effektiviteten redovisas i resultatet som skillnaden mellan förändringen i verkligt värde på säkringsinstrumentet och den säkrade posten (IAS 39 p. VT 114).

Syftet med metoden är att bättre spegla riskhanteringen i redovisningen (IASB 2014, s. 5). Metoden är begränsad till ränterisk och anpassad för en situation som har resulterat i att den främst använts av banker (IASB 2014, ss. 11-12). Banker anser dock att metoden är svår att tillämpa eftersom att riskhantering av ränterisker ofta är dynamisk (IASB 2014, s. 5).

3.6.4 Utvecklingen av PRA

Nuvarande regler gör det svårt att spegla den dynamiska riskhanteringen i de finansiella rapporterna. Redovisningen ger inte användarna av finansiella rapporter korrekt information om företags riskhantering vilket begränsar informationens relevans (IASB 2014, s. 12). IASB har utfärdat ett DP som presenterar ett nytt sätt att redovisa företags dynamiska riskhantering av öppna portföljer. Målet med den nya metoden PRA är att uppnå en tillförlitlig presentation av dynamisk riskhantering samt reducera den operativa komplexiteten (IASB 2014, s. 10).

Enligt PRA ska en portfölj omvärderas med avseende enbart på den risk som hanteras. Samtliga värdeförändringar ska redovisas i resultatet. Vid dynamisk hantering av ränterisk kommer företag som förvaltar en portfölj med tillgångar och skulder omvärdera dessa för effekterna av ränteförändringar (IASB 2014, s. 5). Förändringen av verkligt värde i övriga komponenter, till exempel kreditrisk eller förväntad kreditförlust, skulle inte ingå i justeringen (Cooper 2014, s. 3). Derivat som används för att hantera ränterisken ska värderas till verkligt värde via resultaträkningen tillsammans med värdeförändringar på risken som hanteras. Nettoeffekten av den hanterade ränterisken skulle därmed speglas i resultaträkningen (IASB 2014, s. 5). En fördel med PRA är att metoden kan tillämpas på öppna portföljer och därmed lösa problem som uppstår vid tillämpning av nuvarande regler på dynamiskt förvaltade portföljer (Cooper 2014, s. 3). För att illustrera PRA har IASB fokuserat på dynamisk riskhantering av ränterisker i banksektorn (IASB 2014, s. 86). IASB eftersträvar dock att utveckla en redovisningsmetod som kan tillämpas på olika risker och vill inte begränsa tillämpligheten till dynamisk hantering av ränterisk vilket är fallet med makrosäkringsmetoden i IAS 39 (IASB 2014, s. 5).

3.6.4.1 Omfattningen av PRA

DP presenterar två förslag på omfattningen av PRA. Omfattningen kommer ha signifikanta konsekvenser på informationen som ges till användare av finansiella rapporter samt hur operativt möjlig PRA skulle vara (IASB 2014, s. 57).

Den första omfattningen har ett fokus på dynamisk riskhantering där PRA fångar alla element av dynamisk riskhantering det vill säga riskidentifiering, riskanalys och riskminimering. Syftet med omfattningen är att presentera effekterna av samtliga riskpositioner som ett företag har. PRA skulle således tillämpas på alla dynamiskt förvaltade portföljer och redovisningen skulle spegla säkrade öppna nettoriskpositioner men även öppna nettoriskpositioner som inte har säkrats (IASB 2014, ss. 10-11). Enligt IASB skulle PRA med fokus på dynamisk riskhantering ge användarna av finansiella rapporter förståelse för företags säkrade och osäkrade dynamiska nettoriskpositioner. Finansiella rapporter skulle således ge en fullständig bild av företags dynamiskt hanterade nettoriskposition och riskhanteringsinstrument. Osäkrade exponeringar skulle omvärderas utan någon kompenserande effekt från riskhanteringsinstrument. Det skulle potentiellt kunna leda till resultatvolatilitet vilket skulle vara i linje med den ekonomiska situationen. IASB bedömer att denna omfattning skulle medföra operativa fördelar eftersom att företag har större möjlighet att använda befintlig riskhanteringsinformation för redovisningsändamål (IASB 2014, ss. 57-58).

Den andra omfattningen innebär PRA med fokus på riskminimering vilket fångar dynamisk riskhantering endast när alla tre element är utförda genom säkring (IASB 2014, s. 11). Vid fokus på riskminimering skulle resultatvolatilitet undvikas eftersom att osäkrade risker inte skulle omvärderas mot resultaträkningen. IASB framför att ett beslut om att inte säkra inte bör leda till ökad resultatvolatilitet. PRA med fokus på riskminimering skulle likna säkringsredovisning enligt IFRS 9 och IAS 39 vilket skulle göra samspelet mellan dessa lättare att förstå och förklara (IASB 2014, ss. 59-60).

3.7 Positive Accounting Theory

PAT förklarar och förutsäger varför företag använder en viss redovisningsmetod framför en annan. Teorin anger dock inte vilken metod företag bör använda (Watts & Zimmerman 1986, s. 7). PAT utgår från att individer drivs av egenintresse och därmed agerar för att maximera sin egen nytta (Watts & Zimmerman 1978, s. 113). Enligt PAT ligger detta agerandet till grund för all ekonomisk verksamhet och är därmed anledningen till att företag väljer olika redovisningsmetoder (Setyorini & Ishak 2012, s. 154). Antagandet att individer vill maximera sin egen nytta innebär att ledningen kommer att försöka påverka redovisningsstandarder efter deras egenintresse (Watts & Zimmerman 1978, s. 113). Om standarder potentiellt har effekter på företags framtida kassaflöde kommer normgivningsorgan utsättas för företagslobbying (Watts & Zimmerman 1978, s. 132).

PAT har sin utgångspunkt i agentteorin. Forskning tvingades att ta hänsyn till informations- och transaktionskostnader för att kunna förutsäga och förklara företags redovisningsval (Watts & Zimmerman 1990, s. 133). Agentteorin accepterar att dessa kostnader existerar (Deegan & Unerman 2011, s. 263). I agentteorin, och därmed inom PAT, beskrivs organisationen i termer av kontrakt. Kontrakten är nödvändiga för att få opportunistiska individer att samarbeta och för att få enskilda parter att inte enbart agera för att maximera sina egna intressen. I samband med kontrakten uppstår olika agentkostnader (Setyorini & Ishak 2012, s. 154). PAT förklarar hur redovisning kan användas för att minimera kostsamma

följder som är associerade med att varje aktör i ett kontrakt agerar i egenintresse (Deegan & Unerman 2011, s. 309).

PAT innefattar tre huvudsakliga hypoteser som används för att förklara redovisningsval. Bonushypotesen (eng. the bonus plan hypothesis) innebär att chefer i företag med bonusplaner kopplade till redovisat resultat är mer benägna att använda redovisningsmetoder som ökar den aktuella periodens resultat (Watts & Zimmerman 1990, s. 138). Skuldhypotesen (eng. the debt/equity hypothesis) förutspår att ju högre skuldsättningsgrad desto mer sannolikt kommer företagsledare att använda redovisningsmetoder som ökar resultatet. Företag med hög skuldsättningsgrad närmar sig vissa begränsningar i sina skuldavtal och därmed är sannolikheten större att de begår avtalsbrott vilket kan leda till kostnader (Watts & Zimmerman 1990, s. 139). Hypotesen om politiska kostnader (eng. the political cost hypothesis) påvisar att stora företag är mer benägna att göra redovisningsval som minskar redovisat resultat. Storleken är i detta fall en proxy-variabel för politisk uppmärksamhet (Watts & Zimmerman 1990, s. 139). Politisk uppmärksamhet kan leda till politiska kostnader i form av till exempel högre skatter, bojkott av företagets produkter och högre löner. Det är företags resultat som oftast står i fokus för politisk uppmärksamhet (Deegan & Unerman 2011, s. 296). Företag vill därför använda redovisningsmetoder som minskar resultatet (Watts & Zimmerman 1990, s. 139).

3.8 Intressentteori

Intressentteorin förklarar förhållandet mellan en organisation och dess omvärld och hur organisationer integrerar med olika intressenter. En organisation uppfattas inte som självförsörjande utan är beroende av den yttre miljön som består av grupper utanför organisationen (Mainardes, Alves & Raposo 2011, s. 229). Syftet med teorin är att förklara och vägleda strukturen och förvaltningen av enheter. Organisationen betraktas som en enhet där flera aktörer strävar efter olika mål som inte alltid är helt överensstämmande (Donaldson & Preston 1995, s. 70).

Intressentteorin delas upp i två olika grenar, en etisk samt en positiv gren. Enligt den positiva grenen kan ett företags finansiella framgång bäst uppnås genom att ta hänsyn till intressenterna som är avgörande för företagets överlevnad. Den etiska grenen av intressentteorin belyser perspektivet att alla intressenter har rätt att behandlas lika av en organisation. Organisationen bör samordna berörda intressenters intressen och bör inte leda organisationen till förmån för någon särskild intressentgrupp. Om intressen riskerar att hamna i konflikt bör organisationen uppnå en optimal balans (Hasnas 1998, ss. 25-26). Phillips, Freeman och Wicks (2003, s. 481) betonar att kärnan i intressentteorin är att organisationer inte enbart ger uppmärksamhet till aktieägarnas intressen. Uppmärksamhet bör även riktas mot andra intressenter som kan hjälpa eller hindra uppnåendet av organisationens mål.

Intressentteorin har kompletterats med Freemans intressentmodell som illustrerar sambanden mellan de olika aktörerna runt organisationen (Fassin 2009, s. 114). Freeman presenterade ursprungligen intressentmodellen år 1984 som en karta där företaget är navet i hjulet och intressenterna är i ändarna av ekrarna. Modellen består av en central ruta som representerar organisationen omgiven av cirklar med dubbelriktade pilar mot och från organisationen. Varje cirkel representerar en grupp av intressenter (Freeman 2010, s. 25). Donaldson och Preston (1995, s. 68) förklarar att intressenterna deltar i organisationen för att erhålla fördelar samt att det inte finns någon prioritering av intressentgruppernas intressen. Varje cirkel avbildas därför i samma storlek och är på samma avstånd från organisationens cirkel i mitten (Donaldson &

Preston 1995, s. 68). I Freemans ursprungliga modell ingår elva intressentgrupper (Freeman 2010, s. 25). Den vanligaste versionen av modellen omfattar dock sju intressenter: finansiärer, kunder, leverantörer, anställda, konkurrenter, regeringen och samhället (Fassin 2009, ss. 114-115). En intressent är en grupp eller en individ som kan påverka eller påverkas av förverkligandet av en organisations mål (Freeman 2010, s. 46). Denna definition har blivit den mest accepterade (Fassin 2009, s. 116). Freemans ursprungliga intressentmodell är ett allmänt accepterat verktyg för att utveckla organisationers strategier (Fassin 2009, s. 127). Alla artificiella modeller och system är sociala konstruktioner som oundvikligen förenklar och förminsakar verkligheten. Denna anmärkning är naturligtvis även giltig för intressentmodellen (Fassin 2009, ss. 114-115).

Tse (2011, s. 57) påpekar att företag kan erhålla fördelar genom att ge uppmärksamhet åt samtliga intressenter. De anställda kommer att arbeta hårdare, kundernas efterfrågan ökar och de blir villiga att betala ett högre pris. Dessutom kan goda relationer med intressenter vara en värdefull källa till konkurrensfördelar. Hantering av intressenter är även positivt kopplat till företagets finansiella resultat (Tse 2011, s. 57). En problematik som har identifierats med intressentteorin är svårigheten som organisationen ställs inför när de hanterar olika intressenters mål. Det kan leda till förvirring att ha mer än ett mål. Ett annat problem är att det finns få studier som visar på hur chefer kan genomföra det operativt (Tse 2011, s. 58).

3.8.1 IASB:s intressenter

IASB eftersträvar ökad acceptans och legitimitet som institution. Organiserat deltagande är viktigt för att en organisation ska erhålla legitimitet och nå framgång (Larson 2007, s. 207). Kwok och Sharp (2005, s. 76) identifierar två huvudgrupper av aktörer i IASB:s normgivning-process: interna och externa. De interna aktörerna är styrelseledamöterna i IASB som kan utöva direkt inflytande på processen. Externa aktörer omfattar alla andra berörda parter som har en indirekt påverkan på utformningen av standarder (Kwok & Sharp 2005, s. 76).

Cyert och Ijiri (1974, s. 29) identifierar tre externa grupper som påverkar utformningen av redovisningsstandarder: användare av finansiella rapporter, företag och revisorer. Användare är inte enbart tidigare, nuvarande och framtida aktieägare och borgenärer utan även finansanalytiker, myndigheter och allmänheten (Cyert & Ijiri 1974, s. 29). Saemann (1999, s. 4) nämner dessutom anställda och kunder som användare. Företag är leverantörer av finansiella rapporter (Cyert & Ijiri 1974, s. 29). Enligt Kwok och Sharp (2005, s. 84) föredrar företag ofta flexibilitet i den finansiella rapporteringen. De vill i största möjliga utsträckning behålla sin förmåga att bedöma vad som ska rapporteras externt. Revisionsbolag inkluderar inte enbart enskilda revisorer utan även det system som påverkar verksamheten för revisorer (Cyert & Ijiri 1974, s. 29). Normgivare är ytterligare en intressentgrupp som påverkar utformningen av standarder. Dessa grupper har ofta motstridiga motiv. De viktigaste målen för användare kan till exempel vara att bedöma organisationens prestation medan företags mål snarare kan vara inkomstutjämning eller maximering av nettoresultat (Kwok & Sharp 2005, s. 76).

Tidigare forskning har använt följande intressentgrupper som IASB:s primära intressenter: normgivningsorgan, revisionsbolag, företag och användare av finansiella rapporter (Larson 2007, s. 215; Kwok 1999, ss. 43-44; Kwok & Sharp 2005, s. 94). Vid utveckling av redovisningsstandarder försöker IASB ta hänsyn till befintliga och potentiella intressenters krav (Eierle & Schultze 2013, s. 162). De fyra intressentgrupperna besitter unika förmågor eller resurser som är integrerade med utfärdandet av redovisningsstandarder (Kwok & Sharp

2005, s. 94). Intressenterna engagerar sig dock endast i normgivningsprocessen om förväntade fördelar kommer att överstiga kostnader som uppstår på grund av engagemanget (Sutton 1984, s. 93). Även Georgious (2010, s. 111) forskning visar att kostnaden är en avgörande faktor som påverkar beslutet att engagera sig i processen. En annan viktig faktor är huruvida intressenterna uppfattar att andra representerar deras synpunkter (Georgiou 2010, s. 112).

4 Resultat

4.1 Inledning

Kapitlet presenterar intressenternas attityder i följande områden: dynamisk riskhantering, PRA, omfattning, obligatorisk tillämpning samt andra tillämpningsområden. Attityderna till dynamisk riskhantering och PRA har sammanställts och behandlas under samma avsnitt. Resultatet grundas på remissvar som inkommit till IASB. Intressenternas ställningstagande inom respektive område presenteras i tabeller för att ge en överskådlig bild. Därefter vidareutvecklas intressenternas resonemang för att skapa en djupare förståelse.

4.2 Remissinstanserna

Studien baseras på 30 remissvar från tre olika intressentgrupper: normgivare, revisionsbolag och företag. I tabell 4.1 anges intressenterna i respektive intressentgrupp.

Tabell 4.1 Medverkande remissinstanser

Normgivare	Revisionsbolag	Företag
Accounting Standards Board of Japan (ASBJ)	Chartered Accountant Ireland (AC)	Australian Banker Association (ABA)
Australian Accounting Standards Board (AASB)	Deloitte	Barclays
Autorité des normes comptables (ANC)	EY	BUSINESSEUROPE
China Accounting Standards Committee (CASC)	Hong Kong Institute of Certified Public Accountants (HKICPA)	FAS AG
Dutch Accounting Standard Board (DASB)	Institute of Public Auditors in Germany (IDW)	German Insurance Association (GDV)
EFRAG	Japanese Institute of Certified Public Accountants (JICPA)	Hong Kong Association of Banks (HKAB)
Malaysian Accounting Standards Board (MASB)	KPMG	Mortgage Bankers Association (MBA)
Mexican Council for the implementation and the oversight of financial information (CINIF)	Mazars	The Life Insurance Association of Japan (LIAJ)
Norwegian Accounting Standards Board (NASB)	PricewaterhouseCoopers (PwC)	UBS
UK Financial Reporting Council (FRC)	South African Institute of Chartered Accountants (SAICA)	World savings and retail banking institute, European savings and retail banking group (WSBI-ESBG)

4.3 Dynamisk riskhantering och PRA

DP innehåller en presentation av dynamisk riskhantering och ett förslag på en redovisningsmetod för dynamisk riskhantering. Metoden som presenteras benämns PRA. För vidare beskrivning se avsnitt 3.5.3.1 samt avsnitt 3.6.4.

4.3.1 Dynamisk riskhantering och PRA enligt normgivare

Åtta normgivare (AASB, ANC, ASBJ, CASC, DASB, EFRAG, FRC och MASB) anser att det uppstår praktiska svårigheter när aktuella regler för säkringsredovisning i IAS 39 och IFRS 9 tillämpas på öppna portföljer. Riskhanteringen återspeglas inte i de finansiella rapporterna med nuvarande metoder och därmed begränsas användbarheten i informationen. Samma normgivare anser därför att det finns behov av en förändring för att hantera problem som uppstår vid redovisning av dynamiskt hanterade portföljer. ASBJ är dock osäkra om en

helt ny redovisningsmetod för öppna portföljer bör utvecklas. AASB uttrycker en oro med att införa ytterligare en metod. De anser att lapptäcket av redovisningsmetoder redan är ett befintligt problem. Enligt EFRAG resulterar avsaknaden av en redovisningslösning i att enheter använder en kombination av metoder som inte alltid tillförlitligt återspeglar effekterna av dynamisk riskhantering.

Normgivarna har olika uppfattningar om projektets räckvidd. AASB, ANC, ASBJ, DASB, EFRAG och MASB anser att IASB har förskjutit omfattningen av projektet från de operativa svårigheterna med säkringsredovisning för öppna portföljer till redovisning av dynamisk riskhantering. Enligt AASB har det skapat konceptuella redovisningsproblem. ANC påpekar att konceptuella svagheter som uppstått inte kan motiveras med de operativa fördelar som erhålls. ASBJ, DASB, EFRAG och MASB uppmanar IASB att utveckla en lösning i enlighet med det ursprungliga målet. EFRAG påpekar att målet bör vara att eliminera redovisningsmissmatchningar och tillhandahålla information som är användbar för användarna vid ekonomiska beslut. CINIF och NASB anser att en redovisningsmetod för dynamisk riskhantering kan skapa problem med jämförbarheten mellan olika enheter. NASB uppmanar IASB att vara försiktiga innan de utvecklar särskilda redovisningsregler som avviker från befintliga regler för att återspegla specifika åtgärder. Vidare anser NASB att det är omöjligt att utveckla rutiner som passar alla enheter och alla risker. FRC påtalar att en fullständig återspeglning av bankers riskhanteringsprocesser kan leda till att finansiella rapporter baseras på ledningens förväntningar, avsikter eller förhoppningar inför framtiden. Rapporterna riskerar då att ge en otillförlitlig presentation av vad som faktiskt har hänt. DP förklarar inte varför sådana betydande avvikelser från normala redovisningsprinciper skulle motiveras.

AASB rekommenderar IASB att genomföra ytterligare forskning om dynamisk riskhantering men med hänvisning till de kvalitativa egenskaperna i föreställningsramen. AASB är av uppfattningen att denna forskning borde beaktas i IASB:s pågående arbete med revideringen av föreställningsramen. I tabell 4.2 presenteras normgivarnas ställningstagande till makrosäkringsmetoden PRA som IASB utvecklat för redovisning av dynamisk riskhantering. Tabellen visar att endast en normgivare anser att PRA skulle hantera problem som uppstår med nuvarande säkringsredovisningsregler. Övriga normgivare instämmer delvis eller inte alls med påståendet.

Tabell 4.2 Normgivares ställningstagande – PRA

PRA skulle hantera problem som uppstår med nuvarande säkringsredovisningsregler				
Normgivare	Instämmer	Instämmer delvis	Instämmer inte	Ingen kommentar
AASB			X	
ANC		X		
ASBJ		X		
CASC	X			
CINIF		X		
DASB			X	
EFRAG			X	
FRC			X	
MASB		X		
NASB		X		
Totalt	1 st	5 st	4 st	0 st

Endast CASC uppfattar att PRA fullständigt skulle hantera de problem som uppstår med nuvarande regler. De anser att omvärderingsjusteringen som skulle göras på den säkrade nettopositionen representerar riskerna som enheten avser att minska med sin dynamiska

riskhantering. Justeringen kompenseras med förändringar i verkligt värde på säkringsinstrumentet vilket är syftet med riskhantering. De anser dessutom att PRA minskar komplexiteten i redovisningen. CASC påtalar att PRA erbjuder ett nytt och genomförbart sätt att redovisa dynamisk riskhantering samt ger en bättre presentation av enheters riskhantering. Enligt CASC skulle säkringsredovisning enligt IFRS 9 tillsammans med PRA ge en korrekt bild av dynamisk riskhantering.

Fem normgivare (ANC, ASBJ, CINIF, MASB och NASB) bedömer att en tillämpning av PRA delvis skulle hantera dagens problematik. ANC framför att PRA hanterar operativa problem som har identifierats genom att omvärdera alla hanterade exponeringar. MASB anser att PRA bättre anpassar säkringsredovisningen med riskhanteringen men att metoden skapar bristande överensstämmelse med traditionell redovisning. Vidare påtalar de att en avvägning mellan jämförbarhet och operationell genomförbarhet måste genomföras. Enligt CINIF, MASB och NASB skulle PRA vara operativt utmanande. Metoden skulle kräva omfattande systemutveckling eftersom att riskhanteringsmål och strategier varierar. CINIF misstänker att många banker kommer att avstå från en tillämpning på grund av metodens komplexitet.

AASB, DASB, EFRAG och FRC anser att PRA inte är lösningen på dagens problem. Enligt DASB skulle PRA inte ge en korrekt bild av det ekonomiska resultatet. FRC rekommenderar IASB att utveckla en enklare metod. De är av uppfattningen att PRA är lika komplex som den befintliga makrosäkringsmetoden i IAS 39. Det är därmed osannolikt att PRA skulle förbättra redovisningen. AASB påtalar att PRA fortfarande tillämpar en blandad värderingsmetod och skulle därför inte lösa dagens problem.

AASB och ASBJ anser att PRA är i konflikt med IFRS 9. Enligt reglerna i IFRS 9 ska en del finansiella tillgångar värderas till upplupet anskaffningsvärde. Vid tillämpning av PRA skulle dessa finansiella tillgångar istället omvärderas för hanterad risk. Enligt CINIF skulle det resultera i jämförbarhetsproblem inom och mellan banker eftersom att liknande poster skulle värderas olika. EFRAG och FRC anser att en redovisningsmetod för makrosäkring bör vara konsekvent med IFRS 9 och bygga på befintliga principer som ligger till grund för säkringsredovisningsreglerna. AASB, ASBJ och FRC rekommenderar IASB att överväga andra metoder än PRA vid fortsatt forskning. DASB saknar en presentation av alternativa metoder i DP. Genom att undersöka fler metoder kan en bättre uppfattning skapas av vilken metod som skulle vara lämpligast. MASB uppmanar dessutom IASB att göra ytterligare forskning i andra branscher än banker innan de utfärdar ett ED.

Som alternativ till att utveckla en helt ny metod föreslår MASB att förbättringar bör göras på befintliga säkringsmetoder så att de kan tillämpas på makrosäkring. DASB och FRC anser i enlighet med MASB att IASB bör identifiera de problem som finns i det nuvarande regelverket som hindrar flexibel makrosäkring. IASB bör sedan överväga vilka av dessa problem som kan lösas utan att förlora den övergripande integriteten i regelverket. FRC inser dock att alla metoder för säkringsredovisning sannolikt kommer innebära undantag från allmänna principer om redovisning, värdering och presentation. De anser att IASB måste beakta vilka effekter undantag får på jämförbarheten av finansiella rapporter. FRC bedömer att det alltid kommer krävas en avvägning mellan överensstämmelse med principerna och att fullständigt kunna återspegla riskhanteringsprocesser i redovisningen. CINIF anser att IASB med fördel bör utveckla principbaserade regler för att hantera makrosäkringsprojektet. Om regler istället utformas riskerar projektet att resultera i en mycket komplex och ändlös uppgift. Enligt NASB kräver den föränderliga karaktären av dynamisk riskhantering att en framtida metod är principbaserad.

4.3.2 Dynamisk riskhantering och PRA enligt revisionsbolag

Samtliga revisionsbolag anser att det behövs en förändring när det gäller redovisning av dynamisk riskhantering. Trots att revisionsbolagen är positiva till IASB:s utveckling av nya redovisningsregler ställer sig de flesta kritiska till omfattningen av PRA såsom den beskrivs i DP. HKICPA påtalar att projektet initialt innefattade en översyn av befintliga redovisningsregler för makrosäkring. Syftet var att minska resultatvolatilitet som uppstår på grund av missmatchningar mellan den säkrade posten och säkringsinstrumentet vid öppna portföljer. HKICPA anser att makrosäkringsprojektet har rört sig från detta fokus och att projektet utökats till redovisning av dynamisk riskhantering. Även KPMG påtalar att DP tenderar att omfatta frågor och problem utöver det ursprungliga syftet.

Samtliga revisionsbolag uppger att nuvarande redovisningsregler innebär problem när de tillämpas på risker som hanteras dynamiskt. Revisionsbolagen diskuterar bland annat att nuvarande säkringsredovisning misslyckas med att återspegla företags dynamiska riskhantering. Mazars anser att nuvarande säkringsredovisning leder till genvägar som inte tillförlitligt speglar den ekonomiska effektiviteten och det faktiska resultatet av riskhanteringen i de finansiella rapporterna. Vidare påtalar HKICPA att den nuvarande avsaknaden av en redovisningslösning resulterar i att enheter tillämpar ett lapptäcke av metoder vilket inte alltid återspeglar effekterna av dynamisk riskhantering. AC påpekar att nuvarande regler tvingar företag att redovisa öppna portföljer som stängda samt kräver att varje säkrad post kopplas till respektive säkringsinstrument. KPMG nämner att vissa enheter utsätts för operativa utmaningar vid tillämpning av befintliga metoder.

I tabell 4.3 presenteras revisionsbolagens ställningstagande till makrosäkringsmetoden PRA som IASB utvecklat för redovisning av dynamisk riskhantering. Tabellen visar att endast ett revisionsbolag anser att PRA skulle hantera problem som uppstår med nuvarande säkringsredovisningsregler. Ett revisionsbolag har inte gett några kommentarer om metoden skulle hantera problemen. Övriga revisionsbolag instämmer delvis eller inte alls med påståendet.

Tabell 4.3 Revisionsbolags ställningstagande – PRA

PRA skulle hantera problem som uppstår med nuvarande säkringsredovisningsregler				
Revisionsbolag	Instämmer	Instämmer delvis	Instämmer inte	Ingen kommentar
AC				X
Deloitte			X	
EY			X	
HKICPA		X		
IDW	X			
JICPA		X		
KPMG		X		
Mazars			X	
PwC		X		
SAICA		X		
Totalt	1 st	5 st	3 st	1 st

Fem av tio revisionsbolag (HKICPA, JICPA, KPMG, PwC och SAICA) bedömer att PRA delvis skulle hantera problem som uppstår med befintlig säkringsredovisning. SAICA påtalar att vissa förslag i DP kan leda till bristande överensstämmelse med säkringsredovisningen i IFRS 9. Jämförbarheten riskerar att påverkas och svårigheter med att presentera företags finansiella resultat för investerare kan uppstå. HKICPA anser att det är oklart hur PRA kan tillämpas på dynamiska kassaflödessäkringar. Vissa företag hanterar sina risker på kassa-

flödesbasis snarare på omvärderingsbasis. HKICPA anser därför att det är viktigt att diskutera hur PRA skulle ge en korrekt bild av företags riskhantering i dessa situationer. Enligt JICPA och PwC är PRA inte den enda metoden som kan hantera dagens problem. De uppmanar därför IASB att överväga andra metoder än PRA, vilket inbegriper förbättringar av nuvarande säkringsredovisningsmetoder. HKICPA anser att det inte finns någon efterfrågan på en grundläggande förändring av makrosäkring. IASB bör snarare överväga förbättringar av befintliga makrosäkringsregler. KPMG påpekar att den slutliga versionen av PRA avgör om dagens problem kan lösas.

Deloitte, EY och Mazars är inte övertygade om att PRA skulle hantera dagens problematik. Mazars är kritiska till metoden eftersom att de anser att PRA strider mot IFRS 9. PRA skulle leda till omfattande omvärderingar av bankers balansräkningar oavsett om tillgångarna och skulderna är säkrade eller inte. EY påpekar att riskhantering innefattar vissa mål och problem som inte kan återspeglas fullt ut i de finansiella rapporterna utan kan behöva hanteras med hjälp av upplysningar. EY och Deloitte befärrar att DP tenderar att utvidga föreställningsramen och strida mot dess principer för att finna en kompromisslösning utan att lyckas återspegla bankers faktiska riskhantering. Enligt Deloitte uppfattning skapar PRA redovisningsmässig volatilitet.

Deloitte, KPMG och SAICA anser att det är viktigt att en ny redovisningsmetod överensstämmer med säkringsredovisningsreglerna i IFRS 9. Redovisningsregler för makrosäkring bör vara en förlängning av säkringsredovisningen i IFRS 9. Målet med makrosäkringsredovisning bör därför anpassas med målet för säkringsredovisning i IFRS 9. Metoden bör således tillåta enheter att presentera effekten av deras riskhantering där finansiella instrument används för att hantera exponeringar. Deloitte, EY och HKICPA framför att IASB bör utveckla en redovisningsmetod som tillhandahåller användbar information till användare av finansiella rapporter. Vidare anser SAICA att IASB bör utveckla en principbaserad redovisningsmetod för risker som hanteras dynamiskt.

4.3.3 Dynamisk riskhantering och PRA enligt företag

Samtliga företag i studien anser att det finns ett behov av en ny redovisningsmetod för dynamisk riskhantering för att hantera begränsningar i nuvarande säkringsredovisning. BUSINESSEUROPE påpekar att IASB måste klargöra syftet med DP och PRA. De anser att det är otydlig om syftet är att minska redovisningsmissmatchningar eller att redogöra för dynamiska riskhanteringsstrategier. Deras synpunkt är att projektet inte bör vara i den omfattning som framställs i DP. ABA och WSBI-ESBG anser att målet med makrosäkringsprojektet bör vara att enbart minska redovisningsmissmatchningar eftersom att det var projektets ursprungliga mål. LIAJ anser att problemet med dagens standarder är redovisningsmissmatchningar och inte presentation av dynamisk riskhantering. HKAB påtalar att IASB måste tydligt definiera vad som ingår i tillämpningsområdet för makrosäkring. Även BUSINESSEUROPE anser att det är svårt att bedöma den dynamiska riskhanterings omfattning på grund av otydlig definition.

I tabell 4.4 presenteras företagens ställningstagande till metoden PRA som IASB utvecklat för redovisning av dynamisk riskhantering. Tabellen visar att inget företag anser att PRA skulle hantera problem som uppstår med nuvarande säkringsredovisningsregler. Ett företag har inte kommenterat om metoden skulle hantera problemen. Övriga företag anser att PRA delvis eller inte alls skulle hantera de problem som uppstår vid tillämpning av befintliga regler.

Tabell 4.4 Företags ställningstagande – PRA

PRA skulle hantera problem som uppstår med nuvarande säkringsredovisningsregler				
Företag	Instämmer	Instämmer delvis	Instämmer inte	Ingen kommentar
ABA			X	
Barclays		X		
BUSINESSEUROPE				X
FAS AG		X		
GDV		X		
HKAB		X		
LIAJ			X	
MBA			X	
UBS		X		
WSBI-ESBG			X	
Totalt	0 st	5 st	4 st	1 st

Hälften av företagen (Barclays, FAS AG, GDV, HKAB och UBS) bedömer att PRA delvis kan lösa problemen med dagens makrosäkring. Enligt GDV kan PRA hantera problem i banksektorn men de kan inte bedöma PRA för försäkringsbranschen innan IASB:s projekt IFRS 4 Försäkringsavtal är slutförd. Vidare anser GDV att om målet med makrosäkringsprojektet är att bättre skildra dynamisk riskhantering skulle PRA vara otillräcklig. HKAB påtalar att PRA endast kan hantera problem som är förknippade med portföljsäkringar till verkligt värde. Det är oklart hur PRA kan tillämpas på dynamiska kassaflödessäkringar. De anser att metoden behöver hantera ett bredare spektrum av säkringsstrategier. Enligt FAS AG har PRA potential att lösa de flesta nuvarande problem. Huruvida problemen faktiskt kommer kunna lösas beror på hur PRA slutligen utformas. UBS för en liknande diskussion och menar att PRA endast kan hantera befintliga problem om metoden omfattar riskexponering som säkras genom finansiella instrument. PRA måste baseras på de riskminimeringsstrategier som används av banker i praktiken. Barclays påtalar att IASB bör vara medvetna om operativa svårigheter som uppstår vid implementering av PRA. De nuvarande riskhanterings- och redovisningssystemen är inte anpassade för PRA. IASB bör noga överväga kostnadseffekterna av PRA. En metod som skiljer sig signifikant mot nuvarande redovisning kommer sannolikt medföra betydande implementerings- och tillämpningskostnader.

Fyra företag (ABA, LIAJ, MBA och WSBI-ESBG) anser att PRA inte är en lämplig metod. MBA saknar information om effektivitetskrav samt hur den periodiska justeringen ska beräknas. LIAJ anser att omfattningen av PRA är för bred. WSBI-ESBG och ABA menar att PRA kommer öka volatiliteten för banker som säkrar jämfört med banker som inte säkrar. Banker kommer därmed avstå från säkring eftersom att de vill undvika volatilitet. Enligt WSBI-ESBG kan resultatvolatiliteten vara svårbegriplig för användarna. Vidare anser WSBI-ESBG att PRA är i konflikt med IFRS 9. Enligt ABA skulle en bättre lösning vara att skapa en metod som bygger på principerna för kassaflödessäkring i IFRS 9.

BUSINESSEUROPE har inte kommenterat om PRA kommer att lösa nuvarande problem. De anser att det är otydligt hur metoden ska tillämpas och påtalar att metoden medför praktiska svårigheter. De anser dessutom att målet med projektet är oklart och har därför svårt att uttala sig om metoden. BUSINESSEUROPE saknar även djupare analys som sträcker sig utanför bankers ränterisk. Vidare påpekar de att IFRS 9 hanterar många operativa begränsningar och en ny metod borde därför utvecklas efter dessa regler. Även FAS AG anser att en ny metod bör bygga på befintliga regler. Regler för statiska säkringar bör inte vara mer komplexa än regler för dynamiska säkringar. BUSINESSEUROPE har svårt att avgöra hur makrosäkringsprojektet kommer relatera till säkringsredovisningsreglerna i IFRS 9. Om ingen integrering med befintlig säkringsredovisning sker anser FAS AG att det krävs vägledning om hur

enheter ska hantera samspelet mellan statiska och dynamiska säkringsförhållanden. WSBI-ESBG anser dock att den nya metoden bör samspela med säkringsredovisningen i IFRS 9. Enheter bör kunna välja den metod som mest tillförlitligt speglar deras riskhantering.

BUSINESSEUROPE och HKAB uppmanar IASB att utveckla en principbaserad standard för projektet. Standarden bör omfatta principer som kan tillämpas på både makro- och mikrosäkringar. Om det inte är möjligt bör den slutliga standarden tydligt definiera vad som utgör en makrosäkring. WSBI-ESBG påtalar att ränterisker som drabbar finansbranschen bör kontrolleras av banktillsynsmyndigheter. UBS anser att IASB kan erhålla fördelar genom att samarbeta med tillsynsmyndigheter samt att IASB bör fatta beslut som ligger i linje med föreställningsramen. HKAB påpekar vidare att en potentiell ny standard bör ha en inbyggd flexibilitet för att kunna ta hänsyn till dynamiska säkringar och därmed bättre återspegla resultatet av riskhanteringsstrategier. Barclays bedömer att den finansiella rapporteringen kan förbättras genom att bredda omfattningen av berättigade säkrade poster.

4.4 Omfattning

I DP presenteras två olika förslag på omfattningen av PRA. Den första omfattningen har ett fokus på dynamisk riskhantering där PRA fångar alla element av dynamisk riskhantering. Den andra omfattningen har ett fokus på riskminimering och PRA tillämpas endast när dynamisk riskhantering är utförd genom säkring (IASB 2014, ss. 10-11). För djupare förståelse se avsnitt 3.6.4.1.

4.4.1 Omfattning enligt normgivare

Tabell 4.5 presenterar normgivarnas ställningstagande till huruvida PRA bör tillämpas på alla förvaltade portföljer som ingår i ett företags dynamiska riskhantering. Tabellen visar att endast en normgivare anser att PRA bör tillämpas på alla dynamiskt förvaltade portföljer. En normgivare har delade meningar inom organisationen om tillämpningsområdet för PRA. Majoriteten (8 av 10) anser att PRA inte bör tillämpas på alla dynamiskt förvaltade portföljer.

Tabell 4.5 Normgivares ställningstagande – Omfattning

PRA bör tillämpas på alla förvaltade portföljer som ingår i ett företags dynamiska riskhantering				
Normgivare	Instämmer	Instämmer delvis	Instämmer inte	Ingen kommentar
AASB			X	
ANC			X	
ASBJ			X	
CASC			X	
CINIF			X	
DASB			X	
EFRAG			X	
FRC			X	
MASB		X		
NASB	X			
Totalt	1 st	1 st	8 st	0 st

FRC påpekar att en omfattning med fokus på dynamisk riskhantering skulle kräva omvärdering av alla exponeringar som riskhanteras dynamiskt oavsett om risken hanteras av ett säkringsinstrument. Sju normgivare (ANC, CASC, CINIF, DASB, EFRAG, FRC och MASB) konstaterar att artificiell resultatvolatilitet skulle skapas och inte resultera i

meningsfull information. Omfattningen skulle öka antalet tillgångar och skulder som redovisas till verkligt värde. MASB anser att detta skulle vara inkonsekvent med IFRS 9 som anger att upplupet anskaffningsvärde är den bästa värderingen för enskilda skuldinstrument. ASBJ, CASC, DASB och EFRAG påpekar att en omfattning med fokus på dynamisk riskhantering inte är förenlig med företags säkringsredovisningsmål som är att minimera redovisningsmissmatchningar. AASB anser att om PRA skulle tillämpas på alla dynamiskt förvaltade portföljer skulle en tydlig definition av begreppet dynamisk riskhantering krävas.

På grund av säkringsredovisningsmålet anser AASB, ANC, ASBJ, CASC, DASB och EFRAG att PRA bör begränsas till en omfattning med fokus på riskminimering. Omfattningen skulle mildra effekterna av redovisningsmissmatchningar. ASBJ påtalar att makrosäkringsprojektet startade på grund av behovet att hantera operativa svårigheter vid tillämpning av nuvarande redovisningsregler på öppna portföljer. CASC argumenterar för att målet med PRA är att tillförlitligt representera riskhantering genom säkring och inte genom risker som företaget utsätts för. DASB anser att ett fokus på riskminimering kan uppfattas som en kompromiss mellan å ena sidan redovisningsprinciper och å andra sidan målet med den faktiska riskhanteringen. ANC anser att omfattningen är lämplig eftersom att den överensstämmer med befintliga säkringsregler i IFRS 9. Om användare av finansiella rapporter vill ha ytterligare information om företags dynamiska riskhantering kan det ges genom upplysningar i de finansiella rapporterna enligt ASBJ. Trots att många normgivare är positiva till ett riskminimeringsfokus uttrycker de även viss oro för problem som kan uppstå. AASB anser att ytterligare forskning, möjligtvis i samband med föreställningsramsprojektet, krävs innan IASB fortgår med omfattningen av makrosäkringsprojektet.

I motsats till övriga normgivare anser NASB att PRA bör tillämpas på alla hanterade portföljer som ingår i ett företags dynamiska riskhantering. NASB påtalar att det skulle öka jämförbarheten och att användbarheten av resulterande redovisningssiffror skulle förbättras. Även en del medlemmar i MASB stödjer en omfattning på dynamisk riskhantering. De anser att denna omfattning ger en helhetsbild av den öppna nettopositionen och det relaterade riskhanteringsinstrumentet. Omfattningen anses dessutom vara mindre operativt betungande.

4.4.2 Omfattning enligt revisionsbolag

Tabell 4.6 presenterar revisionsbolagens ställningstagande till huruvida PRA bör tillämpas på alla förvaltade portföljer som ingår i ett företags dynamiska riskhantering. Tabellen visar att inget revisionsbolag anser att PRA bör tillämpas på alla dynamiskt förvaltade portföljer.

Tabell 4.6 Revisionsbolags ställningstagande – Omfattning

PRA bör tillämpas på alla förvaltade portföljer som ingår i ett företags dynamiska riskhantering				
Revisionsbolag	Instämmer	Instämmer delvis	Instämmer inte	Ingen kommentar
AC			X	
Deloitte			X	
EY			X	
HKICPA			X	
IDW			X	
JICPA			X	
KPMG			X	
Mazars			X	
PwC			X	
SAICA			X	
Totalt	0 st	0 st	10 st	0 st

HKICPA, IDW, JICPA, PwC och SAICA påtalar att en metod som tillämpas på alla dynamiskt förvaltade portföljer skulle kunna leda till ökad resultatvolatilitet eftersom att metoden skulle appliceras på portföljer som inte är föremål för riskminimering. Även osäkrade exponeringar skulle därmed omvärderas. PwC anser att det inte skulle ge mer relevant information till användare av finansiella rapporter. En omvärdering av samtliga dynamiskt hanterade exponeringar skulle resultera i att finansiella rapporter visar att en enda strategi använts för riskhanteringsändamål. Det är dock sällan fallet i praktiken och därmed skulle den finansiella informationen inte skildra ett företags riskreducerande åtgärder. Det är svårt att uppföra en tydlig definition av dynamisk riskhantering för att uppnå en konsistent tillämpning av PRA på grund av variationen av riskhanteringsstrategier. AC, KPMG, Mazars och SAICA påpekar att redovisning av all dynamisk riskhantering skulle medföra operativa svårigheter samt gå emot värderingsmetoderna och strida mot principerna i IFRS 9.

Samtliga revisionsbolag föredrar en omfattning med fokus på riskminimering där PRA tillämpas på riskexponeringar till den del de säkrats. En metod med inriktning på riskminimering skulle enligt HKICPA, PwC och SAICA skapa mer användbar information eftersom att effekten av ett företags riskminimerade säkringsaktiviteter skulle återspeglas. Vidare skulle omfattningen resultera i ökad jämförbarhet mellan företag som förvaltar dynamiska portföljer utan säkring och företag som förvaltar statiska portföljer utan säkring. EY anser att ett fokus på riskminimering skulle vara en möjlig kompromiss mellan redovisningsprinciper och målen med den faktiska riskhanteringen. IDW och JICPA påpekar att om redovisningsmetoden endast tillämpas vid säkring kommer PRA och omfattningen av säkringsredovisning enligt IFRS 9 vara liknande. Interaktionen mellan metoderna skulle således vara lättare att förstå. Vidare anser de att fokus på riskminimering skulle spegla hur framgångsrikt enheten uppnått dynamiska riskhanteringsmål.

PwC anser att en redovisningslösning borde ligga i linje med hur företag hanterar ränterisker och samtidigt vara förenlig med föreställningsramen. Vidare måste IASB tydliggöra interaktionen mellan PRA och säkringsmetoderna i IFRS 9 samt när företag kan välja att tillämpa PRA. PwC anser att dessa redovisningsalternativ tillsammans med lämpliga upplysningar kommer att ge användarna av finansiella rapporter relevant information för att förstå hur ett företag hanterar sin riskexponering. IDW anser att information om exponeringar som inte är föremål för riskminimering skulle kunna ges i noterna eller i andra uttalanden såsom "ledningens kommentar" i de finansiella rapporterna.

4.4.3 Omfattning enligt företag

Tabell 4.7 presenterar företagens ställningstagande till huruvida PRA bör tillämpas på alla förvaltade portföljer som ingår i ett företags dynamiska riskhantering. Tabellen visar att två av tio företag anser att PRA bör tillämpas på alla dynamiskt förvaltade portföljer. Vidare utläses att resterande företag inte instämmer med påståendet.

Tabell 4.7 Företags ställningstagande – Omfattning

PRA bör tillämpas på alla förvaltade portföljer som ingår i ett företags dynamiska riskhantering				
Företag	Instämmer	Instämmer delvis	Instämmer inte	Ingen kommentar
ABA			X	
Barclays			X	
BUSINESSEUROPE			X	
FAS AG	X			
GDV	X			
HKAB			X	
LIAJ			X	
MBA			X	
UBS			X	
WSBI-ESBG			X	
Totalt	2 st	0 st	8 st	0 st

FAS AG och GDV anser att PRA borde fokusera på dynamisk riskhantering och inte på dynamisk riskminimering. Enligt deras mening ger en omfattning med fokus på dynamisk riskhantering användbar information till användarna. GDV anser att om det finns osäkrade exponeringar bör det speglas i de finansiella rapporterna. De påtalar att målet med projektet inte är att minska resultatvolatilitet utan att bättre återspegla resultatet av riskhantering. FAS AG och GDV anser att en tillämpning på alla dynamiskt förvaltade portföljer skulle underlätta implementeringen av PRA. FAS AG menar dessutom att omfattningen skulle minska manipulering av resultatet. Ett fokus på riskminimering skulle leda till minskad resultatvolatilitet men dölja ekonomiska aktiviteter som avsiktligt genomförts. De anser dessutom att problem kan uppstå vid avgörandet om riskminimering faktiskt utförs och när tillämpning ska ske. Oftast genomförs riskminimering med derivat men i vissa fall används även andra instrument. Det kan således vara svårt att avgöra vilka instrument som är ursprungliga riskkällor och vilka som är används för riskminimering. GDV påtalar att fokus på dynamisk riskhantering skulle resultera i transparent redovisning vilket skulle överensstämma med IFRS 4. De anser dock att detaljerna kring omfattningen av PRA inte kan utvecklas förrän IFRS 4 slutförts.

Barclays, HKAB, UBS och WSBI-ESBG anser att om PRA skulle tillämpas på all dynamisk riskhantering skulle onödigt resultatvolatilitet skapas vilket strider mot syftet med säkringsredovisning. Vidare anser HKAB att denna omfattning inte skulle öka jämförbarheten eftersom att enheter kan ha olika strategier för riskhantering. Barclays påtalar att omfattningen skulle resultera i att företag som inte genomför dynamisk riskhantering skulle uppfattas som mindre riskabla än företag som genomför dynamisk riskhantering. Detta eftersom att företag som genomför dynamisk riskhantering behöver omvärdera alla sina hanterade portföljer medan företag som inte tillämpar dynamisk riskhantering redovisar enligt IFRS 9. Enligt Barclays skulle det vara ologiskt och ge en missvisande bild av hur riskfylld en enhet är. Även WSBI-ESBG är oroliga för att ett fokus på dynamisk riskhantering skulle resultera i en paradoxal situation där en bank som säkrar kommer drabbas av mer volatilitet jämfört med en bank som lämnar exponeringen osäkrad. BUSINESSEUROPE befärrar att det skulle medföra att vissa enheter väljer att inte säkra sina exponeringar eftersom de vill undvika resultatvolatilitet.

UBS bedömer att en omfattning med fokus på riskminimering skulle vara förenlig med säkringsredovisningsreglerna i IFRS 9. Barclay, BUSINESSEUROPE och HKAB anser att denna omfattning ger mer användbar information. HKAB och UBS anser att omfattningen minskar effekterna av redovisningsmissmatchningar. LIAJ påpekar att ett annat fokus än risk-

minimering skulle vara mindre begripligt för användarna eftersom att de är insatta i befintliga standarder som speglar säkring och inte riskhantering. Om PRA tillämpas på alla portföljer skulle klassificering och värdering skilja sig från de befintliga principerna i IFRS 9 enligt LIAJ och UBS.

WSBI-ESBG anser att fokus på riskminimering medför operativa svårigheter. Barclays, BUSINESSEUROPE och UBS påtalar att omfattningen kan vara svårare att implementera eftersom att det skulle kräva identifiering av portföljer och delar av portföljer som riskminimeras. UBS och WSBI-ESBG påpekar dock att det vägs upp av fördelarna med omfattningen. ABA är av motsatt uppfattning och anser att ett fokus på dynamisk riskhantering skulle medföra fler operativa svårigheter och ytterligare kostnader jämfört med fokus på riskminimering.

4.5 Obligatorisk tillämpning

4.5.1 Obligatorisk tillämpning enligt normgivare

I tabell 4.8 visas normgivarnas åsikter angående huruvida tillämpningen av PRA bör vara obligatorisk. Samtliga normgivare är eniga i påståendet och anser att tillämpningen av PRA bör vara frivillig.

Tabell 4.8 Normgivares ställningstagande – Obligatorisk tillämpning

Tillämpningen av PRA bör vara obligatorisk				
Normgivare	Instämmer	Instämmer delvis	Instämmer inte	Ingen kommentar
AASB			X	
ANC			X	
ASBJ			X	
CASC			X	
CINIF			X	
DASB			X	
EFRAG			X	
FRC			X	
MASB			X	
NASB			X	
Totalt	0 st	0 st	10 st	0 st

Sju normgivare (AASB, ANC, ASBJ, EFRAG, FRC, MASB och NASB) anger att en tillämpning av PRA bör vara frivillig eftersom att det överensstämmer med säkringsredovisning i IAS 39 och IFRS 9. CASC, CINIF, DASB och EFRAG bedömer att PRA inte bör vara obligatorisk eftersom att en mycket tydlig definition av dynamisk riskhantering skulle krävas. På grund av mångfalden i praktiken skulle en definition vara svår att frambringa. För närvarande använder enheter olika tekniker för att spegla riskhanteringsaktiviteter. FRC anser därför att enheter bör ha möjlighet att välja den redovisningsmetod som bäst speglar riskhanteringsstrategin. Enligt EFRAG skulle en obligatorisk tillämpning inte säkerställa jämförbarhet. Dynamiska säkringsstrategier skiljer sig mellan enheter vilket oundvikligen leder till bristande jämförbarhet som inte kan övervinnas genom en obligatorisk tillämpning av metoden. ASBJ framför att en frivillig tillämpning kan resultera i minskad jämförbarhet eftersom att olika redovisningsåtgärder tillåts för lika händelser.

CINIF påpekar att en obligatorisk tillämpning skulle kunna leda till att bankers strategier blir väldigt öppna vilket skulle kunna ge för mycket information till konkurrenter. CINIF befarar dock att om PRA skulle vara frivillig kan det resultera i att få banker skulle tillämpa metoden

eftersom att den anses vara komplex. ASBJ påpekar att det skulle vara extremt svårt ur ett operativt perspektiv att göra PRA obligatorisk såvida inte sofistikerade riskhanteringsprocesser skapas inom enheter. Om PRA skulle tillämpas på alla risker som hanteras dynamiskt anser ASBJ att en obligatorisk tillämpning skulle krävas för att tillförlitligt presentera riskhanteringen. En obligatorisk tillämpning skulle dock orsaka problem. Tillgångar och skulder som är föremål för dynamisk riskhantering skulle omvärderas för den hanterade risken. En sådan värdering skulle vara oförenlig med grundläggande regler som tillämpas på finansiella tillgångar och skulder. EFRAG och ANC anser att, i överensstämmelse med IFRS 9, om ett företag tillämpat metoden för en viss säkrad position bör enheten inte tillåtas att sluta tillämpa metoden förrän den säkrade positionen upphör.

4.5.2 Obligatorisk tillämpning enligt revisionsbolag

I tabell 4.9 presenteras revisionsbolagens åsikter angående om tillämpningen av PRA bör vara obligatorisk. Samtliga revisionsbolag anser att tillämpningen av PRA bör vara frivillig.

Tabell 4.9 Revisionsbolags ställningstagande – Obligatorisk tillämpning

Tillämpningen av PRA bör vara obligatorisk				
Revisionsbolag	Instämmer	Instämmer delvis	Instämmer inte	Ingen kommentar
AC			X	
Deloitte			X	
EY			X	
HKICPA			X	
IDW			X	
JICPA			X	
KPMG			X	
Mazars			X	
PwC			X	
SAICA			X	
Totalt	0 st	0 st	10 st	0 st

Revisionsbolagen argumenterar för att en tillämpning av PRA bör vara frivillig eftersom att tillämpning av säkringsredovisning enligt IFRS 9 inte är obligatorisk. De anser således inte att det skulle vara motiverat med en obligatorisk säkringsredovisningsmetod för risker som hanteras dynamiskt. IDW påpekar att PRA och befintlig säkringsredovisning bör integrera för att samspelet mellan metoderna ska vara lättare att förstå. Mazars menar att PRA bör ses som ett komplement till de frivilliga säkringsredovisningsreglerna i IFRS 9 och därmed bör även PRA tillämpas frivilligt. HKICPA anser att en obligatorisk tillämpning skulle skapa problem för enheter som kombinerar makrosäkringsmetoder och säkringsredovisningsregler i IFRS 9. Under vissa omständigheter speglar nuvarande säkringsredovisning den faktiska säkrade exponeringen bättre än PRA. Enligt JICPA skulle företag förlora möjligheten att korrekt presentera den säkrade exponeringen i de finansiella rapporterna vid obligatorisk tillämpning.

En tillämpning av PRA kan innebära operativa utmaningar för många företag och bör därför vara frivilligt enligt KPMG. Dessutom anger KPMG, PwC och SAICA att en del företag använder existerande säkringsredovisningsregler på ett lämpligt sätt. En obligatorisk tillämpning av PRA skulle riskera att informationsfördelar till användarna inte överstiger kostnaderna som uppstår för upprättare. Dynamisk riskhantering är ett komplext begrepp vilket används som argument av Deloitte, EY, JICPA och PwC för att motivera valfrihet. En obligatorisk tillämpning skulle kräva en mycket tydlig definition av vad som utgör dynamisk riskhantering vilket kan vara svårt eftersom det varierar i praktiken. IDW och AC anser att om företag valt att tillämpa PRA bör det inte vara möjligt att frivilligt avsluta tillämpningen.

4.5.3 Obligatorisk tillämpning enligt företag

Tabell 4.10 visar vilka åsikter företagen har angående huruvida en tillämpning av PRA bör vara obligatorisk. Majoriteten av företagen (9 av 10) anser att tillämpningen av PRA bör vara frivillig. Ett företag har inte kommenterat frågan eftersom de anser att projektet befinner sig i ett tidigt skede.

Tabell 4.10 Företags ställningstagande – Obligatorisk tillämpning

Tillämpningen av PRA bör vara obligatorisk				
Företag	Instämmer	Instämmer delvis	Instämmer inte	Ingen kommentar
ABA			X	
Barclays			X	
BUSINESSEUROPE			X	
FAS AG			X	
GDV				X
HKAB			X	
LIAJ			X	
MBA			X	
UBS			X	
WSBI-ESBG			X	
Totalt	0 st	0 st	9 st	1 st

ABA, BUSINESSEUROPE, FAS AG, UBS och WSBI-ESBG anser att tillämpningen bör vara frivillig i enlighet med nuvarande säkringsredovisning. UBS medger att en frivillig tillämpning initialt kan leda till minskad jämförbarhet men att marknadskrafterna över tid kommer driva enheter att tillämpa de bästa strategierna för riskhantering. ABA påpekar att även om frivillig tillämpning kan leda till bristande jämförbarhet mellan företag kan det åtgärdas genom upplysningar. HKAB anser dock att en obligatorisk tillämpning inte nödvändigtvis ökar jämförbarheten på grund av subjektiviteten i den dynamiska riskhanteringen. FAS AG anser att en obligatorisk tillämpning kan medföra operativa svårigheter eftersom befintliga system blir oanvändbara.

Om PRA fokuserar på dynamisk riskhantering bör metoden vara frivillig enligt HKAB och WSBI-ESBG. Ett sådant fokus skulle medföra resultatvolatilitet eftersom att även osäkrade exponeringar omvärderas vilket skulle ge ett svårbegripligt resultat till användare. Om enheter anser att volatiliteten skapar en otillförlitlig presentation av deras prestation bör de inte tvingas tillämpa PRA. MBA är negativa till effekterna som obligatorisk tillämpning skulle medföra. De är oroade eftersom att en obligatorisk tillämpning kräver omvärdering av alla riskhanteringar trots att säkring inte utförts. Barclays anser att det skulle strida mot klassificerings- och värderingsprinciper i IFRS 9 och de skulle enbart kunna stödja en obligatorisk tillämpning om alla enheter berördes av PRA. En obligatorisk tillämpning skulle således kräva en översyn av IFRS 9 enligt LIAJ.

GDV påpekar att en obligatorisk tillämpning skulle skapa svårigheter för försäkringsbolag eftersom att deras värderingar bygger på nuvärdesberäkningar. Däremot anser de att en obligatorisk tillämpning kan vara lämplig när syftet är att spegla dynamisk riskhantering. GDV tenderar att föredra en frivillig tillämpning eftersom att enheter bör ha möjligheten att besluta om enhetens specifika fördelar i förhållande till kostnader. UBS anser att enheter inte bör tillåtas att avbryta tillämpningen av PRA såvida det inte sker förändringar i enhetens riskreduceringsmål i enlighet med reglerna i IFRS 9.

4.6 Andra tillämpningsområden

4.6.1 Andra tillämpningsområden enligt normgivare

Tabell 4.11 presenterar normgivarnas ställningstagande till huruvida en makrosäkringsmetod bör vara tillämpbar vid dynamisk riskhantering på andra risker än ränterisker. De normgivare som uttalat sig anser att en framtida metod bör ha bredare tillämpning. Vidare har tre normgivare inte kommenterat om en ny metod bör kunna tillämpas på andra risker.

Tabell 4.11 Normgivares ställningstagande – Andra tillämpningsområden

En makrosäkringsmetod bör vara tillämpbar vid dynamisk riskhantering på andra risker än ränterisker				
Normgivare	Instämmer	Instämmer delvis	Instämmer inte	Ingen kommentar
AASB	X			
ANC	X			
ASBJ				X
CASC	X			
CINIF				X
DASB				X
EFRAG	X			
FRC	X			
MASB	X			
NASB	X			
Totalt	7 st	0 st	0 st	3 st

CASC, EFRAG och NASB rekommenderar IASB att utveckla konceptet med PRA. IASB bör genomföra ytterligare undersökningar om redovisning av makrosäkring i andra sektorer och för andra risker innan de utvecklar ett ED. EFRAG uppmuntrar IASB att utforska möjligheten att utveckla en gemensam lösning eller om fler metoder krävs för att hantera olika behov. EFRAG och ANC anser att det är nödvändigt att IASB färdigställer IFRS 4 innan de utvecklar en metod som även kan tillämpas i försäkringsbranschen. AASB anser att konsekvenserna av att basera redovisningen på riskhantering ännu inte är fullständigt utforskade. Problem som kan uppstå är genomgående i den finansiella rapporteringen. En redovisningsmetod för dynamisk riskhantering bör därför utvecklas i linje med föreställningsramen.

ASBJ, DASB och CINIF uppger ingen information om en makrosäkringsmetod bör kunna tillämpas på andra risker än ränterisker. CINIF anser dock att PRA, såsom den presenteras i DP, inte kan tillämpas på kredit- och likviditetsrisker som banker ställs inför. DASB anser att DP försummar dynamisk riskhantering i andra branscher än banksektorn. IASB bör vidareutveckla hur redovisning av dynamisk riskhantering i andra branscher och på andra risker kommer att se ut. ASBJ anser dock att bankers riskhantering av ränterisk bör prioriteras för att hantera de mest framträdande behoven och sedan bör andra risker utforskas.

4.6.2 Andra tillämpningsområden enligt revisionsbranschen

Tabell 4.12 presenterar revisionsbolagens ställningstagande till huruvida en makrosäkringsmetod bör vara tillämpbar vid dynamisk riskhantering på andra risker än ränterisker. Samtliga revisionsbolag som uttalat sig anser att en framtida metod bör kunna tillämpas på andra risker. Tre revisionsbolag har inte kommenterat om en ny metod bör vara tillämpbar på andra risker.

Tabell 4.12 Revisionsbolags ställningstagande – Andra tillämpningsområden**En makrosäkringsmetod bör vara tillämpbar vid dynamisk riskhantering på andra risker än ränterisker**

Revisionsbolag	Instämmer	Instämmer delvis	Instämmer inte	Ingen kommentar
AC				X
Deloitte				X
EY	X			
HKICPA	X			
IDW	X			
JICPA				X
KPMG	X			
Mazars	X			
PwC	X			
SAICA	X			
Totalt	7 st	0 st	0 st	3 st

Om en makrosäkringsmetod skulle kunna tillämpas på andra branscher skulle en mer rättvisande bild av dynamisk riskhantering skapas och mer relevant finansiell information erhållas enligt PwC. Mazars anser att IASB i första hand bör fokusera på ränterisk eftersom att det redan idag finns svårigheter med att framställa en lämplig metod enbart för ränterisk. EY, HKICPA, KPMG, PwC och SAICA bedömer att det är svårt att avgöra konsekvenserna av metoden på andra risker och enheter eftersom att DP fokuserar på banker och ränterisker. De anser därmed att ytterligare analys bör göras tillsammans med berörda parter för att förstå deras behov och utmaningar. JICPA anger att det är svårt att avgöra om PRA kan tillämpas på andra risker och branscher och påpekar därför att IASB bör ta hänsyn till ytterligare områden. Deloitte anser att IASB bör överväga en makrosäkringsmetod för ränterisker som hanteras i andra branscher än banksektorn. De uttalar sig dock inte om en makrosäkringsmetod bör tillämpas på andra risker än ränterisker.

4.6.3 Andra tillämpningsområden enligt företag

Tabell 4.13 presenterar företagens ställningstagande till om en makrosäkringsmetod bör vara tillämpbar vid dynamisk riskhantering på andra risker än ränterisker. De företag som uttalat sig anser att en framtida metod bör vara tillämpbar på andra risker än bankers ränterisker. Vidare har tre företag inte kommenterat om en ny metod bör kunna tillämpas på andra risker.

Tabell 4.13 Företags ställningstagande – Andra tillämpningsområden**En makrosäkringsmetod bör vara tillämpbar vid dynamisk riskhantering på andra risker än ränterisker**

Företag	Instämmer	Instämmer delvis	Instämmer inte	Ingen kommentar
ABA	X			
Barclays	X			
BUSINESSEUROPE	X			
FAS AG	X			
GDV	X			
HKAB				X
LIAJ	X			
MBA	X			
UBS				X
WSBI-ESBG				X
Totalt	7 st	0 st	0 st	3 st

ABA påpekar att enheter hanterar andra risker än ränterisker på dynamisk basis och därför bör en metod vara tillämpbar på dessa risker. LIAJ anser att PRA kan vara svårtillämpad i

exempelvis försäkringsbranschen. De framför dock att andra potentiella metoder för makrosäkring bör kunna tillämpas utanför banksektorn. Även FAS AG anser att PRA kan vara svår att tillämpa på andra risker inom icke-finansiella branscher eftersom att de i många fall betraktar framtida transaktioner som exponeringar. GDV uppmanar IASB att ytterligare undersöka hur en makrosäkringsmetod kan tillämpas i andra branscher och på andra risker. De påpekar att målet med projektet bör vara att undersöka hur enheter på lämpligt sätt kan återspegla olika riskhanteringsstrategier, inte endast i banksektorn eller för en specifik dynamisk riskhantering. GDV bedömer dock att nästa steg i processen, det vill säga ED, endast bör utfärdas efter att IFRS 4 är färdigställd.

BUSINESSEUROPE anser att DP har för stort fokus på ränterisker i banksektorn och har därför svårt att utvärdera om förslaget kan tillämpas på andra områden. De anser dock att det vore lämpligt att IASB vidareutvecklar hur metoden skulle kunna tillämpas utanför banksektorn. Barclays påpekar att IASB initialt borde fokusera på utveckling av en redovisningsmetod för dynamisk riskhantering på ränterisker. Vidare påtalar de att en metod i ett senare skede bör kunna tillämpas på andra risker eftersom att andra risker som hanteras på portföljbasis annars utesluts. HKAB, UBS och WSBI-ESBG har inte lämnat några kommentarer i denna fråga.

5 Analys

5.1 Inledning

I kapitlet presenteras en analys av resultatet. Analysen utgår från referensramen. Intressenternas attityder analyseras i följande avseenden: dynamisk riskhantering och PRA, omfattning, obligatorisk tillämpning samt andra tillämpningsområden.

5.2 Dynamisk riskhantering och PRA

Enligt IASB hanterar många enheter risker på portföljbasis snarare än på individuell basis. Dynamisk riskhantering är en kontinuerlig process eftersom att risker som företag ställs inför utvecklas över tid. Som en konsekvens är kontinuerlig omvärdering av den öppna nettoriskpositionen en viktig företeelse vid dynamisk riskhantering. I finansiella institutioner är få portföljer statiska eftersom att portföljerna vanligtvis förändras över tid när nya lån läggs till och existerande lån blir betalda i förtid eller förfaller. IASB vill utveckla en ny metod för att uppnå en tillförlitlig presentation av dynamisk riskhantering i de finansiella rapporterna (IASB 2014, s. 10). Majoriteten av organisationerna i studien är positiva till en ny redovisningsmetod eftersom att dynamisk riskhantering är en kontinuerlig process. Resultatet överensstämmer med Deloitte's undersökning som visar att majoriteten av bankerna stödjer en förändring av makrosäkringsredovisning. Den främsta anledningen är att de finansiella rapporterna bättre ska spegla riskhanteringsaktiviteter (Deloitte 2013, s. 27). Trots att organisationerna i vår studie är positiva till IASB:s makrosäkringsprojekt anser flera organisationer att IASB har frångått det initiala målet och utökat projektet. Projektet uppfattas således som otydligt och intressenterna är kritiska till omfattningen så som den beskrivs i DP.

Majoriteten av organisationerna i vår studie är dock positiva till en ny makrosäkringsmetod eftersom att nuvarande redovisningsregler anses vara svåra att tillämpa på risker som hanteras dynamiskt och därmed på öppna portföljer. De nuvarande reglerna tillåter enheter att hantera redovisnings- och värderingsmissmatchningar genom att ändra värderingen på säkrade poster eller skjuta upp vinster och förluster på säkringsinstrumentet till en senare period (Marton et al. 2013, s. 442). Reglerna är dock primärt utformade för säkring av statiska riskexponeringar eftersom att de kräver att specifika säkrade poster och säkringsinstrument sammankopplas för att identifiera individuella säkringsförhållanden. När miljön är dynamisk uppstår således utmaningar och som ett resultat redovisas öppna portföljer som stängda (IASB 2014, ss. 11-12). Vissa normgivare och samtliga revisionsbolag anser att problematiken som uppstår med aktuella regler resulterar i att riskhanteringen inte återspeglas korrekt. Enligt IASB leder nuvarande regler till att enheter i vissa situationer tillämpar en kombination av metoder. Konsekvensen blir att nuvarande redovisningsregler resulterar i ett lapptäcke av metoder som inte alltid skildrar effekten av ett företags riskhantering i de finansiella rapporterna (IASB 2014, s. 14). Denna uppfattning överensstämmer med intressenternas uppfattning. De påpekar att det existerande lapptäcket av metoder är ett befintligt problem. Genom att införa ytterligare en metod utökas därmed problemet.

Enligt organisationerna har nuvarande regler begränsningar med att tillhandahålla användbar information. Föreställningsramen uppger att målet med finansiella rapporter är att ge information till användarna som är användbar vid ekonomiska beslut (IASB 2010, p. OB2). För att information ska vara användbar ska de primära kvalitativa egenskaperna relevans och korrekt bild uppnås (IASB 2010, p. QC4). Nuvarande regler tenderar således att inte uppnå

föreställningsramens syfte i detta avseende. Normgivare och revisionsbolag uppmanar IASB att utveckla en metod som baseras på de kvalitativa egenskaperna i föreställningsramen för att användarna ska erhålla användbar information. Föreställningsramen anger även fyra sekundära egenskaper som ska skapa användbar information: begriplighet, jämförbarhet, verifierbarhet och aktualitet (IASB 2010, p. QC19). En del normgivare är oroad för att jämförbarheten riskerar att påverkas negativt om en redovisningsmetod för dynamisk riskhantering utvecklas.

Trots att organisationerna är positiva till IASB:s utveckling av en ny metod för redovisning av dynamisk riskhantering är de oense om den presenterade metoden PRA. Syftet med PRA är att uppnå en tillförlitlig presentation av dynamisk riskhantering samt reducera den operativa komplexiteten (IASB 2014, s. 10). Enligt Whittington (2005, s. 140) uppstår operativa problem när varje enskild säkrad post måste kopplas till respektive säkringsinstrument. En stor fördel med PRA är att metoden kan tillämpas på öppna portföljer och därmed lösa de problem som uppstår vid tillämpning av nuvarande regler på dynamiskt hanterade portföljer (Cooper 2014, s. 3). Det är få organisationer som delar denna uppfattning och som anser att PRA fullständigt kan lösa dagens problem. Enligt intressenterna skulle PRA därmed inte uppnå sitt syfte att ge en bättre presentation av enheters riskhantering. Hälften av respondenterna bedömer dock att syftet med PRA i vissa avseenden kan uppnås. En del påtalar att PRA anpassar säkringsredovisningen med riskhanteringen samt att operativa svårigheter hanteras. Samtidigt framförs argument av andra organisationer att PRA istället kräver omfattande systemförändringar och är således operativt utmanande.

Många organisationer är negativt inställda till PRA och anser inte att metoden löser dagens problem. Som argument uppges att PRA inte ger en rättvisande bild av det ekonomiska resultatet vilket går emot reglerna för utformning av finansiella rapporter. Enligt IAS 1 ska finansiella rapporter ge en rättvisande bild av ett företags finansiella ställning, resultat och kassaflöde. Rättvisande bild uppnås genom att effekterna av transaktioner, händelser och andra förhållanden uttrycks korrekt i redovisningen (Johansson 2010, s. 91). Ytterligare anledningar till att organisationerna är negativt inställda till PRA är att metoden anses vara lika komplex som befintliga makrosäkringsregler samt att PRA fortfarande bygger på en blandad värderingsmetod. Enligt IFRS 9 ska vissa finansiella tillgångar värderas till upplupet anskaffningsvärde (PwC 2014). En tillämpning av PRA resulterar i att samma tillgångar skulle omvärderas till verkligt värde. Organisationerna påpekar att detta skapar problem med jämförbarheten inom och mellan banker. Vidare anses PRA inte överensstämma med säkringsredovisningsreglerna i IFRS 9. Vissa organisationer anser att IASB bör utvärdera vilka problem som kan lösas genom utveckling av nuvarande regler istället för att utveckla en helt ny metod.

En organisation påpekar att alla potentiella säkringsredovisningsmetoder sannolikt kommer innebära undantag från allmänna principer om redovisning, värdering och presentation. Det är föreställningsramen som redogör för principer och begrepp som gäller vid utformning av finansiella rapporter (IASB 2010, s. A21). Organisationerna är oroad för att DP tenderar att utvidga föreställningsramen och strida mot dess principer. DP omdefinierar gränserna för finansiell rapportering för att finna en kompromisslösning utan att lyckas återspegla enheters faktiska riskhantering. IASB måste beakta vilka effekter undantag från befintliga regler får på jämförbarheten av finansiella rapporter. En organisation påpekar att det alltid riskerar att krävas en avvägning mellan principer och att fullständigt kunna återspegla riskhanteringsaktiviteter i redovisningen. En ny makrosäkringsmetod måste således finna en lämplig balans

mellan konceptuella principer och återspeglning av företags riskhantering. Dessutom måste metoden vara praktisk genomförbar.

Många risker som företag möter utvecklas över tid. Dynamisk riskhantering är därför en kontinuerlig process och riskhanteringen förändras ständigt (IFRSa u.å). Flera organisationer påtalar att en framtida metod bör byggas på principer på grund av den dynamiska riskhanteringsens karaktär. Principer ger vägledning och aktörerna får möjlighet att använda omdömet vid olika situationer (Wüstemann & Wüstemann 2010, s. 14; Bradbury & Schröder 2012, s. 9). Enligt Donnelly (2007, s. 121) är en annan fördel med en principbaserad metod att tillämpningen är mer flexibel. En organisation påtalar att redovisningsreglerna bör vara flexibla för att bättre kunna spegla resultaten av riskhanteringsstrategier.

Vid utveckling av redovisningsstandarder strävar IASB efter att möta krav från befintliga och potentiella intressenter (Eierle & Schultze 2013, s. 162). Kwok och Sharp (2005, s. 76) påpekar att IASB:s intressentgrupper ofta har motstridiga motiv. Vi identifierar dock ingen skillnad i fördelningen av attityder mellan de olika intressentgrupperna. Attityderna till PRA skiljer sig inom intressentgrupperna men inte mellan grupperna. IASB eftersträvar ökad acceptans och legitimitet. Organiserat deltagande är viktigt för att erhålla legitimitet (Larson 2007, s. 207). IASB har därför utgett ett DP för att förklara problemet med makrosäkring och tidigt erhålla remissvar från intressenter (IFRSe u.å). De studerade intressentgrupperna stödjer IASB:s arbete gällande makrosäkring. De har dock motstridiga åsikter om projektets omfattning och inriktning. De anser att det är oklart huruvida projektet ska utmynna i en metod som reflekterar all dynamisk riskhantering eller i en metod för redovisning av dynamiskt förvaltade portföljer. IASB måste ta hänsyn till dessa åsikter i fortsatt utveckling av projektet. Nästa steg i projektet blir att publicera ett ED som baseras på remissvar från DP (IFRSf u.å). Många organisationer anser att PRA inte är en lämplig lösning på dagens problem. Därför påpekar vissa organisationer att IASB bör vidareutveckla sin forskning innan ett ED utvecklas.

5.3 Omfattning

I DP presenteras två omfattningar gällande tillämpningen av PRA. Den ena omfattningen har ett fokus på dynamisk riskhantering och fångar alla element av dynamisk riskhantering det vill säga riskidentifiering, riskanalys och riskminimering. Den andra omfattningen fokuserar på riskminimering och fångar dynamisk riskhantering endast när dynamisk riskhantering är utförd genom säkring (IASB 2014, ss. 10-11). Majoriteten av organisationerna anser att PRA endast bör tillämpas i situationer när företag har genomfört säkring för att hantera dynamiska risker, det vill säga ett fokus på riskminimering. De anser att omfattningen skulle återspegla effekten av företags riskminimerande säkringsaktiviteter.

Om PRA skulle tillämpas på alla dynamiskt hanterade portföljer anser de flesta organisationer att resultatvolatilitet skulle skapas och därmed skulle PRA inte resultera i meningsfull information. Syftet med säkringsredovisning är att koppla samman värderingen av den säkrade posten med värderingen av säkringsinstrumentet och på så vis minska resultatvolatilitet (Marton et al. 2013, s. 441; Glaum & Klöcker 2011, ss. 459-460). Således skulle en omfattning med fokus på dynamisk riskhantering gå emot syftet med säkringsredovisning. En enhet som genomför dynamisk riskhantering skulle uppfattas som mer riskabel än en enhet som inte utför dynamisk riskhantering eftersom att resultatvolatiliteten skulle öka. Enhetens risknivå skulle därmed bli missvisande.

Anskaffningsvärdet har traditionellt sätt legat till grund för redovisningen och tillämpats på finansiella instrument (Whittington 2005, s. 139). Enligt IFRS 9 ska finansiella tillgångar och finansiella skulder redovisas till upplupet anskaffningsvärde när vissa klassificeringskriterier uppfylls (IASB 2014, s. 59). Flera organisationer påtalar att en omfattning som fokuserar på dynamisk riskhantering skulle vara oförenligt med IFRS 9 eftersom att antalet tillgångar och skulder som redovisas till verkligt värde skulle öka. Enligt IASB skulle en omfattning med fokus på riskminimering och omfattningen av säkringsredovisning i IFRS 9 och IAS 39 vara liknande. Samspelet mellan strategierna skulle således vara lättare att förstå och förklara (IASB 2014, s. 60). Denna uppfattning stöds av vissa organisationer. En annan omfattning skulle vara mindre begriplig för användarna eftersom att de är insatta i befintliga regler. Begriplighet är ett kriterium i föreställningsramen för att information ska vara användbar (IASB 2010, p. QC19). Ett fokus på riskminimering skulle således öka användbarheten. Relevans och korrekt bild är ytterligare kvalitativa egenskaper som anges i föreställningsramen (IASB 2010, p. QC4). Enligt en organisation skulle en omfattning på dynamisk riskhantering riskera att åsidosätta dessa kvalitativa egenskaper. Om även osäkrade exponeringar omvärderas skulle inte relevant information ges till användare. Vidare anser organisationen att en korrekt bild inte skulle ges eftersom att informationen skulle indikera på att enheten enbart använt en riskhanteringsstrategi vilket oftast inte är fallet i praktiken.

Få organisationer påpekar att PRA bör tillämpas på alla dynamiskt hanterade portföljer. De som stödjer denna omfattning anser att användbarheten i redovisningsinformationen skulle förbättras samt att jämförbarheten skulle öka vilket skulle vara i enlighet med föreställningsramens syfte. Syftet är att ge användare av finansiella rapporter möjligheten att jämföra börsnoterade bolags finansiella ställning (IFRSh u.å). Utformningen av redovisningsstandarder avgör graden av finansiell transparens i företags rapporter (Donnelly 2007, s. 123). Om en slutlig standard fokuserar på alla aspekter av dynamisk riskhantering anser en organisation att ökad transparens i redovisningen kan uppnås. Om osäkrade exponeringar existerar bör det återspeglas i de finansiella rapporterna. Enligt IASB skulle en omfattning där PRA tillämpas på alla dynamiskt hanterade portföljer ge en fullständig bild av enheters öppna nettoriskposition och tillhörande riskhanteringsinstrument i de finansiella rapporterna. Genom att omvärdera osäkrade exponeringar skulle det leda till potentiell resultatvolatilitet men ligga i linje med den ekonomiska positionen (IASB 2014, s. 57). I enlighet med IASB påpekar en organisation att ett fokus på riskminimering skulle leda till minskad resultatvolatilitet men dölja de ekonomiska aktiviteterna som genomförts. Det finns dock vissa dynamiska riskhanteringar som är svåra att återspegla i finansiella rapporter och som följaktligen kan leda till volatilitet som inte ger uttryck för den underliggande situationen (Cooper 2014, s. 2).

Enligt IASB finns det operativa fördelar med en omfattning som fokuserar på dynamisk riskhantering (IASB 2014, s. 58). En del organisationer instämmer med IASB om att det skulle vara mer problematiskt att implementera PRA med fokus på riskminimering. Det skulle krävas identifiering av portföljer eller delar av portföljer som riskminimeras. En annan organisation påpekar dock att fokus på dynamisk riskhantering skulle innebära större operativa svårigheter och kostnader. Höga kostnader är en anledning till att företag väljer att inte säkringsredovisa enligt Marton et al. (2013, s. 441) och därför kan omfattningen leda till att färre enheter kommer tillämpa metoden.

Vi har inte identifierat någon väsentlig skillnad mellan intressentgrupperna gällande vilken omfattning PRA bör ha. Av samtliga organisationer i studien anser 26 stycken att PRA inte bör tillämpas på alla dynamiskt hanterade portföljer. Det finns dock viss skillnad inom grupperna, det vill säga att alla inte är eniga om att en omfattning som fokuserar på risk-

minimering är den ultimata. Fördelningen ser liknande ut för normgivare och företag. Inom gruppen revisionsbolag är däremot alla organisationer överens om att PRA inte bör tillämpas på alla portföljer som hanteras dynamiskt.

5.4 Obligatorisk tillämpning

Säkringsredovisning är frivilligt men tillämpas av många företag för att återspegla effekterna av finansiella riskhanteringsstrategier i resultaträkningen (Hague 2004, s. 16). En enhet kan säkra en exponerad risk utan att tillämpa säkringsredovisning. En del enheter väljer att inte tillämpa säkringsredovisning alls medan vissa endast säkringsredovisar utvalda säkringsrelationer (Hague 2004, s. 117). Majoriteten av organisationerna anser att tillämpningen av PRA bör vara frivillig främst eftersom att det överensstämmer med befintlig säkringsredovisning. Det saknas därmed motiv för att en säkringsredovisningsmetod för risker som hanteras dynamisk skulle vara obligatorisk. Principer om klassificering, värdering och redovisning av finansiella tillgångar och skulder i IFRS 9 anger att endast vissa poster ska värderas till verkligt värde (PwC 2014). Enligt organisationerna skulle en obligatorisk tillämpning av PRA vara oförenlig med principerna i IFRS 9 eftersom att antalet poster som värderas till verkligt värde skulle öka. Enligt IFRS 9 är det inte tillåtet för enheter att frivilligt avsluta tillämpningen av säkringsredovisning såvida ett säkringsförhållande fortfarande existerar (KPMG 2014). Intressenterna påpekar att regeln även bör gälla PRA för att överensstämja med övrig säkringsredovisning.

Föreställningsramen anger att målet med finansiell rapportering är att tillhandahålla information till användarna som är användbar för ekonomiska beslut (IASB 2010, p. OB2). Två primära kvalitativa egenskaper som krävs för att information ska vara användbar är relevans och korrekt bild (IASB 2010, p. QC5). Enligt en organisation kan nuvarande säkringsredovisning spegla den säkrade exponeringen bättre än PRA under vissa omständigheter. En obligatorisk tillämpning skulle således bidra till att enheter förlorar möjligheten att korrekt spegla den faktiska säkrade exponeringen i de finansiella rapporterna. Användbarheten i informationen skulle därmed försämrats av en obligatorisk tillämpning. En sekundär egenskap för att informationen ska vara användbar är begriplighet (IASB 2010, p. QC19). För att PRA ska bli mer begriplig för användare påpekar en organisation att PRA och den befintliga säkringsredovisningen bör baseras på samma grunder. Ytterligare en sekundär egenskap är jämförbarhet (IASB 2010, p. QC19). Enligt två organisationer säkerställer inte en obligatorisk tillämpning av PRA jämförbarhet. Dynamiska säkringsstrategier skiljer sig mellan enheter vilket oundvikligen leder till bristande jämförbarhet som inte kan övervinnas genom en obligatorisk tillämpning av metoden. En organisation påpekar att en frivillig tillämpning kan leda till försämrad jämförbarhet. Det skulle dock vara ett initialt problem eftersom att marknadskrafterna över tid driver enheter att tillämpa de bästa strategierna för riskhantering.

IASB:s mål med PRA är att reducera den operativa komplexiteten med säkringsredovisning (IASB 2014, s. 10). En obligatorisk tillämpning skulle inte uppnå målet enligt två organisationer. Dessutom anser vissa organisationer att det finns enheter som använder existerande säkringsredovisning på ett lämpligt sätt. Ett skifte till PRA skulle riskera att informationsfördelar till användare inte överväger kostnader som uppstår. Ytterligare ett argument för frivillig tillämpning är att en obligatorisk tillämpning skulle kräva en tydlig definition av dynamisk riskhantering vilket kan vara svårt eftersom det varierar i praktiken.

Vi konstaterar att det inte finns några attitydskillnader inom eller mellan de olika intressentgrupperna. Samtliga organisationer som har uttalat sig i denna fråga anser att PRA bör vara frivillig vilket skulle kunna förklaras av PAT. Teorin försöker förklara och förutsäga varför företag väljer att använda en viss redovisningsmetod framför en annan (Watts & Zimmerman 1986, s. 7). PAT utgår från att individer drivs av egenintresse och därmed agerar för att maximera sin egen nytta (Watts & Zimmerman 1978, s. 113). Om PRA skulle vara obligatoriskt skulle det innebära att enheter inte har någon möjlighet att välja redovisningsmetod och kan därmed i mindre utsträckning påverka önskvärda redovisningsutfall.

5.5 Andra tillämpningsområden

Dynamisk riskhantering tillämpas av många olika företag, allt från finansiella institut till tillverkande företag och gruvbolag. Även risken som hanteras dynamiskt varierar och inkluderar ränterisk, råvaruprisrisk och valutarisk (IASB 2014, s. 10). DP inriktar sig på hur banker hanterar dynamiska ränterisker och använder dessa risker för att illustrera metoden. IASB eftersträvar dock att utveckla en redovisningsmetod för dynamisk riskhantering som kan tillämpas på olika risker och inte begränsas till dynamisk hantering av ränterisk (IASB 2014, s. 5 & s. 10). Flera organisationer påpekar att det är svårt att avgöra vilka konsekvenser PRA får på andra risker och enheter på grund av att IASB har begränsat illustrationerna till ränterisker. Organisationerna uppmanar därför IASB att analysera om det faktiskt är möjligt att utveckla en gemensam metod eller om det krävs separata metoder för att hantera olika behov. Organisationerna är av uppfattningen att en framtida metod bör ha en bredare tillämpning än för bankers ränterisk. Majoriteten påpekar dock att IASB bör göra en djupare analys av vilka konsekvenser en makrosäkringsmetod har på andra risker och branscher innan konceptet införs i IFRS. Tre organisationer anser dock att bankers riskhantering av ränterisk bör prioriteras för att hantera de mest framträdande behoven och sedan bör andra risker övervägas.

I IAS 1 utläses att finansiella rapporter ska ge en rättvisande bild av ett företags finansiella ställning, resultat och kassaflöde (Johansson 2010, s. 91). Om metoden kan tillämpas i andra branscher än enbart banksektorn anser en organisation att finansiella rapporter skulle ge en mer rättvisande bild av den dynamiska riskhanteringen vilket skulle leda till mer relevant information. Det finns ingen utmärkande skillnad mellan intressentgruppernas åsikter. Samtliga intressentgrupper anser att en framtida metod för dynamisk riskhantering bör kunna tillämpas i alla branscher och på alla risker som hanteras på dynamisk basis.

6 Slutsatser

Syftet med studien har varit att undersöka och jämföra IASB:s intressenters attityder till redovisning av dynamisk riskhantering och identifiera deras attityder till den föreslagna redovisningsmetoden PRA. Studien har dessutom syftat till att kartlägga intressenternas attityder till hur en framtida metod bör utformas.

Studien visar att majoriteten av organisationerna anser att det uppstår problem när dagens redovisningsregler tillämpas på dynamiskt hanterade portföljer. Intressenterna påpekar därför att IASB bör utveckla regler som återspeglar och blir tillämpbara på dynamisk riskhantering. Resultatet överensstämmer med Deloitte:s undersökning från år 2013. Undersökningen visar att majoriteten av bankerna stödjer en förändring av makrosäkringsredovisning eftersom att de finansiella rapporterna bättre bör spegla riskhanteringsaktiviteterna (Deloitte 2013, s. 27). Remissvaren i vår studie visar dock att attityderna till makrosäkringsprojektets omfattning och vad dynamisk riskhantering bör innefatta skiljer sig åt mellan intressenterna. Studien påvisar att IASB har frångått det initiala målet med projektet och utökat omfattningen. Det ursprungliga målet var att hantera problem som uppstår vid säkringsredovisning av öppna portföljer och således inte att återspegla all dynamisk riskhantering i redovisningen. Projektet presenterar olika förslag på omfattningar vilket intressenterna har uppfattat som förvirrande. Studien visar att intressenterna kräver att IASB tydliggör målet med projektet innan ett ED utvecklas.

Metoden som föreslås för att hantera dagens problem och tillförlitligt presentera dynamisk riskhantering i redovisningen benämns PRA. Studien visar att attityderna till PRA är skilda. Resultatet påvisar dock att intressenterna har identifierat fler nackdelar än fördelar med PRA. Få organisationer bedömer att PRA fullständigt skulle lösa problemen som uppstår med dagens redovisningsregler. Mellan de andra intressenterna är det delade meningar huruvida PRA delvis eller inte alls är en optimal lösning. Enligt några intressenter skulle en fördel med PRA vara att säkringsredovisningen anpassas med riskhanteringen. Vidare påpekar samma intressenter att PRA skulle hantera operativa svårigheter som uppstår till följd av reglerna som kräver en-mot-en identifiering. Andra intressenter har en annan uppfattning och påpekar att PRA istället skulle vara operativt utmanande eftersom metoden skulle kräva omfattande systemförändringar. Vidare anser intressenterna att komplexiteten kvarstår och att PRA bygger på en blandad värderingsmetod. Ytterligare en begränsning med PRA som identifierats i studien är att metoden strider mot befintliga principer. Bland annat påpekas att PRA inte kommer ge en rättvisande bild av det ekonomiska resultatet samt att jämförbarheten mellan organisationer kan komma till skada.

Spridningen av åsikter kan förklaras av intressenteorin. Donaldson och Preston (1995, s. 70) påpekar att en organisation kan betraktas som en enhet där flera aktörer strävar efter olika mål som inte alltid är överensstämmande. Studien baseras på remissvar från olika intressenter, således är det enligt intressenteorin naturligt att intressenterna har skilda mål med redovisningen och därmed olika åsikter kring fenomen som påverkar redovisningen. Resultatet av studien indikerar på att IASB bör bearbeta förslaget för att tillfredsställa intressenterna. Den etiska grenen av intressenteorin förklarar att en organisation bör samordna intressenternas intressen (Hasnas 1998, ss. 25-26). IASB bör därmed inte utveckla en metod som enbart är till förmån för en särskild intressent eller intressentgrupp.

IASB ger förslag på två olika omfattningar för tillämpningen av PRA. Den ena omfattningen innebär att PRA endast tillämpas i situationer när säkring har utförts medan i den andra

omfattningen tillämpas PRA på alla dynamiska riskhanteringsaktiviteter. De flesta intressenter påtalar att en redovisningsmetod för dynamisk riskhantering bör utformas så att metoden endast tillämpas när riskerna har minimerats genom säkring. Intressenterna anser att en tillämpning på alla riskhanteringsaktiviteter skulle öka resultatvolatiliteten och inte resultera i användbar information. Omfattningen skulle således inte uppfylla målet med säkringsredovisning som är att minimera redovisningsmissmatchningar. Vidare anser vissa intressenter att en metod bör utformas i enlighet med IFRS 9. Om PRA tillämpas på alla dynamiskt förvaltade portföljer skulle antalet tillgångar och skulder som värderas till verkligt värde öka vilket är oförenligt och strider mot värderingsprinciper i IFRS 9.

Studien visar att intressenterna anser att en metod bör vara frivillig att tillämpa. Intressenternas främsta argument är att befintlig säkringsredovisning är frivillig och därför är det inte motiverat att införa en obligatorisk metod. För att enheter som tillämpar säkringsredovisning ska kunna återge en korrekt bild av riskhanteringsaktiviteter påpekar intressenterna att enheterna bör kunna välja den lämpligaste metoden. Intressenternas attityder i denna fråga skulle kunna förklaras av PAT. Teorin utgår från att individer drivs av egenintresse och förklarar varför en organisation föredrar en redovisningsmetod framför en annan (Watts & Zimmerman 1986, s. 7; Watts & Zimmerman 1978, s. 113). Vi utgår från att organisationerna i studien vill maximera sin egen nytta. Således förklaras intressenternas åsikter av PAT eftersom att PRA möjligtvis gynnar vissa intressenter som kan välja metoden för att uppnå önskat redovisningsresultat. Det kan finnas intresse av att redovisa ett lågt resultat för att minska skattekostnader. En annan enhet kan istället eftersträva redovisningsresultat som maximerar utdelningsbara medel. En frivillig tillämpning skulle ge intressenterna möjligheten att välja redovisningsmetod för att uppnå önskade resultat.

Studien påvisar vidare att intressenterna anser att en framtida redovisningsmetod bör utformas för att kunna tillämpas på alla risker, inte enbart ränterisker. Intressenterna uppmanar dock IASB att göra en djupare analys inom området. Enligt intressenterna bör IASB inte utveckla en helt ny metod utan istället utforma en metod som bygger på befintliga regler i IFRS 9 och IAS 39. Vidare bör IASB utforma principbaserade regler för en eventuell framtida metod eftersom att den dynamiska riskhanteringen är föränderlig. En ny metod måste finna en balans mellan principer och hur metoden ska återspegla dynamisk riskhantering. IASB måste dessutom säkerställa att metoden är praktisk genomförbar.

Kwok och Sharp (2005, s. 76) påpekar att intressentgrupper ofta har motstridiga motiv med redovisningen. Det primära målet för användare kan vara att bedöma organisationens prestation medan företagens mål kan vara att maximera nettoresultatet. På grund av intressentgruppernas olika prioriteringar kan det leda till att grupperna har olika åsikter om hur redovisningsstandarder bör utformas. Vår studie påvisar dock att attityderna mellan intressentgrupperna inte skiljer sig åt. Det kan bero på att makrosäkringsprojektet har varit otydligt och befinner sig i ett tidigt skede. Intressenterna kan därför haft svårt att förstå hur en framtida metod skulle kunna påverka deras intressen.

Utifrån studien bedömer vi att IASB står inför en omfattande utmaning med att fastställa regler för redovisning av dynamisk riskhantering. Intressenterna uppmanar förvisso IASB:s makrosäkringsprojekt men få är tillfredsställda med det som presenteras i DP.

7 Diskussion

7.1 Inledning

I avslutande kapitel reflekterar vi över IASB:s makrosäkringsprojekt samt diskuterar studiens resultat och slutsatser. Slutligen presenteras förslag på framtida forskning.

7.2 Avslutande diskussion

Nuvarande regler för säkringsredovisning medför att användare av finansiella rapporter inte alltid erhåller korrekt information om företags dynamiska riskhanteringsaktiviteter. Dynamisk riskhantering utförs i flera branscher och på olika risker. Redovisning av dynamisk riskhantering har således stor effekt på företags balansräkningar och påverkar stora belopp. Vi anser därför att det är nödvändigt att IASB påbörjat makrosäkringsprojektet för att företag ska kunna återge korrekt information till användare av finansiella rapporter.

Intressenternas remissvar utgör ett bra underlag för fortsatt utveckling av regler för makrosäkring. Intressenterna har dock påpekat att det har varit svårt att kommentera i vissa avseenden eftersom att projektet har varit diffust. De har inte kunnat uttala sig i alla hänseenden och i vissa fall missuppfattat frågorna i DP. När IASB avsåg att identifiera behovet av en ny metod för redovisning av dynamisk riskhantering resulterade det i att vissa intressenter gav olika svar trots att de var av samma uppfattning. Svaren berodde på hur intressenterna uppfattade projektet. Vi bedömer därför att IASB har misslyckats med att kommunicera syftet med projektet. Det kan förklaras av att projektet befinner sig i ett tidigt skede och att IASB inte har utforskat området tillräckligt. Vi anser således att IASB måste klargöra målet med projektet och projektets omfattning för att intressenterna i ett framtida skede ska kunna bidra med tydligare åsikter. IASB borde initialt ha fastställt projektets syfte och därefter presenterat en metod. Vi anser att projektets mål borde vara att hantera redovisningsmissmatchningar eftersom att det var det initiala problemet. Projektets omfattning förvånade oss och vi är av uppfattningen att IASB inte fokuserat på kritiken mot tidigare regler.

IASB:s mål med PRA är att skapa en tillförlitlig presentation av enheters dynamiska riskhantering samt minska operativ komplexitet. Vi anser att om dessa mål uppnås är beroende av hur den slutliga metoden utformas vilket även intressenterna påtalar. Vi tror inte att IASB kommer kunna gå vidare med PRA så som metoden beskrivs i DP eftersom att många intressenter har visat en negativ inställning. Flera intressenter påpekar att IASB bör utveckla befintliga metoder så att dessa blir tillämpbara även på dynamiskt hanterade portföljer. Vi anser att risker som hanteras dynamiskt borde redovisas på liknande sätt som statiska och inte bygga på andra principer. Vidare bör IASB vägledas av föreställningsramen och inte frångå dess principer för att uppnå en genomförbar metod.

Studiens resultat visar att IASB står inför en svår utmaning med att utveckla en ny redovisningsmetod. Vi bedömer att IASB kommer behöva göra omfattande förändringar i förslaget och kan behöva överväga andra alternativ för att ge användare information om dynamisk riskhantering. Ett alternativ skulle kunna vara att företag utger information genom utökade upplysningar. Vi är medvetna om att makrosäkringsprojektet befinner sig i ett tidigt skede. Det kommer krävas ytterligare forskning för att IASB ska kunna utveckla en metod eller göra förändringar på befintliga regler.

7.3 Förslag till framtida forskning

Makrosäkringsprojektet är i ett tidigt skede och utvecklingen av nya standarder genomgår en lång process. Det är således långt kvar innan en slutlig standard kan utges. Vi anser att det vore intressant om framtida studier genomförde en liknande studie i ett senare skede. Vi tror att om IASB tydliggör projektets fokus skulle intressenternas åsikter kunna förändras. Vidare kan framtida forskning studera om en specifik intressentgrupp, exempelvis banker, har påverkat IASB:s utformning på ED.

Källförteckning

- Alexander, D. (1993). A European true and fair view? *European Accounting Review*, 2(1), ss. 17-46.
- Alexander, D. & Jermakowicz, E. (2006). A true and fair view of the principles rules debate. *Abacus*, 42(2), ss. 132-164.
- American Psychological Association (2010). *Publication manual of the American Psychological Association*. 6. uppl., Washington DC: American Psychological Association.
- Andersen, H. (1994). *Vetenskapsteori och metodlära: introduktion*. Lund: Studentlitteratur.
- Ball, R. (2006). International Financial Reporting Standards (IFRS): pros and cons for investors. *Accounting and Business Research*, 36(1), ss. 5-27.
- Barth, M.E. & Landsman, W.R. (2010). How did financial reporting contribute to the Financial Crisis? *European accounting review*, 19(3), ss. 399-423.
- Bell, J. (2006). *Introduktion till forskningsmetodik*. 4. uppl., Lund: Studentlitteratur.
- Bengtsson, E. (2011). Repoliticalization of accounting standard setting: the IASB, the EU and the global financial crisis. *Critical perspectives on accounting*, 22(6), ss. 567-580.
- Bennett, B., Bradbury, M. & Prangnell, H. (2006). Rules, principles and judgments in accounting standards. *Abacus*, 42(2), ss. 189-204.
- Benston, G.J., Bromwich, M. & Wagenhofer, A. (2006). Principles- versus rules-based accounting standards: the FASB's standard setting strategy. *Abacus*, 42(2), ss. 165-188.
- Bolton, M. & Prince, S. (2013). *Heads Up – IFRS 9 gets a new hedge accounting model*. <http://www.iasplus.com/en-us/publications/us/heads-up/2013/hedging> [2015-05-11]
- Brackney, K.S. & Witmer, P.R. (2005). The European Union's Role in International Standards Setting. *The CPA Journal*, 75(11), ss. 18-27.
- Bradbury, M. E. & Schröder, L. B. (2012). The content of accounting standards: Principles versus rules. *The British Accounting Review*, 44(1), ss. 1-10.
- Bryman, A. & Bell, E. (2013). *Företagsekonomiska forskningsmetoder*. 2. uppl., Stockholm: Liber.
- Cooper, S. (2014). *Dynamic risk management - accounting in an age of complexity*. <http://www.ifrs.org/Investor-resources/2014-Investor-Perspectives/Documents/Investor-perspective-Dynamic-risk-management-April-2014.pdf> [2015-03-06]
- Cyert, R.M. & Ijiri, Y. (1974). Problems of Implementing the Trueblood Objectives Report. *Journal of Accounting Research*, 12(3), ss. 29-42.
- Deegan, C. & Unerman, J. (2011). *Financial accounting theory*, 2. uppl., Maidenhead: McGraw-Hill Education.

Deloitte (u.å). *IFRS 9 – Financial instrument*. <http://www.iasplus.com/en/standards/ifrs/ifrs9> [2015-02-24]

Deloitte (2013). *Third Global IFRS Banking Survey Still far from land?* <http://www2.deloitte.com/lu/en/pages/audit/articles/third-global-ifrs-banking-survey.html> [2015-05-07]

Denscombe, M. (2010). *Ground rules for social research: guidelines for good practice*. 2. uppl., Maidenhead: McGraw-Hill Education.

Donaldson, T. & Preston, L.E. (1995). The Stakeholder Theory of the Corporation: Concepts, Evidence, and Implications. *The Academy of Management Review*, 20(1), ss. 65-91.

Donnelly, S. (2007). The International Accounting Standards Board. *New Political Economy*, 12(1), ss. 117-125.

Eierle, B. & Schultze, W. (2013). The Role of Management as a User of Accounting Information: Implications for Standard Setting. *Accounting and Management Information Systems*, 12(2), ss. 155-189.

Ejvegård, R. (2009). *Vetenskaplig metod*. 4. uppl., Lund: Studentlitteratur.

Engström, S. (2009). Bokföringsnämnden och rättvisande bild: problem och motsägelser i "K2" trots förenklingsambitioner. *Balans*, (8), ss. 40-44.

Ericsson, F. (2010). *Säkringsredovisning: implementeringen av IAS 39 i svenska icke-finansiella börsföretag och konsekvenser för säkringsverksamheten*. Diss., Lunds universitet. Lund: Lund Business Press.

Fassin, Y. (2009). The stakeholder model refined. *Journal of Business Ethics*, 84(1), ss. 113-135.

Freeman, R.E. (2010). *Strategic management: a stakeholder approach*. Cambridge: Cambridge University Press.

Frestad, D. & Beisland, L.A. (2015). Hedge Effectiveness Testing as a Screening Mechanism for Hedge Accounting: Does It Work? *Journal of Accounting, Auditing & Finance*, 30(1), ss. 35-56.

Georgiou, G. (2010). The IASB standard-setting process: participation and perceptions of financial statement users. *The British accounting review*, 42(2), ss. 103-118.

Glaum, M. & Klöcker, A. (2011). Hedge accounting and its influence on financial hedging: when the tail wags the dog. *Accounting and business research*, 41(5), ss. 459-489.

Grønmo, S. (2006). *Metoder i samhällsvetenskap*. Malmö: Liber.

Hague, I. (2004). *Applying international financial reporting standards: financial instruments*. London: Tolley.

Hasnas, J. (1998). The Normative Theories of Business Ethics: A Guide for the Perplexed. *Business Ethics Quarterly*, 8(1), ss. 19-42.

Holmqvist-Larsson, A., Pilebjer-Bosson, I. & Wideroth, C. (2004). *IAS 39: finansiella instrument: redovisning och värdering: en översikt*. Stockholm: KPMG.

Hughen, L. (2010). When do accounting earnings matter more than economic earnings?: evidence from hedge accounting restatements. *Journal of business finance & accounting*, 37(9/10), ss. 1027-1056.

IASB (2010). *The Conceptual Framework for Financial Reporting*. Förlag: okänt.

IASB (2014). *Discussion Paper: Accounting for Dynamic Risk Management: a Portfolio Revaluation Approach to Macro Hedging*. <http://www.ifrs.org/Current-Projects/IASB-Projects/Financial-Instruments-A-Replacement-of-IAS-39-Financial-Instruments-Recognitio/Phase-III-Macro-hedge-accounting/DP-April-2014/Documents/Discussion-Paper-Accounting-for-Dynamic-Risk-Management-April-2014.pdf> [2015-01-27]

IFRSa (u.å). *Discussion Paper and Comment Letters*. <http://www.ifrs.org/Current-Projects/IASB-Projects/Financial-Instruments-A-Replacement-of-IAS-39-Financial-Instruments-Recognitio/Phase-III-Macro-hedge-accounting/DP-April-2014/Pages/Discussion-Paper-and-Comment-letters.aspx> [2015-01-27]

IFRSb (u.å). *Financial Instruments (Replacement of IAS 39)*. <http://www.ifrs.org/Current-Projects/IASB-Projects/Financial-Instruments-A-Replacement-of-IAS-39-Financial-Instruments-Recognitio/Pages/Financial-Instruments-Replacement-of-IAS-39.aspx> [2015-01-28]

IFRSb (u.å). *Financial Instruments: Accounting for Dynamic Risk Management: a Portfolio Revaluation Approach to Macro Hedging*. <http://www.ifrs.org/Current-Projects/IASB-Projects/Financial-Instruments-A-Replacement-of-IAS-39-Financial-Instruments-Recognitio/Phase-III-Macro-hedge-accounting/Pages/Phase-III-Macro-hedge-accounting.aspx> [2015-02-10]

IFRSd (u.å). *Setting the agenda*. <http://www.ifrs.org/How-we-develop-standards/Pages/Setting-the-agenda.aspx> [2015-01-27]

IFRSd (u.å). *Development and publication of a Discussion Paper*. <http://www.ifrs.org/How-we-develop-standards/Pages/Development-and-publication.aspx> [2015-01-27]

IFRSd (u.å). *Development and publication of an Exposure Draft*. <http://www.ifrs.org/How-we-develop-standards/Pages/Development-and-publication-of-an-exposure-draft.aspx> [2015-01-27]

IFRSg (u.å). *About the IFRS Foundation and the IASB*. <http://www.ifrs.org/About-us/Pages/IFRS-Foundation-and-IASB.aspx> [2015-02-17]

IFRSg (u.å). *What are IFRS?* <http://www.ifrs.org/About-us/Pages/What-are-IFRS.aspx> [2015-02-17]

IFRSi (u.å). *Conceptual Framework*. <http://www.ifrs.org/Current-Projects/IASB-Projects/Conceptual-Framework/Pages/Conceptual-Framework-Summary.aspx> [2015-02-18]

IFRSj (u.å). *How we develop IFRSs*. <http://www.ifrs.org/How-we-develop-standards/Pages/How-we-develop-standards.aspx> [2015-01-27]

IFRSk (u.å). *Planning the Project*. <http://www.ifrs.org/How-we-develop-standards/Pages/Project-planning.aspx> [2015-01-27]

IFRSl (u.å). *Development and publication of an IFRS*. <http://www.ifrs.org/How-we-develop-standards/Pages/Development-and-publication-of-an-IFRS.aspx> [2015-01-27]

IFRSm (u.å). *Procedures after an IFRS is issued*. <http://www.ifrs.org/How-we-develop-standards/Pages/Procedures-after-an-IFRS-is-issued.aspx> [2015-01-27]

Jacobsen, D.I. (2002). *Vad, hur och varför: om metodval i företagsekonomi och andra samhällsvetenskapliga ämnen*. Lund: Studentlitteratur.

Johannessen, A. & Tufte, P.A. (2003). *Introduktion till samhällsvetenskaplig metod*. Malmö: Liber.

Johansson, K. (2010). *Substance over form: en redovisningsrättslig studie*. Diss., Göteborgs universitet. Stockholm: Jure Förlag.

Jorissen, A., Lybaert, N., Orens, R. & Van Der Tas, L. (2012). Formal Participation in the IASB's Due Process of Standard Setting: A Multi-issue/Multi-period Analysis. *European Accounting Review*, 21(4), ss. 693-729.

KPMG (2014). *IFRS 9 med förenklade regler för säkringsredovisning*. <http://www.kpmg.com/se/sv/kunskap-utbildning/nyheter-publikationer/nyhetsbrev/financial-reporting-news/financial-reporting-news-2014/sidor/ifrs-9-forsakringsredovisning.aspx> [2015-02-24]

Kwok, W.C.C. 1999, *Development of International Accounting Standards: An analysis of power and policy-making*, Diss., University of Western Ontario, Canada. ProQuest.

Kwok, W.C.C. & Sharp, D. (2005). Power and international accounting standard setting: Evidence from segment reporting and intangible assets projects. *Accounting, Auditing & Accountability Journal*, 18(1), ss. 74-99.

Larson, R. (2007). Constituent Participation and the IASB's International Financial Reporting Interpretations Committee. *Accounting in Europe*, 4(2), ss. 207-254.

LeCompte, M.D. & Goetz, J.P. (1982). Problems of Reliability and Validity in Ethnographic Research. *Review of Educational Research*, 52(1), ss. 31-60.

Leth, G. & Thurén, T. (2000). *Källkritik för Internet*. Stockholm: Styrelsen för psykologiskt försvar.

Mainardes, E.W., Alves, H. & Raposo, M. (2011). Stakeholder theory: issues to resolve. *Management decision*, 49(2), ss. 226-252.

Mavhiki, R. (2014), Hedge Accounting under IFRS 9 Friend or Foe? *Accountancy SA*, ss. 22-23.

Marton, J., Lumsden, M., Lundqvist, P. & Pettersson, A.K. (2013). *IFRS - i teori och praktik*. 3. uppl., Stockholm: Sanoma utbildning.

Nobes, C.W. (2005). Rules-based standards and the lack of principles in accounting. *Accounting Horizons*, 19(1), ss. 25-34.

Onali, E. & Ginesti, G. (2014). Pre-adoption market reaction to IFRS 9: A cross-country event-study. *Journal of Accounting and Public Policy*, 33(6), ss. 628-637.

Paananen, M., Renders, A. & Shima, K.M. (2012). The amendment of IAS 39: determinants of reclassification behavior and capital market consequences. *Journal of accounting, auditing & finance*, 27(2), ss. 208-235.

Panaretou, A., Shackleton, M.B. & Taylor, P.A. (2013). Corporate risk management and hedge accounting. *Contemporary accounting research*, 30(1), ss. 116-139.

Phillips, R., Freeman, R.E. & Wicks, A.C. (2003). What Stakeholder Theory Is Not. *Business Ethics Quarterly*, 13(4), ss. 479-502.

PwC (2014). *IFRS 9 - äntligen en fullständig, ny standard för finansiella instrument på plats*. <http://www.pwc.se/sv/redovisning/artiklar/ifrs-9-antligen-en-fullstandig-ny-standiard-for-finansiella-instrument-pa-plats.jhtml> [2015-03-06]

Rayman, N. & Castleden, D. (2011). The final Judgement - IFRS 9. *Accountancy SA*, ss. 32-35.

Saemann, G. (1999). An Examination of Comment Letters Filed in the U.S. Financial Accounting Standard-Setting Process by Institutional Interest Groups. *Abacus*, 35(1), ss. 1-28.

Segesten, K. (2012). Användbara texter. I Friberg, F. (red.) *Dags för uppsats: vägledning för litteraturbaserade examensarbeten*. 2. uppl., Lund: Studentlitteratur.

Setyorini, C.T. & Ishak, Z. (2012). Corporate Social and Environmental Disclosure: A Positive Accounting Theory View Point. *International Journal of Business and Social Science*, 3(9), ss. 152-164.

Smith, C.W. & Stulz, R.M. (1985). The Determinants of Firms' Hedging Policies. *Journal of Financial and Quantitative Analysis*, 20(4), ss. 391-405.

Sutton, T. G. (1984). Lobbying of Accounting Standard-Setting Bodies in the U.K. and the U.S.A.: A Downsian Analysis. *Accounting, Organizations & Society*, 9(1), ss. 81-95.

Thurén, T. (2013). *Källkritik*. 3. uppl., Stockholm: Liber.

Tse, T. (2011). Shareholder and stakeholder theory: after the financial crisis. *Qualitative research in financial markets*, 3(1), ss. 51-63.

Wallén, G. (1996). *Vetenskapsteori och forskningsmetodik*. 2. uppl., Lund: Studentlitteratur.

Watts, R.L. & Zimmerman, J.L. (1978). Towards a Positive Theory of the Determination of Accounting Standards. *The Accounting Review*, 53(1), ss. 112-134.

Watts, R.L. & Zimmerman, J.L. (1986). *Positive accounting theory*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.

Watts, R.L. & Zimmerman, J.L. (1990). Positive Accounting Theory – A 10 year perspective. *The Accounting Review*, 65(1), ss. 131-156.

Whittington, G. (2005). The adoption of International Accounting Standards in the European Union. *European Accounting Review*, 14(1), ss. 127-153.

Wüstemann, J. & Wüstemann, S. (2010). Why consistency of accounting standards matters: a contribution to the rules-versus-principles debate in financial reporting. *Abacus*, 46(1), ss. 1-27.

Bilaga 1

Inskickade remissvar

Remissvar	Organisation
1	Institute of Public Auditors in Germany (IDW)
2	Austrian Financial Reporting and Auditing Committee (AFRAC)
3	Mortgage Bankers Association (MBA)
4	German Insurance Association (GDV)
5	Japanese Bankers Association (JBA)
6	Confederation of Swedish Enterprise
7	UK Financial Reporting Council (FRC)
8	The Hong Kong Association of Banks (HKAB)
9	CPA Australia Ltd
10	Chartered Accountants Australia and New Zealand
11	FAR - The Institute for the Accountancy Profession in Sweden
12	Institute of Management Accountants (IMA) [France]
13	KBC Group
14	South African Institute of Chartered Accountants (SAICA)
15	International Organisation of Securities Commissions (IOSCO)
16	The Swedish Financial Reporting Board
17	KFW
18	Institute and Faculty of Actuaries (IFoA)
19	Institute and Faculty of Actuaries (IFoA)
20	International Association of Insurance Supervisors (IAIS)
21	Financial Executives International Canada (FEI Canada)
22	The European Securities and Markets Authority (ESMA)
23	The Financial Instruments Reporting and Convergence Alliance (FIRCA)
24	FAS AG
25	The Malaysian Institute of Certified Public Accountants (CPA Malaysia)
26	Japan Foreign Trade Council, Inc. (JFTC)
27	Taiwan Stock Exchange Corporation (TWSE)
28	National Australia Bank
29	World Savings and Retail Banking Institute - European Savings and Retail Banking Group (WSBI-ESBG)
30	American Council of Life Insurers (ACLI)
31	Australian Bankers' Association (ABA)
32	ENMAX Corporation
33	DBS Bank Ltd
34	Malaysian Accounting Standards Board (MASB)
35	The Life Insurance Association of Japan (LIAJ)
36	Australia and New Zealand Banking Group Limited (ANZ)
37	German Banking Industry Committee (GBIC)
38	Erste Group Bank AG
39	The Securities Analysts Association of Japan (SAAJ)
40	Commerzbank AG
41	BNP PARIBAS
42	Liberty
43	The General Insurance Association of Japan (GIAJ)
44	Swedish Bankers' Association
45	The European Association of Public Banks (EAPB)
46	Brazilian Accounting Pronouncements Committee (CPC)
47	European Association of Co-operative Banks (EACB)
48	Rabobank

49	ING Bank NV
50	The International Swaps and Derivatives Association (ISDA)
51	The Japanese Institute of Certified Public Accountants (JICPA)
52	Banco Bradesco S.A
53	REPSOL
54	Canadian Life and Health Insurance Association (CLHIA)
55	Standard Chartered
56	MetLife
57	Association for Financial Markets in Europe (AFME)
58	The Institute of International Finance (IIF)
59	Canadian Accounting Standards Board (AcSB)
60	The American Academy of Actuaries
61	Powerex Corp.
62	Petrobras
63	Chartered Accountants Ireland
64	The Norwegian Accounting Standards Board
65	Accounting Standards Committee of German (ASCG)
66	The French Federation of Insurance Companies (FFSA)
67	Deloitte Touche Tohmatsu Limited
68	CFA Society UK
69	International Energy Accounting Forum (IEAF)
70	The Accounting Standards Board of Japan (ASBJ)
71	University of Siegen
72	Lucerne University of Applied Sciences & Arts
73	The Financial Instruments Reporting and Convergence Alliance (FIRCA)
74	HSBC Holdings plc
75	Insurance Europe
76	Syngenta International AG
77	Individual
78	The European Banking Federation (EBF)
79	PricewaterhouseCoopers LLP (PwC) [UK]
80	Ernst & Young Global Limited
81	The Spanish Banking Association (AEB)
82	EDF Group
83	Coventry Building Society
84	Individual
85	New Zealand Accounting Standards Board (NZASB)
86	Korea Accounting Standards Board (KASB)
87	Barclays PLC
88	The Dutch Banking Association (NVB)
89	Crédit Agricole Group (CA)
90	Hydro-Québec
91	Association of Chartered Certified Accountants (ACCA)
92	UBS
93	French association for the participation of businesses in the convergence of accounting standards (ACTEO)
94	French Association of private companies (AFEP)
95	Movement of the Enterprises of France (MEDEF)
96	European Insurance and Occupational Pensions Authority (EIOPA)
97	Institute of Certified Public Accountants of Kenya (ICPAK)
98	Individual
99	The Canadian Bankers Association (CBA)
100	French Banking Federation (FBF)
101	The European Financial Reporting Advisory Group (EFRAG)
102	China Accounting Standards Committee (CASC)

103	BUSINESSEUROPE
104	The Association of Corporate Treasurers (ACT)
105	Allianz
106	Chartered Financial Analyst Society of the UK (CFA UK)
107	Lloyds Banking Group plc
108	International Banking Federation (IBfed)
109	The Commonwealth Bank of Australia (CBA)
110	The 100 Group of Finance Directors
111	The Federation of European Accountants (FEE)
112	Investment and Life Assurance Group (ILAG)
113	Nationwide Building Society
114	Siemens AG
115	Basel Committee on Banking Supervision (BCBS)
116	Deutsche Bank AG
117	Securities and Exchange Board of India (SEBI)
118	KPMG IFRG Limited
119	Mexican Council for the implementation and the oversight of financial information (CINIF)
120	The Institute of Chartered Accountants in England and Wales (ICAEW)
121	The Dutch Accounting Standards Board (DASB)
122	Groupe BPCE
123	Group of 100 Inc. [Australia]
124	MAZARS
125	Autorité des normes comptables (ANC)
126	Hong Kong Institute of Certified Public Accountants (HKICPA)
127	Singapore Accounting Standards Council (ASC)
128	European Central Bank (ECB)
129	The Corporate Reporting Users Forum (CRUF)
130	Australian Accounting Standards Board (AASB)
131	Asian-Oceanian Standard-Setters Group (AOSSG)

Bilaga 2

Inskickade remissvar grupperade efter intressentgrupper samt bortfall

Remissvar	Revision- och redovisningsbranschen
1	Institute of Public Auditors in Germany (IDW)
14	South African Institute of Chartered Accountants (SAICA)
25	The Malaysian Institute of Certified Public Accountants (CPA Malaysia)
51	The Japanese Institute of Certified Public Accountants (JICPA)
63	Chartered Accountants Ireland
67	Deloitte Touche Tohmatsu Limited
79	PricewaterhouseCoopers LLP (PwC) [UK]
80	Ernst & Young Global Limited
91	Association of Chartered Certified Accountants (ACCA)
97	Institute of Certified Public Accountants of Kenya (ICPAK)
111	The Federation of European Accountants (FEE)
118	KPMG IFRG Limited
120	The Institute of Chartered Accountants in England and Wales (ICAEW)
124	Mazars
126	Hong Kong Institute of Certified Public Accountants (HKICPA)

Remissvar	Normgivare
2	Austrian Financial Reporting and Auditing Committee (AFRAC)
7	UK Financial Reporting Council (FRC)
22	The European Securities and Markets Authority (ESMA)
34	Malaysian Accounting Standards Board (MASB)
46	Brazilian Accounting Pronouncements Committee (CPC)
64	The Norwegian Accounting Standards Board (NASB)
65	Accounting Standards Committee of German (ASCG)
70	The Accounting Standards Board of Japan (ASBJ)
86	Korea Accounting Standards Board (KASB)
101	The European Financial Reporting Advisory Group (EFRAG)
102	China Accounting Standards Committee (CASC)
117	Securities and Exchange Board of India (SEBI)
119	Mexican Council for the implementation and the oversight of financial information (CINIF)
121	The Dutch Accounting Standards Board (DASB)
125	Autorité des normes comptables (ANC)
127	Singapore Accounting Standards Council (ASC)
130	Australian Accounting Standards Board (AASB)
131	Asian-Oceanian Standard-Setters Group (AOSSG)

Remissvar	Företag
3	Mortgage Bankers Association (MBA)
4	German Insurance Association (GDV)
8	The Hong Kong Association of Banks (HKAB)
17	KFW
24	FAS AG
28	National Australia Bank
29	World Savings and Retail Banking Institute - European Savings and Retail Banking Group (WSBI-ESBG)
30	American Council of Life Insurers (ACLI)
31	Australian Bankers' Association (ABA)
35	Life Insurance Association of Japan

36	Australia and New Zealand Banking Group Limited (ANZ)
37	German Banking Industry Committee (GBIC)
38	Erste Group Bank AG
40	Commerzbank AG
41	BNP Paribas
44	Swedish Bankers' Association
45	European Association of Public Banks (EAPB)
47	European Association of Co-operative Banks (EACB)
48	Rabobank
50	The International Swaps and Derivates Association (ISDA)
56	MetLife
58	The Institute of International Finance (IIF)
62	Petrobras
69	International Energy Accounting Forum (IEAF)
74	HSBC Holdings plc
76	Syngenta International AG
78	The European Banking Federation (EBF)
81	The Spanish Banking Association (AEB)
87	Barclays PLC
88	The Dutch Banking Association (NVB)
92	UBS
93	French association for the participation of businesses in the convergence of accounting standards (ACTEO)
94	French Association of private companies (AFEP)
95	Movement of the Enterprises of France (MEDEF)
99	The Canadian Bankers Association (CBA)
100	French Banking Federation (FBF)
103	BUSINESSEUROPE
107	Lloyds Banking Group plc
110	The 100 Group of Finance Directors
116	Deutsche Bank AG
122	Groupe BPCE
123	Group of 100 Inc. [Australia]

Remissvar	Användare
27	Taiwan Stock Exchange Corporation (TWSE)
39	The Securities Analysts Association of Japan (SAAJ)
129	The Corporate Reporting Users Forum (CRUF)

Remissvar	Bortfall
5	Japanese Bankers Association (JBA)
6	Confederation of Swedish Enterprise
9	CPA Australia Ltd
10	Chartered Accountants Australia and New Zealand
11	FAR - The Institute for the Accountancy Profession in Sweden
12	Institute of Management Accountants (IMA)
13	KBC Group
15	International Organisation of Securities Commissions (IOSCO)
16	The Swedish Financial Reporting Board
18	Institute and Faculty of Actuaries (IFoA)
19	Institute and Faculty of Actuaries (IFoA)

20	International Association of Insurance Supervisors (IAIS)
21	Financial Executives International Canada (FEI Canada)
23	The Financial Instruments Reporting and Convergence Alliance (FIRCA)
26	Japan Foreign Trade Council, Inc. (JFTC)
32	ENMAX Corporation
33	DBS Bank
42	Liberty
43	The General Insurance Association of Japan (GIAJ)
49	ING Bank NV
52	Banco Bradesco S.A
53	REPSOL
54	Canadian Life and Health Insurance association (CLHIA)
55	Standard Chartered
57	Association for Financial Markets in Europe (AFME)
59	Canadian Accounting Standards Board (AcSB)
60	The American Academy of Actuaries
61	Powerex Corp.
66	The French Federation of Insurance Companies (FFSA)
68	CFA Society UK
71	University of Siegen
72	Lucerne University of Applied Sciences & Arts
73	The Financial Instruments Reporting and Convergence Alliance (FIRCA)
75	Insurance Europe
77	Tomas Termer
82	EDF Group
83	Coventry Building Society
84	Denise Juvenal
85	New Zealand Accounting Standards Board (NZASB)
89	Crédit Agricole Group (CA)
90	Hydro-Québec
96	European Insurance and Occupational Pensions Authority (EIOPA)
98	Kim Chui Chua
104	The Association of Corporate Treasurers (ACT)
105	Allianz
106	Chartered Financial Analyst Society of the UK (CFA UK)
108	International Banking Federation (IBFed)
109	The Commonwealth Bank of Australia (CBA)
112	Investment and Life Assurance Group (ILAG)
113	Nationwide Building Society
114	Siemens AG
115	Basel Committee on Banking Supervision (BCBS)
128	European Central Bank (ECB)

Bilaga 3

Remissvar efter gruppering och slumpmässigt urval

Remissvar	Revision- och redovisningsbranschen
1	Institute of Public Auditors in Germany, Incorporated Association (IDW)
14	South African Institute of Chartered Accountants (SAICA)
51	The Japanese Institute of Certified Public Accountants (JICPA)
63	Chartered Accountants Ireland
67	Deloitte Touche Tohmatsu Limited
79	PricewaterhouseCoopers LLP (PwC) [UK]
80	Ernst & Young Global Limited
118	KPMG IFRG Limited
124	MAZARS
126	Hong Kong Institute of Certified Public Accountants (HKICPA)

Remissvar	Normgivare
7	UK Financial Reporting Council (FRC)
34	Malaysian Accounting Standards Board (MASB)
64	The Norwegian Accounting Standards Board
70	The Accounting Standards Board of Japan (ASBJ)
101	The European Financial Reporting Advisory Group (EFRAG)
102	China Accounting Standards Committee (CASC)
119	Mexican Council for the implementation and the oversight of financial information (CINIF)
121	The Dutch Accounting Standards Board (DASB)
125	Autorité des normes comptables (ANC)
130	Australian Accounting Standards Board (AASB)

Remissvar	Företag
3	Mortgage Bankers Association (MBA)
4	German Insurance Association (GDV)
8	The Hong Kong Association of Banks (HKAB)
24	FAS AG
29	World Savings and Retail Banking Institute - European Savings and Retail Banking Group (WSBI-ESBG)
31	Australian Bankers' Association (ABA)
35	The Life Insurance Association of Japan (LIAJ)
87	Barclays PLC
92	UBS
103	BUSINESSEUROPE

Bilaga 4

Undersökta områden i DP

Fråga 1: Behovet av en redovisningsmetod för dynamisk riskhantering

Anser ni att det finns ett behov av en specifik redovisningsmetod för att representera dynamisk riskhantering i företags finansiella rapporter? Varför eller varför inte?

Fråga 2: Nuvarande svårigheter att redovisa dynamisk riskhantering i företags finansiella rapporter

Anser ni att detta diskussionsunderlag korrekt har identifierat de huvudsakliga problemen som företag står inför idag vid tillämpning av nuvarande säkringsredovisningsregler för dynamisk riskhantering? Varför eller varför inte? Om inte, vilka ytterligare problem behöver IASB beakta vid utveckling av en redovisningsmetod för dynamisk riskhantering?

Anser ni att PRA skulle hantera de identifierade problemen? Varför eller varför inte?

Fråga 15: Omfattning

Anser ni att PRA ska tillämpas på alla förvaltade portföljer som inkluderas i ett företags dynamiska riskhantering (dvs ett område som fokuserar på dynamisk riskhantering) eller bör den vara begränsad till omständigheter där ett företag har ingått riskbegränsningar genom säkring (dvs ett område fokuserat på riskminimering)?

Varför eller varför inte? Om ni inte håller med om någon av dessa alternativ, vad föreslår ni och varför?

Var god att kommentera användbarheten av informationen som resulteras från tillämpning av PRA under varje omfattningsalternativ. Anser ni att en kombination av PRA begränsad till riskminimering och säkringsredovisningskraven i IFRS 9 skulle tillhandahålla en tillförlitlig redovisning av dynamisk riskhantering? Varför eller varför inte?

Vänligen lämna synpunkter på de operativa möjligheterna av att använda PRA för varje omfattningsalternativ. I fallet med ett område fokuserat på riskminimering, hur kan behovet av frekventa förändringar av identifierade säkrade delportföljer och/eller andelen tillgodoses?

Skulle svaren på frågorna ovan förändras vid tillämpning på andra än ränterisk (t.ex. råvaruprisrisk, valutarisk)? Om ja, hur skulle dessa svar förändras, och varför? Om inte, varför inte?

Fråga 16: Obligatorisk eller frivillig tillämpning av PRA

Anser ni att tillämpningen av PRA bör vara obligatorisk om omfattningen av tillämpningen av PRA fokuserade på dynamisk riskhantering? Varför eller varför inte?

Anser ni att tillämpningen av PRA bör vara obligatorisk om omfattningen av tillämpningen av PRA inriktades på riskminimering? Varför eller varför inte?

Fråga 25: Tillämpning av PRA på andra risker

Bör PRA vara tillgänglig för dynamisk riskhantering på andra än bankers dynamiska ränteriskhantering? Varför eller varför inte? Om ja, för vilka ytterligare risker anser ni att det vore lämpligt? Var god förklara.

För varje riskmönster i föregående fråga, var god förklara om och hur PRA kan tillämpas och om den skulle ge användbar information om dynamisk riskhantering i företags finansiella rapporter.

HÖGSKOLAN I BORÅS

Besöksadress: Allégatan 1 · Postadress: 501 90 Borås · Tfn: 033-435 40 00 · E-post: registrator@hb.se · Webb: www.hb.se